

I глава

Предопределение

– Лейн? – долетя благият момчешки гласец откъм входа на семейната библиотека. Сред кулите от книги носителят на името настръхна и се напрегна в неприятно очакване. – Лейниии? – настръхването премина в тръпка на раздразнение. Започна изречението в книгата за трети път. Колкото по-близо усещаше стъпките, толкова по-трудно ставаше довършването на реда. Не се изненада, когато лицето на близнака му, пазещо все още детската си пухкавост, надникна над фронталната стена от книжа, покатерил се на скамейката за четене.

– Ето къде си бил! – благостта капеше като мед от устата му. Въображението на Лейн започна да изобразява Вейн като угоена пчела. – Малори пристигнаха, Лейни. Трябва да се изровиш, стара къртицо. – кратка пауза, след която се чу странен грухтящ звук. – Господи, братко! Кога смени косата си за слама? – заливаше се от смях Вейн, като и думите му се накъсваха. Превивайки се над книгите, ръката му се възползва от примамливата им опора. Стената се поклати и Лейн вдигна очи... точно за да види летящите към него книжни приятелки и големите очи на брат си. Последвалата какофония изпълни библиотеката с възклицания на уплаха, трополене на тежки токове, последвано от болезнени ахкания и стенания.

– Бързо, да го изровим, Фери! Лейн!

През процепа на останалата отворена врата на библиотеката, малка спретната главица се промуши със завидна за годините си скорост. За няколко секунди провери и оцени обстановката, приближи се към планината от хартия и започна да разчиства книгите, за да намери целта на своето пътуване. Само че не очакваше с повдигането на един от томове да поеме и обичната за нея косица.

Вейн дейно участваше в спасителната мисия по изравянето на затрупаното под книгите живо същество. Междувременно две ръце изплуваха отдолу, а очите на Вейн попаднаха на фаталната сцена. Като на забавен кадър проследи ръката на Фери и копринените воали на братската коса. Фигурата под купчинката замръзна.

– Фери... – прошепна момчето, пребледняло.

Момиченцето стреснато пусна косите и го погледна провинена. Прибра ръка към бюстието си.

– Лейн... съжалявам... – едва прошепнаха устните й. Въпреки това стисна зъбки, заобиколи го и продължи да го изравя.

– Долу ръцете. – просъска гласът на Лейн. Книгите нежно и прилежно биваха размествани, като негови дечица. Най-после седна на задните си части. За пръв път от дълго време чуваше нещо негово да изпуква. Но май не бе по него, а...

Измести се рязко встрани, за да зърне прекрасната си лупа, смляна на прах.

– Упси! – невинно се обади Вейн. Хвана Фери за ръка и я подръпна. Лицето на Лейн изрази вцепененост, дълбока тъга, преминаваща буреносно в гняв, който превърна детското лице в зловеща маска.

Фери го гледаше ужасена, докато остави Вейн да я изкара от библиотеката. Не откъсна очи от лицето на Лейн и през цялото време запечатваше с болка в съзнанието си промените, изписали се там.

– Лейн? – опита се да остане в помещението, но бе прекалено слаба, за да се противопостави на силата на Вейн.

Усетил отстъпването им извън помещението, дългокосото момче, чиито коси се бяха разпилили безразборно около лицето и по раменете му, продължаваше да се взира в спомените от безценния за него предмет. Около орнаментираната дървена дръжка се бяха увивали пръстите

на покойната им майка. Гневът се отдръпна, сторвайки място отново на скръб и печал по загубеното. Както една личност, стъклото никога нямаше да е същото, когато бъдеше събрано. Лейн стисна бледите си юмруци. Вейн, близникът му, бе надминал себе си този път. Скочи на крака и излетя от библиотеката в преследване на злосторника. Съзря забавилите им ход фигурки. Близникът му като по интуиция се завъртя назад и срещна студените бледосини очи на другия. Тези на Вейн се разшириха.

– Фери, тичай! – прошепна и без второ предупреждение я придърпа с инерцията си.

– Какво...? – обърна се объркана Фери. Напълно спря, а ръчичката ѝ се изплъзна от на Вейн, който продължи напред. Не искаше да бяга. Трябваше да се извини на Лейн. Трябваше... Да, да! Сякаш можеше да се извини, както подобава!

Въпреки това, упорито се закова на едно място. Лоша идея. Не трябваше да спира толкова рязко, защото...

Лейн я помете.

„Не! Не!...“ – нужен му бе само миг преди да осъзнае какво му предстои. Сблъсъкът би разбил малката девойка, ако в останалото време Лейн не изкарваше в сурова физическа подготовка. Рефлексите му забавиха порива му с частица.

– Лори... – опита се да я предупреди. Щом телата им се срещнаха наред пътя, те полетяха, извъртяха се и се претърколиха три пъти преди да спрат. Ръцете на Лейн притискаха мекото нещо под него в тясна прегръдка, в която едната ръка пазеше главата ѝ скрита и притисната до рамото му, а другата служеше за опора на долната част на мъничкото телце. Лейн бе омекотил и поел първия удар с пода. С дълга въздишка, отпусна внимателно прегръдката си и подпря с едната освободена ръка на полирания под. Дланта му се хлъзна. Тепърва разкриваше лицето на Ферлория... Топъл натиск в устните... Ококорените по-тъмно сини от сапфир очи бяха съвсем близо. Едва ги фокусираше.

Отскочи назад като опарен, падайки на дупето си върху твърдия под.

Ферлория гледаше в точката, която до този момент бе Лейн. Над нея. Допрян до устните ѝ. Изуменият му поглед, докато се отделяше припряно от нея. Сърцето ѝ все още не можеше да забави. Съмняваше се, че ще намали хода си още дълго време.

Остана няколко секунди легнала на земята, след което се изправи и, колкото се може по-бързо, подхвана полите на роклята си, разкривайки тънките си глезени и обути в леки пантофки крачета, и се затича без всякаква грация. Далеч по коридора. Далеч от Лейн. Далеч от срама, който изпита, но и от забързания ритъм на сърцето. Далеч от пеперудките, които запърхаха в нея.

– Лори? – гласът му излезе сипкав и слаб. През последната минута не можеше да види нищо различно от отпуснатото ѝ телце. Започна да се страхува, че я е наранил, или се е ударила сериозно при падането. Въпреки опитите, въпреки старанието му, да я предпази.

Отново Вейн! Немирният му брат, който я бе повлякъл със себе си. Защо му бе?!

... Стоп, стоп, стоп! Какво му пукаше?!

Всъщност, Да, пукаше му. Единственият пострадал трябваше да бъде провинения, а и... Това не трябваше да се случва.

Пръстите му посегнаха към устните му и ги попипаха сякаш можеше да са изгорели или напукани от слънцето. Чувството бе толкова меко...

„Какво?!“ Деца! Те бях деца! Обърна длан и избърса устните си с опакото на ръката. Нямаше представа какво преживява тя, но сигурно не бе хубаво, след като си обра крушите с такава скорост.

*****

Ферлория тичаше, с колкото сили се бяха загнездили в малкото тяло. Дъхът ѝ излизаше на малки късове и всеки от тях се забиваше като кама в дробовите ѝ. Но не спираше. Имаше отвратителното натрапчиво усещане, че няма да има очи да погледне Лейн през останалата част от живота си. Малко преди да стигне до гостната, на последния завой някой я подхвана през талийката и вдигна във въздуха, за да неутрализира инерцията. Фери погледна изплашено и засрамено към високата фигура, която я носеше като клечица в ръката си.

– Фери? – гласът на Хейл прозвуча съвсем леко изненадан. Тиха, почти неразчетима нотка, която не можеше да премахне маската на безизразност и хладина. Дори лицевите му мускули не си направиха труда да се съкратят. Безчувствен, помисли си Лория.

*****

Лейн се подпря на длан и ловко се изправи. Вдигна глава, докато пооправяше дрехите си. Вейн можеше само да си представи какво го чакаше...

Срещата с бляскавото му и светнало лице бе най-нежелателната възможна ситуация, която можеше да съществува за близнака му. А за Лейн нямаше по-унизително състояние от това да бъде видян с цвета на страните, чиято топлина усещаше. Тези изразителни очи, които притежаваше Вейн, за тях Лейн в този момент не му завиждаше. Нито Вейн сам на себе си. Дяволитостта, която заигра там, изкара дългокосия близнак от кожата му.

– Отбранявай се, Вейн Спел! – изръмжа момчето, засилвайки се към брат си. Няколко отбягвания, докато двамата не се оказаха на първия завой преди гостната, вкопчени един в друг за ръцете и държейки на възможно най-голямо разстояние телата си едно от друго в това положение.

– Кога ще се научиш да уважаваеш чуждото желание за уединение? – с висок режещ тон прозвуча гласа на по-дребния от близнаците – Лейн.

– А ти кога ще се научиш да не водиш безсмислено съществуване сред бездушни приятели? – бе сардоничният отговор.

– Ха! Казал врабеца на скореца!

– Дори не умееш да обиждаш, както трябва... - присмя се Вейн.

Гневните им момчешки тембъри продължиха да препускат по коридора.

– Лория, влез в гостната. – нареди със спокоен, почти безжизнен глас Хейл на Фери. Спусна телцето ѝ внимателно на земята и изчака тя да влезе в съседното помещение, след което продължи по коридора. Ясно се чуваха детските гласове. Още след завоя пред него се появи човешка стоножница от две половини.

„Лория ли е причината за това?“ – помисли си озадачен Хейл. Изглежда приказката, че с възрастта и проблемите растат, наистина отговаряше на действителността. И младият мъж тепърва осъзнаваше това.

Приближи се до вкопчените момчета и положи ръце на раменете им, за да привлече вниманието им. Макар на тридесет и пет години Хейл да изглеждаше на двадесет и пет, бе достатъчно представителен.

В този момент Вейн тъкмо създаваше дразнещи закачки в рима, от които Лейн ръмжеше и го призоваваше да млъкне, накрая не се сдържа.

– Намери къде да демонстрираш таланта си, Вейн. Момичетата впечатлени ли са? Така ли убеди...

Очевидно Хейл не успяваше да привлече вниманието на близнаците. Вейн – по-висок половин глава, с разхвърляни, момчешки подстригани коси, с пухесто лице, но неотстъпчиви

очи. Лейн – по-нисък с половин глава, с дълги до раменете, извадени от опашката коси, без никаква закръгленост по младежкото лице, ледени очи, святкащи от гняв. Цветът на ирисите им, затворени в черния фон на склерите им, обаче бе близък – сребристо светло сини, напомнящи пронизващите очи на северен вълк.

Хейл се загледа в лицата на близнаците – толкова еднакви и толкова различни в едно и също време. Веждите му леко се смръщиха – предвестник, че наистина е ядосан, или – в случая – притеснен.

Пръстите му се плъзнаха до вратлетата на момчетата и с един контролиран захват и напрегане в мускулите на ръцете вдигна двете фигури на достатъчно разстояние от пода, така че да концентрират вниманието си върху осигуряване на опора, вместо физическото нараняване един на друг.

– Какво си позволявате?! – повиши тон Лейн. Издателски бърза реакция. Той бе забелязал присъствието и различил допира на ръката. – Пуснете ме долу! – откъсна ръцете си от близнака си, но ги включи в хватка към ръката на Хейл Малори. За сметка на това, Вейн изглеждаше... облекчен. Висеше почти неподвижно, отправяйки един присмехулен поглед към борбата на брат си, а след това – един дълъг пълен с обожание и благодарност взор към големия мъж. Напомняше на кутре, открило стопанина си.

– Ще ви пусна, когато се успокоите. – отвърна спокойно Хейл, без изобщо да се трогне от тона и думите на Лейн. Не за пръв път се изправяше срещу подобна офанзива. – Вашият баща ви чака в гостната. – обяви със същия безизразен тон все едно обявяваше сутрешната закуска. Спусна ги внимателно на земята, отделяйки ръце. Очите му зорко следяха всяко движение на двете момчета като два спокойни сапфира в езеро.

Усещайки краката си здраво стъпили на земята, Лейн се отскубна на разстояние, стягайки се в предизвикателна стойка с изправен гръб и вирната брадичка.

– Препоръчвам ви да не ме докосвате повече, сър. – студено произнесе момчето, давайки впечатлението, че не само е по-възрастен, а и по-висок. – Не отговарям за последствията. – завъртя се на пети, стрелвайки Вейн с пронизващ син взор, и закрачи обратно по коридора към своето свещено обиталище – библиотеката. Останалият на мястото си близък го проследи тревожно смръщен, миг, наред който лицето му загуби хлапашкия си вид.

Хейл не издаде признаци да е впечатлен от поведението на по-малкия близък. Подвоуми се дали да не го спре, но почти веднага се отказа от намерението си. Той не му бе дал никакъв шанс. Нямаше право да се меси в техните взаимоотношения. Той не бе техен баща. Просто се обърна и продължи към гостната.

Вейн бавно се завъртя, за да последва – всъщност, очаквайки да съгледа – Хейл, ала единственото, което го посрещна бе неговия гръб.

– Хей! – подвикна леко.

Мъжът се спря и извърна назад. Не очакваше някой да го повика.

Момчето се усмихна широко и типично по хлапашки, но лицето му бе остаряло с години.

– Благодаря, готин. – протегна ръка напред към Хейл за ръкостискане.

Веждата на мъжа трепна веднъж, на втория се повдигна леко. Протегна ръката си към неговата и я стисна с отмерена сила.

– За нищо.

– Не исках да се бия с брат си. Лейн е малко мрачен и влага повече значение в някои неща, отколкото си заслужава. – Вейн задържа ръката на мъжа. Детската длан бе слаба, но захвата ѝ бе здрав. – Моля те да го извиниш.

– Точно това мислех да направя... пред баща ви. – отвърна спокойно, спускайки ръка. Не пропусна да забележи зрелостта, излъчваща се от съществото му.

– Пред татко това ще е моят дълг. – отвърна сериозно момчето. – Фери вътре ли е? – любопитство и странен интерес се изписаха на детското лице.

– Да, току-що влезе. – съобщи му мъжът, след което се насочи за пореден път към гостната. Посегна да отвори вратите и да пропусне Вейн да влезе, но тънката ръка на момчето натисна крилото преди да се открене.

– Моля те, не споменавай пред татко, че си станал свидетел на караницата ни. – светло сините очи бяха изпълнени с надежда.

– Не съм имал такова намерение. – увери го с леко кимване на глава.

– Благодаря, пич. Наистина може да се разчита на теб. Може ли да заведе Фери в оранжерията? Тази вечер ще цъфнат сините лилии. – кратка пауза, очите на Вейн станаха като панички. – Искаш ли и ти да дойдеш? След като свършите разговора си с татко. С Фери и без това не трябва да слушаме.

– Нямам нищо против. Стига тя да пожелае. – влезе със спокойно лице. Фери погледна към тях със зле прикрито притеснение, очаквайки Лейн да се присъедини. Обърна се и изпусна безшумна въздишка.

– Здравсти пак, татко! – весело поде Вейн. Промяната в настроението бе адски светкавично. – Лейн претърпя катастрофа сред книгите. Не искаше компания. – ръцете му се вдигнаха зад тила в небрежна стойка. – Може ли да заведе после Фери и Хейл в оранжерията?

Възрастният Спел изглеждаше блед, почти сивкав, изваян от скръб номид. Светлите синьозелени ириса бяха потъмнели и едва наполовина бляскави, колкото на синовете му.

– Разбира се, синко. Можеш да ги заведеш навсякъде... – изречението бе някак незавършено. Вероятно защото навсякъде изключваше подземията и трезорите.

– Фери, чу ли? Хайде, ще ти покажа нещо яко, докато татко и Хейл свършат с официалната част.

„Кога съм се съгласил?“ – помисли си озадачен Хейл, но не показва видимо да реагира.

Фери кимна разсеяно и се насочи към Вейн. Той ѝ подложи сгъната си ръка като кавалер, а тя я използва за опора, при което момчето се усмихна и я изведе навън. Съпровожда по този начин я през целия път до края на третия от дългите коридори, които изминаха. Там леко освободи ръката ѝ и сложи показалец на устните си да е тиха. С другата длан направи знак да го изчака тук, зад статуя на висок пиедестал. Самото момче подаде глава от ъгъла и се огледа, след което се скри зад него.

Фери го изгледа озадачена. Не издържа и погледна отвъд пиедестала. Устните ѝ оформиха въпросително думите: „Какво става?“

След „секунда“ или повече Вейн се върна, тичайки, и я придърпа обратно зад фундамента на статуята. Двама стражи претичаха две секунди по-късно, без да ги забележат. Вейн се загледа за кратко в гърбовете им, после задържа някак елегантно Фери по коридора, по който бе изчезнал минути по-рано. Дватамата се озоваха пред двукрила порта със сложен неелектронен код, защото с електронния момчето се справи бързо.

– Затвори очи. – помоли момчето, отказвайки да ѝ разкрие семейната тайна ключалка.

Очите на Лория се бяха разширили от изненада и въодушевление. Когато се връщаше у дома предприемаше невероятни пътешествия из двореца им – винаги любопитна, винаги в движение. Но в случая с имението на близнаците бе по-скоро предпазлива. Не знаеше защо дискомфортът ѝ се засилваше с възрастта. А след инцидента с целувката бе... наистина притеснена и особено развълнувана. Наистина нямаше да може да погледне Лейн в очите повече.

Затвори очи със сърчице в гърлото, очаквайки някой да я целуне... Каква е тази натрапчива мисъл?!

Придружителят (екскурзоводът) ѝ се усмихна благодарно, повече за себе си, защото момичето не го виждаше. Няколко прищраквания и плъзгания на метален механизъм и дървени повърхности огласиха глухия коридор. Леко поскърцване и крилата бяха отворени, колкото малките телца да се проврат.

– Може да гледаш, Фери. – разреши ѝ Вейн и отново я хвана за ръчица. Промъкна се зад крилото, следван от нея. Вътре беше пълен мрак и само проникващата отвън лента светлина внасяше малко видимост. Но не достатъчно, а и Вейн се обърна и затвори с две ръце. Настъпи гробна тишина и тъмнина. – Стой точно до мен. – намери ръката на Фери. Изсвири с устни звънка мелодийка, която притихна в по-нежна. Пространството бе пролазващо осветено. Двата се озоваха в... оръжейна. Музей на оръжието и магията, защото нямаше предмет, в чието създаване да не бе втъкана мистична сила.

От тавана до пода на окачалки по стените, във витрини, на кулички, бяха наредени всевъзможни оръжия, някои, от които Вейн сам не знаеше как се борава с тях, въпреки че бяха или изобретения на рода му, или бяха твърде далечни от неговите предпочитания за боен стил. Той обожаваше особено един единствен вид оръжие. Обожаваше песента на двете свистящи остриета край себе си, когато танцуваха заедно...

– Фери, представям ти най-голямото богатство на фамилията Спел за всички времена. Само няколко от тези красавици и красавци не са били вплитани в реална схватка. – обяви тържествено Вейн.

Ферлория оглеждаше пространството с подобен интерес, който хората проявяваха, ако разглеждат скъпоценни камъни. Очите ѝ светеха от любопитство, граничещо с вманиаченост. Значи тук се складираха оръжията им. И тук е прекарвал толкова време Лейн. Беше чула, че обича да тренира почти толкова, колкото и да чете. Страните ѝ поруменяха на мига. Как ѝ се искаше да го види как използва някое от тези оръжия. Сърчицето ѝ щеше да изскочи само като си представи.

– Страхотно е, Вейн. – прошепна въодушевено. Сети се, че трябва да отвърне нещо на близнака му. Колкото и да си приличаха, Вейн не бе Лейн. Независимо колко близки бяха с по-големия брат, колко пъти играеха заедно, Лейн бе този, който винаги я притегляше като с невидими нишки към себе си. А най-странното в случая бе, че той самият не го желаше.

– Страхотно е слаба дума. Великолепно! Те са великолепието, което обгражда рода ни. Вграждането на магията в сърцевината на предметите. Те са като живи създания със собствена душа, частица от създателите им. – заобикаля Вейн поемайки гледката отново и отново с искрящи очи. – Но магията е почти загубена. Тя живее единствено в оръжията, а сега татко казва, че представляват просто кухи черупки. Как би могъл? Не са ли прекрасни?! Погледни орнаментите, рисунките, инкрустациите. Дори най-семплите лъхат на изящество. – вдигна един наглед простичък меч, само с леко вдълбан печат на дръжката от сатенената му постеля, грабващ и отразяващ светлината по-добре от огледало. Вдигна очи към острието и светлината затанцува по него, като по течна платина. Вейн направи няколко размаха, но това не бе неговото оръжие. Не усещаше грацията. А и бе дълъг за него. Все още.

Фери се приближи зад и отстрани на Вейн. Отражението ѝ премина за миг през острието.

– Но защо са вграждали магия в оръжията? Защо точно в тези предмети? Та те са за убиване. – сподели съмненията си тя. За момиче, което никога не е познавало или по-точно не бе помнило родителите си, думата оръжие се свързваше само със смърт и загуба. Брат ѝ надали можеше да се впише в категорията "семейство", макар, откакто се помнеше, той да бе за нея всичко. Поведението му наскоро поизстина малко, предполагаше, че е заради работата. Откога не се бе усмихвал...

– Оръжията са много повече. – смръщи се Вейн, връщайки меч с вниманието към бебче в леглото му от сатенената материя. – Те са изкуство. Освен за убиване, те са повод да развиваме ума и тялото си. Освен за нападение, те са и за защита. А докато знаем, че зло винаги ще има, те са наши закрилници. Можеш да виждаш в тях само смъртоносна сила, но те са символ на сила и власт, на благородство, ако бъдат използвани правилно.

„Всяко нещо има две страни.“ – бе казал брат й. "Ако не опознаеш и двете, няма да получиш правото да съдиш която и да е от тях поотделно. Опознай всички страни и дори да сбъркаш, то няма да е от незнание. Предпочитанията ни към едно или друго често пъти могат да ни подлъжат да направим грешния избор."

„А как ще разберем дали правим грешен избор?“ – спомни си нейният собствен въпрос.

„Когато умът и сърцето ни са в битка, в конфликт, те ни показват, че самите ние се разкъсваме между изборите, които можем и трябва да направим..."

Тя бе направила своя избор. Макар и необмислено. Но сега се радваше, че е тук.

– Не смяташ ли, че като е изкуство, трябва да се показва на повече номиди, които да го оценят? – запита любопитно, посягайки с пръстчета да докосне острието.

– Внимавай да не се порежеш. – Вейн хвана ръчицата ѝ преди да се е докоснала. – Но не мога да отрека, че са създадени с цел да се убива, Фери. Например... – посочи ѝ друг меч, окачен високо на стената, с тъмно острие и ярка червена дръжка. – Този меч се захранва от кръвта на противника. Виждаш ли тези малки улейчета? – по острието минаваха сенките на каналчета, преплитачи се в несложен лабиринт. – По тях течността се стича право към камъка в сърцевината на дръжката. Този меч е създаден точно с тази цел. Но изкуството не е загубено. Оръжията са тук, за да се използват само в случай на нужда.

Момиченцето погледна нагоре и се изуми от изяществото и мрачността му. Въпреки това с другата си ръка докосна лекичко първото острие.

– Наистина е остро. Но не разбирам – как се храни с кръв, след като не е използвано от години срещу противник? – повдигна отново глава нагоре.

– Събрал е достатъчно, за да запази силата си в началото на нова битка. – каза мрачно момчето.

– Това звучи зловещо. – погледна го ужасена тя.

– Аха. И аз така мисля. – погледна криво към меча. – Творение на пра-пра-прабаба ми. – издиша бавно през ноздри, тънките вежди се свъсиха, челюстта му се стегна.

– Чувала съм, че е била магьосница. – каза с подновен интерес Фери. – Това не ви ли прави и с Лейн такива? – представи си близнакът му с пламък в дланта си и сърцето ѝ запрепуска отново.

– За съжаление не. – нацупи се Вейн. – Предава се по женска линия. Мъжете магьосници са рядкост в семейството.

– Но не са изключени. – успокои го Фери. – Може дарбата да се появи по-късно. – усмихна му се окуражаващо. Не ѝ се искаше видението на Лейн да изчезне зад вратата с надпис: "Невъзможно".

– Фери, мечтите не са вредни... – заклати глава момчето, потупвайки я по главичката със снизходителна усмивка: "Малка си, не ги разбираш тези неща."

Тя нацупи муцунка и стисна юмручета. Погледът ѝ изразяваше: "Само посмей да го кажеш на глас и не отговарям."

Усмивката на Вейн се разшири и тъкмо отваряше уста... механизмите, част, от които се виждаха зад стъкло от отсамната страна на помещението, се разместиха. Вратата се откряна и отвън долетяха гласове. Без да има време за губене, Вейн подхвана Фери за ръката и почти я отлепи от пода, втурвайки се през пространството, което бе разделено на отсеци. Преминаха

през стаи, в които нямаше само оръжия. Имаше стъклена витрина с ужасяващ скелет на двуного създание с нечовешки размери и рогови израстъци, тръгващи право от черепа. Толкова тежки на вид, че някой би си задавал въпроса, как създанието бе държало главата си изправена, докато е било живо. Но преди да са имали време да се заглеждат за по-дълго, Вейн отвори някакъв проход в стената зад друга витрина с голяма бойна брадва, която можеше да пасне само в ръка два пъти по-голяма от на скелета.

Фери едва не се развика при вида на скелета. Не че не бе виждала такъв. Този бе два пъти и половина по-голям от нея или поне така ѝ се стори. Израстъците, които приличаха на изкривени и нащърбени, но много дълги и дебели рога, можеха да я нанижат по цялата ѝ дължина и да остане за още. Повдигна ѝ се от подобно заключение. Отвърна поглед само за да срещне гледката на бравата. Боже, това най-вероятно е оръжие на великан. Защо им е да правят подобно, ако няма номид, който да го използва?

– Не гледай, феичке. – сложи длан на очите ѝ Вейн и я накара да се наведе, за да се проврат в прохода. След тях се чу глухо стържене и отново бяха в мрак. Вейн засвири друга мелодия, ниска, като полъха на вятър. Коридорчето се освети от мъждукащи кристалчета в стените със синкава светлина. Можеха да вървят един до друг спокойно и без да се навеждат във вътрешността, но всеки по-възрастен щеше да трябва да се превие на две.

– Къде сме? – не успя да съдържа въпроса си Фери, докато докосваше кристалите. Винаги допираше по нещо към пръстите си от любопитство.

– В таен коридор. Използва се при бягство, пипчо. – забеляза навика ѝ веднага момчето.

– Ако е таен, как така знаеш за него?

– Знае се от важните членове на семейството. – изпъчи се гордо.

– Но аз не съм част от семейството. – смръщи се тя. Когато оставаше сама обаче, си представяше, че е жена на Лейн.

– Ти си наша приятелка и си ми като по-малка сестра, така че се зачиташ като почетен член. – заяви ѝ, заставайки за миг на пети и отпускатки се на цели стъпала в следващия, хванал реверите на елека си важно.

– Аз съм ти приятелка, но не съм по-малка сестра. Сестра само по може. – стисна устнички пак тя. – Не забравяй, че съм висока, колкото Лейн. – скръсти ръце на гърдите си, които тепърва започваха да се оформят. Добре че бе корсетът, който изобщо скриваше наличието им.

Очите на Вейн просветнаха дяволито.

– Дребосъкът Лейн. И ти си дребосък и си по-малка от нас с две години. – изплези ѝ се.

Лицето ѝ стана разярено упорито.

– Годиците не са важни, след като вие мъжете се развивате с толкова по-бавно от нас. Така че не се брои. – върна му плезенето.

– По-малка си. – настоя момчето. – И ще си останеш.

– Не бъди сигурен. – присви очи.

– Сигурен съм. – дразнещо настоя той.

– Не ме ядосвай, Вейн. – гласът ѝ започна да се извисява.

– Не те ядосвам. Запознавам те с истината. Ти си момиче, а в нашето семейство няма ниски мъже. Ще те надминем само след година и няма да можеш да ни настигнеш.

Фери тропна с краче. Това не трябваше да ѝ го казва. Вейн се усмихна доволно.

– Защо се ядосваш? Ти си момиче. Момичетата трябва да са по-ниски.

– Защо?

– Защото как ще се наведем ние момчетата, когато искаме да ви целунем?

Фери изведнъж се скова и лицето ѝ стана мораво червено. След секунди тръгна напред по коридора, изблъсквайки Вейн от пътя си. Беше колкото засрамена, толкова и разгневена. Може би първото бе повече.

– Фери? Фери, недей сама, ще се загубиш. – хукна след нея Вейн. – Стига, Фери, не може да се сърдиш за това. А и, я, си представи. Няма да можем да ви увиваме в прегръдката си. Би било много нечестно спрямо и двамата. – заобяснява ѝ се след нея.

– Стига! Не го споменавай повече иначе ще си изпатиш. – не знаеше дали лицето ѝ може да понесе още един нюанс на червеното. Искаше ѝ се да потъне вдън земя.

– Но защо? Какво лошо казах? Не е ли правдиво според теб?

След минутка Ферлория каза тихо.

– Правдиво е. Просто не ми се говори за това сега.

– Добре. – съгледа я продължително Вейн с непроницаем вид. – Насам. – посочи ѝ галантно. – Ще излезем направо на закритата площадка преди градината. Там е празно по това време.

Малката му спътница кимна сковано и продължи в оказаната посока.

Вървяха от около две минути, когато стигнаха задънения край на коридорчето. Вейн намери механизма бързо и стената се завъртя навътре, оформяйки правоъгълен отвор. Вейн бе придърпал Фери назад, за да не я удари. Първи подаде глава, за да огледа дали е чисто, след това изведе и момиченцето след себе си. Докосна камък в стената отвътре и изтегли бързо ръката си. Мястото изчезна, сякаш никога не се беше отваряло. Бяха се озовали по закритите коридори, отворени откъм градината, опасващи вътрешния хексагон на имението.

– Може ли да се разходя малко в градината? – попита все така тихо момичето. – Бих искала да остана малко сама.

– Сигурна ли си? – лицето на момчето изрази безпокойство и тревога.

– Разбира се. – кимна му ведро. – Виждам, че си хвърлил око на братчето ми. – смушка го в ребрата леко. – Да знаеш, че е зает с управлението, за да ти обръща внимание.

Вейн се вкочани. Премигна след няколко мига. На страните му плъзна едва забележима руменина.

– Имаш богато въображение. Но ще си изпатя сериозно от големия брат, ако ме попита къде си и не могат да те открият. – докара си суров вид.

– Нищо няма да си изпатиш. Той ме познава. Ако му трябва, сам ще ме намери. – после се приближи към лицето му. – Вейни, това червенина ли е по страните ти? – повдигна вежда, имитирайки брат си.

Момчето упорито задържа очите си на нейните, макар да чувстваше как руменината му се увеличава. Накрая не издържа, изпсуфтя, отмествайки лице настрани, и долепи длан на лицето на Фери, за да я отдалечи.

– Оставям те. – каза ѝ безизразно и пое в своя си посока.

„Спипах те.“ – помисли си победоносно тя. Поне сега имаше на разположение малко свобода. Щеше да получи своето уединение. В двореца им можеше да се скрие в лабиринта. Тук градината бе не по-малко красива и обширна. Насочи се моментално към нея, с леко повдигнати поли.

Вейн се спря след няколко крачки и я проследи с поглед. „Опа! Да ѝ кажа ли? Нееее...” – ухили се характерно дяволито и си продължи по пътя. „Дали е права? Какво представлява едно хлапе за някой като него? Допълнителна досада.” Не се разбираше, но, гледайки в Хейл Малори, си представяше как го следва, как се превръща в негов верен приятел. Някой като него заслужаваше приятел, който да не го предава независимо от всичко. „Чие въображение е прекалено богато, хм?”

След няколко крачки, влезе през две стъклени врати във вътрешността на дома им, за да провери докъде е стигнал разговора между баща му и... лорд Малори. Чу, когато баща му обсъждаше със съветника си предложението, което смяташе да отправи към водаческата фамилия. Съвсем не толкова далеч в бъдещето Фери нямаше да му е просто приятелка или сестра...

*****

Лейн не се върна действително в библиотеката. Вида на помелената лупа на майка му щеше да го разяри отново, колкото и бясно да се блъскаше детското му сърчице в малките гърди в този момент. Онзи огромен мъж го беше изненадал, бе го хванал и задържал във въздуха, оставяйки го да се мята като коте уловено за врата. Само какво унижение! Какво като беше дребен?! Някой ден щеше да го надмине. Щеше да порасне, щеше да стане силен и умен, и хитър, и непобедим, и неустрашим. Всички щяха да го гледат със страхопочитание, щяха да му се кланят, щяха... Спря наскре коридора и хвана главата си с длани, стисна зъби до поскърцване помежду им. Мразеше тези мисли, страхуваше се от тях, презираше се заради тях. Идваха от нищото и завладяваха ума му като прилив, който не утихваше дълго, докато не настъпи отлива в подходящото време. Този отлив се бавеше все повече, колкото повече време минаваше. Извика яростно навеждайки се напред. Крещя докато не заличи и последния шрих от тези картини. Вдигна очи, гърлото го болеше, преглътна мъчно, а пред лицето му се яви преbledняла камериерка. Руменината от напъните да крещи се отдръпна, лицето му стана безжалостно и непробиваемо.

– Да не си казала на никого за това. Ще забравиш, че си чула или видяла нещо. Ясен ли съм?

Камериерката потрепери от дрезгавия глас на възрастен и внезапните промени протекли пред очите ѝ. Закима.

– Връщай се на работа сега. – заповяда ѝ властно момчето.

Жената на средна възраст припна и изчезна зад една врата по коридора.

Лейн задържа дъх и издиша след няколко секунди. Лицето му се отпусна и отново стана детско... поне малко. На дете, което носеше непоносимо бремене. Кое то е било принудено да порасне твърде рано.

Закрачи с блуждаещ поглед. Имаше начин да не мисли за нищо. Имаше начин...

В градината се разстилаше поле покрито с настилка от бледосив гранит, изпъстрен от тъмни орнаменти. Не бе гладък, а бе с нащърбена повърхност, за да не се хлъзгат по него трениращите. Падането не бе препоръчително. Лейн се озова там с пригодената за възрастта и ръста му рапира. Вдигна острието и го спусна в поздравителен жест към въображаем противник. И тялото му затанцува. Посичаше, мушкаше, завърташе се, пак посичаше, подкосяваше с крак, пробождаше...

„Малко спокойствие. От това имам нужда.“ – уверяваше се сама Фери, докато вървеше разсеяно между храсти и добре поддържани дървета. Беше прекрасно разнообразие от зеленина – изкуствено поддържана, заради вечно мрачното небе, но все пак прекрасна. Лошото бе, че точно в този момент не можеше да ѝ се наслади. Мислите ѝ клоняха в съвсем различна посока. Далече, далече, заровени в купича от целулоза.

Невероятно красиво и в същото време невероятно далече. Не, не можеше да мисли още за него... нали? Но това, което се случи, наистина бе прекрасно. Дори да трепваше отново струната на срама, сега на чисто и спокойно съзнание, можеше да даде адекватна оценка и преосмисляне

на събитията. Само дето тя си бе дете – нямаше как да мисли и реагира така адекватно, както възрастния би го направил. А недостатък специално на Фери бе, че винаги преувеличаваше и смесваше реалност с въображение – доста развито в нейната малка главица. Така сега си представяше как Лейн се движи грациозно с меч в ръка. Че тренира като истински мъж. И изглежда като такъв. Представата не я напускаше още от разговора с Вейн. Сякаш бе жива и ровичкаше в нея като нагорещен шиш. Прекоси няколко пътеки и се насочи към центъра. Вървеше по алея със статуи от двете страни. Спомняше си, че този път пресичаше като артерия цялата градина, а в самия ѝ център имаше голямо празно пространство, покрито с настилка от гранит. Винаги се питаше защо там не е изградена беседка или фонтан. Макар да бе обграден от ниски прилежно подрязани храсти и още от готическите фигури, точно това място бе... празно. Независимо от това сега имаше нужда от това чисто ненатрупано с нищо петънце. Имаше нужда...

Каквото и да си е мислила, каквото и да очакваше – е, остана погрешно. Но в никакъв случай разочарована. По-скоро... развълнувана, притеснена, скована, но не и разочарована от гледката. Мечтата ѝ се сбъдна. Лейн наистина тренираше с рапира. И то как... Не бе виждала по-впечатляващ от него. На драго сърце би изместила чичо си от първото място в личната си класация. Бе минала покрай една от статуите, когато се загледа и отплесна в зяпане на Лейн и забрави да се покрие. Остана с една ръка подпряна и вкаменена като мрамора. Искаше ѝ се да стане част от него, за да бъде винаги тук, когато Лейн идва да тренира.

Лейн насилваше тялото си до лимитите му. Размахваше злостно, с мрачно лице, с неотмерени удари, с нечовешка настървеност. Можеше да е правил така от безкрайно дълго време, а можеше да е започнал всеки миг. По тялото му избиваше вода, по лицето му се стичаха ситни капчици, кичурите край слепоочията му и на врата му бяха мокри. Но той продължаваше без жалост да принуждава малкото си тяло да съсича и нанизва с продължението на ръката му. Рапирата бе само по себе си негодно за война оръжие, ала достигаше за дуел с равностоеен противник. Но неговия противник въпреки всичко надделяваше. Безкомпромисно и безотказно го побеждаваше. Превръщаше го в нещо, което не желаше да бъде, изтриваше представите му за това какво друго би желал да стане. Никога не би очаквал, че в подземията им е държана една жена в плен. Толкова красива и толкова зла. Че да се доближи до нея от любопитство, подмамен от посърналия ѝ вид, от благите ѝ слова, от скръбта, с която описваше тъгата по смъртта на майка му... Заби рапирата във фугите на гранита, преви се и се опря на нея, задъхан. Мокрите кичури се отпуснаха от двете страни на лицето му. Дишаше през уста. Болката в гърлото му го прониза. Лейн я прие. Неговият вид на протест срещу онова, което нейната магия, нейното проклетие прокарваше до мозъка на костите му, опитвайки се да проникне в същността му. Ала същността му принадлежеше, нямаше да я предаде, нямаше да е безсъвестно животно, нямаше да бъде пълна марионетка. Щеше да прави каквото трябва, за да утолява проклятието, но разсъдък си не ще предаде...

Фери подскочи леко при този рязък и в същото време шумен удар в настилка. Лейн бе с гръб към нея, но тя ясно можеше да забележи колко е задъхан, да чуе дъха му, да проследи спускащите се по косите му капки. Измъчваше се от нещо. Можеше да долови вътрешната му борба. Не знаеше на какво се дължи, но изпита желание да му помогне с нещо. С каквото и да било. Искаше да премахне тази тежест, която несъзнателно напрягаше раменете му.

Остана на мястото си. Знаеше, че той предпочита да е винаги сам. Още повече в този външен вид. Но не можеше да си тръгне сега. Прехапа устничка, но не се помръдна от мястото си.

Превитото положение Лейн задържа за няколко кратки минути. Но на него му се видяха една мъчителна и безкрайна вечност. Една откършена сълза от вечността. Нямаше как да понася безгрижността на Вейн. Тайно му завиждаше. Тайно се надяваше да бъде като него, да изкарва същото време в игри и забавления. Да бъдат заедно като братя. Но той никога нямаше да е такъв и иначе, нали? Бяха ужасно различни по начало. Сегашното му състояние бе просто завършващия щрих на света, в който живееше Лейн и който го разделяше с бариера от този на близнака му. Изправи се бавно, краката му се подвиха и отново използва рапирата за опора. Застана на едно коляно, дишайки затруднено. Лудостта на майка му. Можеше ли да се дължи на същото, което тровеше неговото начало? Не щеше ли да е прекалено вманиачено да оправдае нейните грешки с едно проклятие? Пое въздух през зъби със съскащ звук. Само какво би сторил, ако разсъжденията му бяха верни, само ако можеше да посегне на вещицата...

Имаше нещо, което го правеше неспокоен. Нещо допълнително. Като че не бе сам. Като че... Трябваше да се изправи. ТЯ винаги го наблюдаваше, с нейната незагасваща мощ, колкото и отслабена да бе от затвора ѝ. Използва рапирата като бастун в помощ на изправянето си. Напрегна мускули и я изтръгна от земята, огласяйки градината с изстъргването на метал в камък. Ако искаше да продължи четивото си, трябваше да си остави сили, с които да го направи. Отправи последен жест към въображаемия си противник „Ти спечели, но и аз не загубих.“ Завъртя се на пети, вдигайки ръка да отмести напластилите се над челото му кичури. Замъгленото му зрение попадна на силует. Не бе Вейн. Беше светъл и с ... рокля ли бе това?

Зениците му се свиха и фокусираха Ферлория. Беше видяла всичко. Беше го видяла да се гърчи в неговата постоянна битка. Гордостта му бе новата сила, която го стегна като менгеме. Взря се в момичето с вледеняващо светлите си очи, но не ѝ проговори. Завъртя се в трета посока и закрачи, без да залитне нито веднъж.

– Здравей, Лейн. – поздрави го с тих глас Лория. Стисна зъби и пренебрегна леденото му отношение.

Лейн се извърна през рамо и я изгледа бездушно, като се изключи, че острите му черти издадоха напомняща на учудване емоция.

– Искаш да ми кажеш нещо?

Тя кимна сковано.

– Исах да ти се извиня за днешните събития. Не съм искала да заставам на пътя ти. – гласът ѝ леко трепереше от вълнение, но поне не се прокъса.

– Не си заставала на пътя ми. Просто се оказа там по инцидент. Ако това ще те успокои. Не трябваше да си тук. Къде е Вейн? – попита хладно.

– Сама пожелах да се разходя в градината.

– Намираш се в чужд дом. Имаш ли разрешение?

– Да. – заболя я, но отношението му към нея бе винаги на ниво малко под нулата. – Брат ти ми разреши. – изпъна леко рамене. Не се даваше на Вейн, нито на брат си, на никого. Особено на Лейн.

– Той няма думата все още. А ти не е следвало да я приемаш за чиста монета. Ако няма друго... – повдигна въпросително вежди.

– Той е по-голям от теб. – отбеляза отново с повдигната вежда Фери.

– И?

– Какво "и"? По-големите се слушат и уважават.

Устните му потрепнаха. Някъде в себе си се насилваше да не се засмее, макар да не виждаше нередност в това да се отпусне.

– Когато порасне, ме осведоми. – завъртя се обратно и продължи пътя си спокойно.

– Със сигурност. – отвърна хладно. – Не случайно ти го казвам. – едва не тропна с краче и се извърна да се върне, откъдето бе дошла.

– Искаше да се пошегуваш?

– На шега ли ти прозвуча?

– Не. В следващите ти думи няма смисъл.

– Така ли?

– Да.

– За теб съществува ли нещо със смисъл?

– Всичко има смисъл.

– Но думите ми нямат, така ли? Или те са изключение.

– За теб имат, но аз не го открих. Защо се заяждаш? – удиви се Лейн.

– Защото ти започна пръв.

– Не съм.

– Напротив.

– Кога?

– Още, когато ме видя.

– Как?

– Как? – обърна се и го изгледа шашнато. – Видя ме, прати ми един леден поглед, обърна се и тръгна в противоположна посока. Сякаш бях нежелан обект на пътя ти. Е, сега можеш да си щастлив, защото наистина ще си тръгна.

– Не съм в настроение за сладки приказки. Опитях се да ти го спестя.

– Мога и сама да стигна до този извод.

– Поздравления. Това май е заяждане. – хвърли ѝ кос поглед той и забърза в своята си посока.

– Кога ли изобщо си бил в настроение за каквито и да било приказки? – изтърси тя преди също да продължи в своята посока.

Не получи ответ. Лейн вървеше бързо, така и умората в краката му бе по-неосезаема. Малката принцеса, която не бе удостоена с внимание, не го търсеше, където трябва. Нямаше вина за това. Нито, че безсрамно го шпионираше, а му се извини, че се бе озовала на пътя му, след като Вейн я бе зарязал по средата. Колкото по-малко общо имаше с нея, толкова по-добре. Не трябваше да застава на пътя му, когато наистина щеше да я прегazi и умишлено.

За разлика от неговите, тези на Лори бяха съвсем ситни, не само заради роклята и многото воали. Спря след няколко крачки и се загледа в гърба му. Движеше се прекалено бързо, за да му се порадва. Въздъхна тихо и продължи напред. Трябваше да си избие тези мисли от главата. Не можеше да продължава с това. Държеше се грубо, за да не му се дава. А трябваше просто да е... себе си. Но каква бе тя? Коя бе тя?

Продължи по главния коридор, насочвайки се за пореден път към гостната. Изглежда нямаше да има повече възможности да говори с Ледения принц, както бе кръстила Лейн още от първата им среща.

Когато пристигна в гостната, Вейн стоеше пред баща си и брат ѝ, докато възрастният Спел го подлагаше на системен разпит.

– Води ли Фери в оръжейната, Вейн? – повтори строго въпроса си.

– Би било неразумно, татко. Тя е малка и може да се нарани. – отговори Вейн, целият небрежно спокойствие.

Хейл изгледа Вейн с леко повдигната вежда, но непроницаемо лице. Не каза нищо. Реши да запази мнението за себе си.

Вейн го погледна любопитно със светнали очи за миг. Не само защото баща му продължи разпита си.

– Тогава защо, малко след като излязохте, стражите са те видели в коридора пред вратите и си ги подлъгал да се оттеглят от постове си.

– Татко, не би ли трябвало да са резистентни към шегите на едно хлапе?

– ТИ не си просто едно хлапе. Ти си техен господар, младежо. – присви очи лорд Спел.

– Не искам да съм техен господар, сър. Просто да влизам в оръжейната, когато искам.

– Ще настъпи и такъв момент. Още не мога да проумея как си научил тайната на механизма. – подозираше, че дребосъкът го изшпионира, излавяйки го във времето, когато е влизал в залата.

– А и татко, ако съм господар, не би ли трябвало да ми се подчиняват? – попита учудено момчето. Ноздрите на възрастният Спел се издуха.

– Все още на някои заповеди отговарят пред мен и ти си се възползвал.

– Е, беше като проверка на верността им. Радвай се, тате.

Лордът въздъхна, свеждайки поглед.

– Ще те питам още веднъж, Вейн. Води ли Ферлория вътре? Искам еднозначен отговор. – вдигна синия си взор на лицето на сина си.

– Беше самостоятелно предприятие.

– Еднозначен отговор, Вейн. Къде беше тя, след като ти трябваше да отговаряш за нея? Къде е тя сега?

– Някъде в градината. Там е безопасно. – кимна и към Хейл в уверение.

– Не се и съмнявам. – кимна леко с глава лорд Малори.

Малко след това Лория влезе вътре, усмихвайки се на всички.

– Здравейте, тъкмо се връщам от градината.

– Здравсти, феичке. – усмихна се слънчево Вейн с поглед в баща си, казващ „Видя ли? Няма поводи за притеснение.” Баща му го изглежда многозначително, изправи се срещу момиченцето и му се усмихна. Ако животът е милостив, тя щеше да разведри дома му след осем години.

Тя не се съдържа и притича да го прегърне.

– Съжалявам, че се забавих, но исках да се разходя сама. Винаги се възхищавам на градината ви. – каза ведро. След което седна на стол в близост до брат си. Погледна за миг Вейн, с който го предупреждаваше, че ще си поговорят сериозно по някои теми.

– Винаги си добре дошла да се разхождаш, миличка. – рече ѝ мъжът, погалвайки главичката ѝ. Седна на свой ред срещу гостите си и даде непогрешим знак на Вейн да седне до него. Момчето се усмихна лъчезарно, може би прекалено, и се настани. – Видя ли нещо ново, докато се разхождаше, Фери?

Вейн се стегна, незабележимо.

– О, да. Имаше една статуя, която доста ме заинтригува. – каза с лека усмивка.

– Коя точно? На някой от ангелите? – попита лордът.

– Не, всъщност бе на номид. – поясни спокойно тя. Там имаше доста от тях, но никоя не можеше да се сравнява с приклепналата, която завладяваше съзнанието ѝ. – Любопитна съм, защо в центъра на градината има празна площ? Тя за какво се използва? – макар Лейн да я бе употребил, не ѝ се вярваше, че е изцяло за тренировки. Едно непредвидено падане можеше да коства сериозна контузия.

– За фехтовка и дуелиране. – попари разбиранията ѝ неволно малкият Спел. – Не се ползва от много време, защото е опасна, но е останала като символ на суровия ред, който е съществувал в рода ни. Ред, част, от който е запазен и до ден днешен. Традицията е трудна за изкореняване.

Затова се отклонява от нея бавно. Стъпка по стъпка. – Вейн можеше да говори тези думи и насън. Бе ги чувал безброй пъти от баща си, докато му преподаваше управление лично.

– Предполагам, че не се разрешава да се тренира там. Настилката е много груба и би наранила опасно падналия върху нея. – предположи Лори. Гърлото ѝ се сви само като си представи на каква опасност се бе подложил Лейн заради желанието си да размахва меч няколко пъти гневно.

– Не, не е забранено. Интересни въпроси занимават, главицата ти? – съмнението в очите на лорд Спел се засили.

– Знаете, че мразя насилието. За мен оръжието не е нищо повече от инструмент за мъчение и смърт. – отвърна твърдо. – Дори брат ми не може да ме убеди в противното. – само че погледна Вейн в този момент.

– Зависи от ръцете, които го държат, милейди. – обърна се нарочно с по-зряло нарицателно към момичето.

През очите ѝ премина лека изненада.

– Все още не съм такава, сър. – поясни объркано и погледна към брат си. Хейл ѝ кимна усмихнат леко.

– Всяко момиче е достойна да носи подобна титла, Лория. Ти не си изключение.

„Но тя е израз на зрялост. А аз съм още дете.“ – кимна с глава на батко си и се усмихна колебливо на таткото. Страните ѝ се обагриха с руменина.

– Не мога да не се съглася с брат ви, млада лейди. – усмихна се приветливо лорд Спел. Вейн гледаше към масата малко сковано, особено щом видя усмивката на Лори и бе подочул разговора на двамата по-възрастни.

– Благодаря ви, сър. За мен е чест. – усмихна се вече лъчезарно тя.

– За нас също, че ни гостувате. – кимна мъжът. – Вейн, видя ли брат си?

Момчето като че се сепна. Болка премина през очите му.

– Не, татко. Не съм го засичал. С него е трудно, запознат си.

– Добре, ще говоря с него по-късно. Обеща да заведеш Лейди и Лорд Малори в оранжерията. Помниш ли?

– Разбира се. – грейна момчето. – Ще ме придружите ли до там? – съгледа момичето и мъжът.

Лордът кимна, а Фери се поколеба за миг. Тъй като знаеше, че повече няма да среща Лейн за днес, също кимна.

Вейн скочи на крака пъргаво.

– Татко, ти няма ли да дойдеш?

– Ще се присъединя след малко. – изправи се плавно лорд Спел.

„Да, след като поставиш Лейн пред свършен факт.“ – помисли си с горчивина и не малко гняв по-големият от двамата близнаци.

– Ще те чакаме. – поклони се на своя родител. Отиде и отвори на Хейл и Фери, следвани от баща му.

Лори хвана връзката на брат си, повече за да привлече вниманието му.

– За какво говорихте с лорд Спел?

Хейл наведе глава и ѝ се усмихна. Не знаеше дали е тъжна усмивката му, или не.

– За бъдещето ти. – отвърна спокойно. – Ще говорим, като се приберем.

Фери кимна, макар да изгаряше от любопитство. Защо им е да говорят за нейното бъдеще? То си беше само нейно.

Вейн беше с гръб и си позволи да се смръщи и посърне. „Да, и Фери също.“ Когато тръгнаха по коридора, а баща им се отправи в друга посока, си позволи да погледне нагоре към Хейл осъдително. Бе от другата му страна.

Точно от страната на подвижната му вежда. Която не закъсня и трепна, а окото се изви назад и надолу към него.

Вейн се смръщи още повече и вирна глава, така че брадичката му да посочи Фери и да натърти и на себе си, давайки на лорда да разбере, че знае какво става.

А веждата се повдигна повече. Мъжът се обърна и го изгледа изучаващо. Питащо. „Сигурен ли си, че наистина знаеш за какво става дума?“

Момчето кимна отсечено и твърдо, стиснало устни. След което рязко извърна лице напред, наблюдавайки го по същия начин както Хейл него, но от долу на горе.

Неочаквано крайчеца на устните на Хейл се повдигна леко. Без повече въпроси. Момчето не бе доволно. Кой ли би бил? Но той се съгласи. Само времето щеше да покаже дали тази стъпка бе оправдана.

II глава

Затягане на кръга

Почукването на вратата, потънала в здрача на тихата стая, се разстла към тъмните ѝ стени като ограбваща длан. Въпреки чувството за празнота, което носеше със себе си ехото, отвътре се разнесе кадифен глас.

– Кой е?

– Аз съм, братко. – Вейн не дочака разрешение да влезе, защото се съмняваше, че ще получи. Отвори и пристъпи в притъмнената стая, която бе осветявана от нищо друго освен от призрачния здрач, който тегнеше вечно над Номид. – Ще си повредиш очите, знаеш ли?

– Очите ми са привикнали. А ти знаеше ли, че трябва да получиш покана, за да влезеш? – Лейн вдигна глава от безкрайните редове текст на холограмния монитор на бюрото си. Ониксово черните му коси бяха по-дълги, стигаха до средата на плещите му, сега спускащи се като тежък водопад. Чертите му бяха се затегнали в остро вълче изражение, като издължените му очи изглеждаха неотменно презрително свити, ирисите зад тях – студено метално сини, зениците им отвесни като на котка и дори в тъмнината почти колкото ресници.

– Ако зависи от теб, няма и достъп до стаята си да получа. – усмихна му се Вейн дружески. Лейн се смръщи с милиметър. – Трябва да излезеш да се поразчупиш малко. Ще хванеш мазоли на задника.

Лейн се изкуши да грабне ножа за писма, които по традиция получаваше за вътре-семейна кореспонденция, и да го хвърли по брат си. Тази отнесена усмивка му бе до болка позната като насилие над личността на Вейн да се усмихва на всеки, сякаш в душата си криеше само ведрост и веселие, които никой нормален не притежаваше. После щеше да се оправдае, че му се изплъзнало. Случаха се такива неща покрай Вейн.

– Зает съм, както виждаш. – отвърна незаинтересовано и наведе очи към работата си.

– Съжалявам, Лейн. Ще те изкарам от тук, дори да е последното нещо, което ще направя в живота си.

„Адски си прав, че ще е последното.“ – промърмори зловещо в съзнанието си Лейн.

– Съжалявам, че ще те разочаровам, че последното нещо в живота ти няма да пожъне успех.

Вейн не отговори, а приближи брат си, заставайки до дясното му рамо. След миг близнакът му усети гласът му съвсем отблизо - той бе богат и течащ като спокойна река.

– Работата може да почака, Лейн. А и скоро няма да ти се предостави такъв шанс. Знам колко не ти понася, но ще те изведе от тук и ще те заведе при Хейл. Мина времето, с което просрочи споразумението с фамилията им. Бъди мъж и поднеси отказа си в лицето на дамата и лорда.

Прошумоляване на дрехи, глухо тупване и Вейн се озова с ръката на Лейн около врата си и посързваща от натиска кожена ръкавица. Но и Лейн усети нещо да го бодва в близост до сънната артерия.

– Не действам, ако не съм принуден, братко. – произнесе мекият глас на Вейн. Очите му бяха лениво притворени, сякаш вечно бе в предсънно или дрогирано състояние. За сметка на братските, синевата им бе ярка като сутрешното небе в човешкия свят. Лицето му бе с плавни черти, по-широко и с по-здрава челюст. Гъст подреден бретон покриваше челото му, докато косите му бяха разхвърляни и със средна дължина.

– Аз също..., братко. – произнесе обръщението с неприязън Лейн. – Точно ти не ми говори за мъжество, фустогонето.

Вейн се усмихна снизходително.

– Поне правя нещо за него.

Ръката на Лейн се стегна, кожата изскърца. Острието също потъна по-дълбоко в епидермиса му.

– Пускам на три.

– Дадено.

– Едно... две... – на беззвучното „три“ двамата се пуснаха и отскачиха един от друг, като противоположно заредени частици.

– Е, да разбирам ли, че идваш? – понамести екстравагантното си облекло Вейн, в чиито стил се наблягаше на асиметричността и присъствието на доста излишен метал.

– Не. Ти с твоята дипломатичност ще им поднесеш моите извинения, защото имам по-належащи дела за уреждане. – Лейн понечи да се върне на стола си, като поизпъна реверите на сакото си с яка столче. Абсолютна прецизност изразяваше всичко в облеклото му, като не правеха изключение и прехвърлените му в по-голямо количество коси надясно.

Вейн вече седеше в ергономичния му стол. В отговор на тази дързост близъкът му го съгледа заплашително.

– Или идваш, или няма да ходя никъде и ще ти се вися цял ден на врата. Избирай, братле. – вдигна краката си на масата, което недовърши, забелязвайки непотрепващия студ в очите на Лейн.

– И след това няма да те видя цяла седмица.

– Продадено. – обяви Вейн и скочи на крака. Хвана Лейн за част от ръкава с три пръста, за да е сигурен, че няма да му се изплъзне, и двамата напуснаха мрачното пространство.

*****

– Още малко, милейди. – помоли мило камериерката, пристягайки корсета на младата жена.

Ферлория едва не изпъшка от пристягането, но запази присъствие на духа – само пое дълбоко дъх през ноздри и затвори за миг очи.

„Защо бе всичко това?“ – запита се за пореден път. А, да. Приемът. Почти забравяше за присъстващите гости. Всички освен един. Напоследък бе положила особени усилия да се занимава с всевъзможни дейности, за да изпразни съзнанието си. Нямахме смисъл. В началото негодуваше, после се надяваше, накрая всичко бе попарено. Минаха две години от последната

обявена дата за годеж. Тя растеше, променяше се. Вече не бе разглежено момиче. И не бе залепена за него. Поне така се опитваше да залъже сърцето си.

Погледна се в огледалото за сетен път. Кой я гледаше от другата страна? Цинично същество? Или просто самотно... Или сестрата на Наследника. Нищо излишно. Трябваше да се представя достойно като негова единствена роднина и семейство. Дали кръвната връзка бе по-силна от съпругеската? Защото се опасяваше, че ще си остане сама за дълго. А бе ли готова да се обвърже?...

На вратата се почука и тя отвърна спокойно от вътрешността на покоите си. В стаята ѝ пристъпи Хейл и за миг остана в началото, вгледан във фигурата ѝ. Роклята вече бе прилепена към тялото, сега ѝ слагаха бижутата. Щеше да има и във високия гръцки кок.

– Изглеждаш зашеметяващо, Лори. – започна меко той. Фери не можеше да прочете много по лицето му, но гласът бе това, което брат ѝ от малък се бе научил да моделира... до няколко различни нива. Мекият бе предназначен само за нея и понякога за Вейн. Когато той си го изпросеше.

– Благодаря, батко. – усмихна му се ведро, въпреки трудността да диша. – Предполагам, ще мине като всички преди този.

– С малка разлика. – напомни ѝ той.

– Не, без никаква разлика. – отвърна спокойно, по-скоро хладно тя. Не се помръдна, за да нагласят диадемите ѝ. После и огърлицата по врата, която се спускаше в по-голямата си част на гърба, вместо отпред. Най-накрая пристъпи към него и го прегърна. – Ще протече, както всички преди този. Не се тревожи.

– Знаеш, че се тревожа за друго. И то не е точно това, което описваш. – погледна я сериозно той, след като положи ръката ѝ в своята.

– Да, знам. – въздъхна дълго, повече заради стегнатия корсет. – Но той няма да дойде. Отлага твърде много време. И съм наясно защо. Все още недоумявам как баща му ти предложи подобна идея.

– Трябва да имаш повече вяра във Вейн. Той си знае работата. – умишлено за другото си замълча. Кое то бе аларма за Лория да не продължава с въпросите по тази тема – нямаше да получи отговори.

*****

Вейн тайно изпрати кратко съобщение до превърналия се за него единствен приятел и благодетел, Хейл Малори. Личност, към която изпитваше братска обич, сравнима с тази към Лейн, защото обичаше брат си. Да, обичаше го. И двамата го знаеха. Но и двамата не можеха да го претворят в думи. За Лейн не беше сигурен какво изпитва. Никой не беше. Дори проникателността на Хейл не можеше да надвие зад стената, в които се бяха претворили кожата, очите и излъчването на близка му.

"Водя компания. Бъди в бърлога.

Прегръдки

Вейн *плезещо се човече*" – гласеше съобщението.

Веждата на Хейл трепна леко, което в случая бе израз на смях. Но тъй като не използваше лицевите си мускули за подобен род упражнения, това бе единственият знак, че е заинтригуван от нещо. Остави Фери в компанията на няколко млади дами и господа, всички, от които нейни приятели от колежа, и се насочи към кабинета си. Сега, като се замисли, Вейн имаше право – той наистина приличаше на бърлога. А откакто сложи и портрета на сестра си на едната стена,

направо се превърна в пещера със скални рисунки. Само дето стила и възможностите бяха на хиляди години разстояние.

*****

След по-малко от половин час, двамата братя изкачваха стъпалата към главните порти на имението на Малори – Рейнфорест. Вейн бе спрял да държи Лейн, който демонстративно „измете“ ръката му от ръкава си по време на качването в бронираният гравитационен мобил и предотврати повторния му опит на слизане. От доста време не бяха ходили някъде рамо до рамо, та дори изкачиха стълбите в синхрон.

„Странно съвпадение, наистина.“ – отнесено си помисли Вейн.

Икономът ги посрещна лично, заедно с камериерка, която предложи да поеме дрехите на господата, но тъй като температурите бяха в поносимите норми, те ѝ отказаха помощта. Възрастният, като по някакъв стандарт, по който ги изливаха в калъпи, бе стар, с посребрени коси и с едно изключение, със забележително гладко лице, ги преведе през най-краткия път до кабинета на господаря си. Там почука и обяви пристигането на близнаците.

Хейл се изправи и ги посрещна. Наложил се да се ръкуват. Не че някой от тримата го направи хрисимо. Защото Вейн предпочиташе да прегърне Хейл, Хейл предпочиташе поклоните, а Лейн не предпочиташе нищо.

– Добър ден, милорд. – поздрави по изискванията на етикета Лейн, отколкото по някаква друга необходимост. – Благодаря, че ни приехте, въпреки че имате други грижи в балната си зала.

– Доста на брой закуп, бих казал. – обади се и Вейн.

– Има кой да ме замести. – кимна им Хейл, след което ги покани да седнат. – Благодаря ви, че приехте поканата ми. Предлагам ви да минем по същество. – каза, след като се настани също зад бюрото си.

Близнаците седнаха... на почтително разстояние един от друг. Тук интересите им се раздалечаваха особено.

„Като че с Лейн може да се разговаря по несъщество.“ – Вейн потри устни, за да задържи усмивката си.

– Разбира се, милорд. За това съм тук. – отвърна Лейн Спел.

– Какво е решението ви, сър Спел? – попита направо Хейл.

– Приемам уговорката, поставена между вас и баща ми. – даде отговора си безцеремонно.

Вейн се оцъкли, а веждата на Хейл трепна. С друго вторият не показва да е заинтригуван.

– Радвам се на избора ви, сър Спел. Съгласен съм и подкрепям съюза ви с лейди Малори. Нека връзката между родовете просъществува дълго след нас. – изправи се и се поклони пред Лейн. Не, не му се искаше пак да си стискат ръцете.

– Благодаря, милорд. – изправи се с него Лейн и се поклони сдържано. Вейн все още гледаше брат си като изпаднал от друго измерение. Някак си това решение му се видя по-фатално от отказа. Не, отказът би бил спасителен пояс, за всички. Лейн кроеше планове, никога не правеше празни ходове, умът му не спеше... Завъртя лице към Хейл, предавайки му опасенията си с почти незабележимо смръщване. Насочи се към Лейн и стисна ръката на брат си.

– Честито, Лейн. Пожелавам ти истинско щастие, братко. – „поне този път, само този път ми кажи, че го правиш заради себе си, заради нея, не заради някакво проклятие.“ Отговорът, който не получи, бе безизразността в братските очи. Завършен ледник. Отвън. „Какво става в душата ти, братко мой?“

– Не бързай, Вейн. Подписът ми не е легнал, където се изисква. – ръцете им бързо се бяха пунали, а Лейн не бе и стиснал. – Милорд, ще ми предоставите ли документите, които трябва да затвърдя с името си? Предварително ви поднасям извинението си към вас и към вашата сестра, лейди Ферлория, за отлагането. За две години научих достатъчно, за да оценя значимостта на този съюз.

„Точно от каквото се опасявах. Внимавай, Лейн. Не ме карай да направя сестра ми преждевременно вдовица.“ – помисли си Хейл, но кимна почтително с глава.

– Разбира се. Ще ви бъдат изпратени в най-скоро време. Ако желаете, може да се присъедините към останалите в залата. Вие сте наши почетни гости.

– Благодаря ви, лорде. За щастие аз нося своята част. – бавно отдръпна ревера си от лявата страна и внимателно извади лист състарена умишлено хартия, сгъната като писмо, с неразчупен печат. Пристъпи към Хейл и му го подаде над бюрото му. – Моите почитания, милорд. Вие трябва да го разпечатате. Моят брат ще е свидетел.

– С чест и почитания. – поклони се с глава и пое писмото. Пристъпи към бюрото си и повика иконома си с помощта на устройство върху него. Възрастният номид се появи почти веднага и излезе също толкова скоро, след като получи заповед да се подготвят документите. Лейн щеше да ги получи преди да си тръгне от двореца тази вечер.

– Отговаряйки на по-ранната ви покана, бих се насладил на кратка обиколка в градините на двореца ви. – спокойно заяви Лейн. Вейн изглежда щеше да се задави, защото прочисти гърло... тихо.

– С удоволствие. Имате разрешението ми. Това е вече и ваш дом. – за Вейн отдавна знаеше, че се разполага свободно с инвентара му.

„И това ще стане. Търпение, Малори. И двамата не изгаряме от желание да се заселя тук.“

– За мен е чест, милорд. – поклони се плитко Лейн Спел. – До по-късно. – кимна на брат си леко и излезе с галантна крачка от кабинета.

Хейл му кимна и се насочи към бюрото си.

– По изражението на лицето ти разбирам колко си объркан. Не си единственият. Но в същото време не се изненадвам. – без да поглежда, подхвърли на Вейн.

Младежът се взираше във вратата, през която току-що бе се изнизал вълчийт му брат. Гербът на рода му включваше вълча глава. Вероятно заради такива като него.

– Объркан е меко казано, Хаш. – премигна няколко пъти и отлепи очи от изхода. Насочи ги към предводителя на града им, неговия приятел и брат на неговата бъдеща снаха. „Боже, Фери ли?“

– Колко пъти съм ти казвал да не ми викаш така, хм? – повдигна високо вежда Хейл.

– Докато сме си насаме, мога да ти викам както си искам. Хм? – повдигна и двете си вежди.

– Коего ме подсеща, че е време да се връщам на приема. Нали не се изисква да ти подавам ръка? – крайчеца на устните му леко се изви.

– Обичам те, готин. А ако ми подадеш ръка, смятай, че съм залепен за теб през цялата вечер. – устните на Вейн се извиха високо, само в единия край, в ехидна усмивчица.

– От това се опасявах. – затвори очи Хейл. Но леко отдели ръка от тялото си. – Ела, преди да съм си променил решението. Аз си те искам залепен за мен тази вечер.

– Да те пазя от настървените женски? – приближи Вейн с разчупена крачка.

– Не ми липсват такива, честно казано.

– Ще уредя нещичко. Все пак на вид съм по-млад с три години. Възрастните мъже са отживелица. – сега наистина се ухили до ушите.

– Не виждам какво им има на възрастните мъже. – повдигна рамене Хейл. – Аз съм такъв, макар и да не си личи особено. – даже никак.

– На теб нищо ти няма. Само си с вид на недостъпна статуя и ми подбиваш имиджа.

– Напротив, Вейн. Ти още повече изпъкваш покрай мен. – поправи го меко. – Хайде, че ми пресъхна гърлото, а трябва да го пазя още дълго.

– И за това мога да измисля нещо. – застана на тридесетина сантиметра от мъжа, пред когото изглеждаше като гимнастичка пред тежкоатлет. – На какво дължа тази проява на сантименталност? Защото ти казах, че те обичам?

– Ще ставаме роднини, забрави ли? Сега ще е официално... А и не всеки ден получавам признание за любов от... същия пол. Заслужава си тост.

– Охооо. Нараняваш чувствата ми. Чак сега да ме възприемаш за роднина. – Вейн го заключи пръв в мъжка прегръдка, с потупвания по гърба.

Учудващо, но Хейл му върна топло, разрошвайки накрая косите му.

– Кога съм твърдял обратното? Поясних, че сега ще е законно. Ако преди те бях обявил за роднина, щяха да се усъмнят в принадлежността ми.

– Ти си шефът. Могат да се съмняват, но не и да го изразяват. А и да го правят, ние и важните ни хора знаят истината. – избегна ръката му, накланяйки се назад и настрани. – Кротко с косата. Погубих един флакон с лак за това изкуство.

– Наистина ли? – повдигна веждата си Малори. – Учудващо как изглеждаш след сън, след като това трябва да се смята за шедьовър. – пак посегна към главата му.

– Искаш да си правиш майтап с нещастната ми коса. – направи лице на малко кученце, оставяйки се на ръката му. – Само да предупредя, ръката ти ще ухае на лак за коса.

Хейл изръмжа тихо и само с върховете на пръстите си докосна кичурите.

– Стига ти. А сега на работа. – тръгна към залата.

– Прекрасен си, Хаш. – последва го като послушен домашен любимец. Липсваше само изплезеният език.

Хейл го погледна и издиша веднъж рязко в усмивка. Изглежда лицевите му мускули се опънаха повече, отколкото ги стягаше, затова усмивката изчезна миг след това.

Вейн се усмихна широко за двама им. Той можеше да се приеме и като най-сигурния бодигард, който Хейл някога би назначил.

*****

Фери застана на терасата, от която се слизаше към лабиринта, и погледна многозначително към малко по-високия от нея мъж, който сега гледаше повече гръдния ѝ кош, отколкото лицето. Наистина се чувстваше задушена в този корсет. Защо трябваше да я пристягат толкова? Господи, имаше чувството, че накрая ще разкъса вързанките.

– За какво искаш да говорим, Пауъл? – попита спокойно, почти ведро.

Пауъл или Пол, както му викаха съкратено, най-после отдели взора си от плътно обхванатите гърди на Фери и го насочи към очите ѝ.

– Нека се разходим из лабиринта.

Лория не можеше да му откаже и той бе напълно наясно с този факт. Като домакиня, тя трябваше да изпълнява всяка прищявка на гостите си. Затова промуши ръка в неговата, опирайки се повече символично, и тръгна с отмерена крачка между първите стени.

– Не знаех откъде да започна. – подаде встъпителната си част той, след което прочисти гърло и спря. Взя се отново в девойката до себе си. – Ферлория, мислила ли си за спътник в живота си?

– Разбира се. Аз съм предложена на някого вече. – обясни объркана тя.

– Да, така е, но сър Спел не предявява никакви претенции вече втора година. Времето тече, Лория. Той няма да се съгласи, щом досега не го е направил. Не го е обявил публично, за да не те злепостави пред обществото и града ни.

Това бяха най-големите ѝ страхове. Не от злепоставянето. Тя щеше да преживее слуховете. Но не би приела Лейн да "отлага" само заради нея. Всъщност, все се питаше как изобщо той се е съгласил първоначално на подобно споразумение...

– Независимо какви са подбудите на сър Спел, аз съм и си оставам обещана на него. – гласът ѝ излезе още по-хладен от преди.

– Не е необходимо. – Пол обхвана голите ѝ рамене. Лори потръпна, но не бе от удоволствие. Когато се опита да се изниже, той продължи. – Моля те, изслушай ме. – приближи лицето си към нейното, а тя отдалечи своето, за да запази дистанцията. – Аз искам да съм на негово място. Той не те заслужава. Аз бих се оженил веднага за теб, Лория. Разтрогни сделката!

Лицето ѝ се вкамени.

– Дори да е сделка, аз нямам глас. Трябва да говориш с брат ми. Сега, ако обичаш, ме пусни. – отново започна да се дърпа.

Явно днес от Лейн се очакваха неочаквани неща. Не от заобикалящите го разбира се, а напредъкът във времето и събитията, които произтичаха едно от друго. Добре, би пренебрегнал някакъв луд, мислещ се за влюбен, перверзник да докосва бъдещата му съпруга и настояща годеница, защото тя влизаше в рамките, в които се описваше красавица, а мъжете с малко мозък трудно удържаха на първичните си подбуди. Но един подлизурко като Паул Джейкоби да се опитва да гадае какви са Неговите причини да действа, както бе правил досега, беше като ръкавица, захвърлена в лицето.

От всички възможни места да попадне именно на тази сценка не можеше да се брои за случайност. Добро съвпадение на време и пространство. Колко възвишено звучеше само.

– Сделката, сър Джейкоби, би означавала продаването и закупуването на лейди Малори, а закупуването на номид би спаднало към графа робовладелство, която отдавна изразява законовото мнение по този въпрос. – съвсем деликатно се вметна Лейн в разговора, който застрашително започваше да прилича на изнудване. – Тук става дума за открито дадено съгласие между членовете на две семейства да обвържат една жена и един мъж.

Пол се отрпна от Лория все едно му пареше под пръстите.

– Сър Спел? Не ви очаквахме. – гласът му едва прикриваше изненадата си. А Ферлория почервения от гняв. Как смееше да говори от нейно име?! Независимо какво си бе мислила по-рано.

– Радвам се, че ме забелязахте, сър Джейкоби. За ваше съжаление, сте потънали доста дълбоко в мочурището на невежеството и предположенията си и ще ви е трудно да излезете. По Стария закон бих могъл да ви предизвикам на дуел за това, че отправяте открито предизвикателство и посегателство над моята годеница.

– Вашата... – отърси се от вцепенението си и се поклони. – Моите искрени извинения, сър Спел. Не бях уведомен, че сте приели лейди Ферлория за своя годеница. Моите поздравления.

– Благодаря. Но извиненията ви не трябва да са отправени само към мен, струва ми се. – повдигна лекичко вежди. Тесните очи приличаха на пропасти, чиито дъна не се виждаха.

Пол премигна и се обърна към Лория с хрисим поглед.

– Простете, лейди Ферлория. Не исках да ви злепоставя. Поднасям ви своите извинения.

Ферлория стоя безмълвна около минута, докато Пол се изгърби да я чака. Накрая промълви:

– Но го направихте.

– Какво? – попита невярващо той.

– Оскърбихте ме. Оскърбихте и годеника ми. Вървете си преди да съм потърсила сметка за нанесената обида. – гледаше го апатично. Пол побърза да се изниже безшумно и след миг двамата с Лейн останаха сами. Лори още не бе проумяла, че близнакът е приел, макар да използва машинално думата. За нея Лейн бе годеник в продължение на десет години.

Ходеше бързо, Лейн трябваше да му се признае. Не достатъчно, но задоволително, за да се съдържа да не набучи рапира в нахалния му задник.

– Очарован съм, милейди, да се застъпите така за мен, при липсата на действителен повод да проявите такова отношение. – обади се Лейн първи с гладка нотка.

Това я изкара от унеса.

– Няма за какво. Той ме оскърби. – отвърна спокойно и поднови крачка. Имаше нужда от разходка.

– Да, повече от мен. – съгласи се Лейн. – За едно беше прав, отлагах доста дълго, но не повече, отколкото е нужно. Но причините не му бяха известни. – с безшумна стъпка тръгна след нея. Трябваше да ѝ бъде обявено по-един или друг начин. Предпочиташе да е лично. – Ще се съгласите ли да ви придружа до някъде?

Тя обърна поглед към него с изучаващи очи.

– Защо ми говориш на "вие"?

– Защото не сте малко момиченце, милейди. Не сме имали много срещи от детството си. – обясни ѝ кротко. – Но ако искаш, ще се обръщам към теб свободно.

– Винаги си се обръщал така. Не виждам какво те спира да не го правиш сега.

– Отвикването? Има ли нещо друго за коригиране, което ще желаш да споменеш преди да благоволиш да отговориш на моя въпрос?

– Учудвам се как не си забравил името ми. – промърмори тя. – Готова съм да отговоря на въпроса ти.

– Съгласна ли си да те придружавам известно време в разходката ти? – пренебрегна забележката ѝ той.

– Да, макар и това да е нетипично за теб.

– Нима сравняваш мен сега и мен преди десет години? Изглеждаш прекалено умна, за да правиш подобни сравнения, Ферлория.

– Изглеждам? – усмихна се леко тя. – Благодаря за коментара, но не мога да очаквам от някой, затворен, колкото бе ти, да се промени драстично за десет години. Къде е уловката? – спря и скръсти ръце пред гърдите си.

– Уловка? – едва отбележимо учудване размърда чертите на лицето му. – Трябва ли да атакувам с: „дали мога да очаквам, че от някоя, заядлива, колкото бе ти, да се промени за десет години?“

– Заядлива, разглезена, упорита и приказлива, може би имаш предвид? – предложи услужливо Ферлория.

– Щом казваш.

– Готова съм да отговоря на въпроса ти.

– Отговори. Съгласи се да те придружа.

– И няма друг? Защо ме придружаваш?

– Имам съобщение за теб. – вървейки с леки бавни крачки до нея и с поглед вперен само напред и наоколо, ѝ отговори.

– Взел си решение. – не бе въпрос. Спря и зачака. Не мислеше, че ще е способна да върви, докато го слушаше.

– Да, взех решение и преди няколко минути го произнесох пред твоя брат и настойник. – Лейн усети, че не го следва, затова и той спря, като се обърна назад към нея.

Лори затвори очи и си пое безшумно дъх. Отвори ги и посрещна спокойно лицето му.

– Слушам те.

– Приех да станеш моя съпруга. – каза го със същия тон, с който можеше да ѝ поднесе и смъртната присъда, и приятна изненада – безизразен.

Тя го гледа известно време, без да реагира. След което наведе глава и издиша продължително, сякаш бе държала дъха си до последния момент. Ръката ѝ се стрелна към стомахчето.

– Защо? – попита тихо.

– Прецедих предимствата и недостатъците на този съюз. Предимствата натежаха на везната. – сладките увещания не бяха в речника му.

– Интересно колко време ти трябваше да калкулираш всичко. – отвърна иронично девойката. – Защо точно сега? Защо? Вече се бях отказала. – стисна устни и продължи напред. Трябваше да скрие издайническата руменина, която плъзваше по страните ѝ.

В движение, дясната ѝ ръка се озова в стоманената му хватка на противоположната му. Когато я принуди по този начин да се обърне, той бе абсолютно изправен и сякаш не бе положил никакво физическо усилие, разстоянието между тях – дължината на двете им ръце, събрани заедно.

– Като моя бъдеща съпруга, залъгвай себе си, но мен не се и осмелявай. – говореше все така равно и неемоционално Лейн.

Очите ѝ се разшириха от изненада, но руменината вече се бе разпростряла.

– Очевидно е, че същото се отнася и за теб.

– С какво те залъгвам? – поинтересува се, ръката му остана затегната около нейната.

– С поведението си. Ето нещо, което не само не си премахнал, но си и доразвил – безчувственост.

– Не съм отричал нищо.

– Никой не е напълно безчувствен. Нека те питам нещо – аз вписвам ли се в преимуществата, за които ми спомена? Или съм в графата товар.

– Не искаш да знаеш.

– Напротив, искам.

– Няма да споря с теб за излишни неща. Ти не си се отдръпнала от споразумението на близките ни, нито аз. Имаш време да помислиш.

– Имам време да помисля за какво?

– Дали приемаш от годеници да се превърнем в съпрузи.

– Бях го приела още преди доста време. – отклони поглед настрани Фери.

– Приела си го преди, приемаш ли го сега?

Руменината ѝ се плъзна надолу по вратлето. Въпреки това се обърна към него.

– А ти?

– Дадох ти отговора си.

– Не говоря за пресметливото ти отношение към годежа. Приемаш ли ме като своя съпруга? Като пълноправен член на твоето семейство.

– Подписвайки брачния ни договор, ти ставаш такава. – машинално ѝ обясни Лейн.

– Това не отговаря на въпроса ми.

– Отговаря, при това доста изчерпателно.

– Не те питам за закона, а за личното ти мнение. Съпрузите живеят заедно, спят заедно, хранят се заедно, споделят проблемите и радостите си. Какви ще са нашите взаимоотношения? – Ферлория вече го гледаше почти безпомощно.

– Можеш сама да си отговориш на този въпрос. Домът на семейството ми се превръща в твой дом, в това можеш да си сигурна. Винаги можеш да се връщаш при брат си, ако изпиташ нужда. Договорът не те превръща в затворничка.

– Ясно. Разбрах. – лицето ѝ се вкамени.

– Документите са при брат ти. Ще ги подпиша преди да си тръгна. Желателно е и ти да присъстваш, за да поставиш своя подпис. – обърна се в три четвърти, давайки ѝ да разбере, че разговорът им е към края си.

– Ще присъствам. – отвърна с леден тон, обърна се и тръгна в противоположна посока.

– Много мило, че ще ни удостоиш с честта. – върна ѝ ледено.

„Върви на...” – започна мисълта си, но се обърна леко и го изгледа с каменно изражение.

– За теб искрено се съмнявам, че го чувстваш мило. А сега, ако ме извиниш.

– Ако те извиня? – едва се разтеглиха устните му.

– Такъв е изразът, Лейн. – продължи най-безцеремонно напред.

– Очевидно не си въодушевена от условията, на които се полага брака ни. Защо се съгласяваш?

– Въодушевена? Не, Лейн, не съм. Но няма да го променя само защото ти не си научен да споделяш.

– Ще споделям дома на семейството си с теб. – обори я учудващо кротко.

Тя се обърна и се върна при него.

– Мислиш, че един дом ще ме топли, така ли? Къде си ти в цялата картинка?

– Където трябва и съм нужен.

– Трябва да призная, че уклончивите ти отговори направо ме изкарват от кожата ми. – вдигна малките си юмручета към главата и ги спусна рязко.

– Следователно лаконичността се равнява на уклончивост за теб? – гледаше я безучастно Лейн.

– Не се отклонявай от темата, ако обичаш. Ясно те попитах ти каква роля ще играеш в брака. Но нека го представя така – всяко момиче на моята възраст ще се пита също каква роля ще играе? Накратко – ще консумираме ли брака? – цялата бе пламнала, но не отместваше поглед.

– Искаш да се лигавим и търкаляме в леглото?

– Колко описателно. – червенината се отдръпна спокойно. Явно че той изобщо не взимаше това под внимание. – Боже, ти изобщо изживявал ли си го, за да го обясняваш по такъв груб начин?

– А ти, че го приемаш толкова спокойно?

Фери стисна устни.

– И ако съм?

– Ще трябва да анулирам договора. – отговори ѝ ледено младият мъж.

– Значи това те тревожи, хм? – разтегли крайчеца на устните си в усмивка. – Защо? Ти и така няма да се възползваш от правата си. Какво те интересува дали съм докосната, или не? Или може би честта ти ще понесе поражение?

– Не желая опорочена жена в дома си. – върна ѝ, а очите му се присвиха от жестокост.

– Опорочена... можем да поспорим доста по този проблем. – вече се усмихна наистина. – Ще се почувстваш спокоен, ако ти кажа, че не съм такава? Ако не вярваш, можеш сам да провериш.

– Ще се доверя на думата ти. Отхвърли такова обяснение в любов с оправданието, че чакаш мен. Сега имаш възможност да докажеш колко силно си ме искала.

– От години искам нещо, което не мога да имам. Сега разбирам, че и за в бъдеще ще си остане просто желание. – довърши тъжно гласът ѝ.

– Защото желаеш несъществуващ блян. Никога няма да разбере какви са мотивите ти да очакваш нещо, което никога не е било и няма да бъде. Може би прибързах, като се съгласих да взема жена, която не е пораснала и с ден за десет години. Последното, което желая е вехнешо и невярно цвете, оказало се плевел, в градината ми.

– Тогава го изтръгни, преди да се е промъкнало тук. – вдигна ръка и допря цялата си длан на мястото на сърцето му. Погледът ѝ бе болезнено откровен. След което я отпусна и без да го поглежда повече, се обърна и продължи по алеята.

– Изглеждаш така убедена, че ще го достигнеш. – отбеляза Лейн насмешливо. – Не ставаш ли прекалено самонадеяна? Не се ли надценяваш, Ферлория?

– Защо? Отричаш да имаш сърце, в което мога да се промъкна?

– Отричам, че си способна... – „съм достоен да те приема“ – ... да се промъкнеш в сърцето ми.

– Това дори ти не го знаеш със сигурност. – отвърна хладно тя.

– Както виждам и ти си кроиш планове за извличане на полза от брака ни. – безжалостно изтъкна Лейн.

– Виж ти, който го казва. – върна му саркастично.

– Да съм го отричал? Казах го пределно открито и ясно. – наклони глава встрани с неприятна усмивка в крайчеца на устните му.

Тя бе с гръб и не го видя. Вътрешно кипеше и се раздираше едновременно.

– Тогава не се учудвай. Няма да се откажа. Да не си се съгласявал първи.

– Отправяш ми предизвикателство? Колко трогателно?

– Не ме интересува какво е. Довиждане, Лейн. – продължи напред.

– Наистина? – за втори път улови ръката ѝ тази вечер, но този я привлече властно към себе си. Устните му срещнаха нейните, при това неколебливи и настоятелни. В това време ръцете му отделиха безименния пръст на дясната ѝ ръка от останалите, плъзвайки нещо кръгло по него.

Ферлория се сепна от първоначалния контакт и силата, с която я притегли към тялото си Лейн. Дълбоко в съзнанието ѝ това ѝ хареса. Беше неповторимо, неописуемо. Желано. След това срещна устните му. И едва не се разтопи. Нейните се разтвориха след слаб натиск. Така копнееше да го вкуси, да го прегърне. Искаше и той да я прегърне, силно. Но ръцете му обхванаха едната нейна и сложиха нещо на пръста ѝ. Другата се вдигна към лицето и косите му.

Не очакваше тя да го приеме охотно, да го допусне до влагата и топлината на устата си. Целувката му продължи няколко секунди, но го притегляше за още, още топлина, още сладост... Хм, това беше неочаквано. Смяташе, че в отношенията мъж-жена можеше само Вейн да открива някакво удоволствие. Сладостта означаваше такова, но Лейн не понасяше наситените със захар сладкиши. Горчивината на черния шоколад, премесена с лека сладост го придърпваше да опитва от него. Вкусвайки от Ферлория, поемаше точно от този дъх на тъмната субстанция. Издиша дълго през разтворените си устни, отдалечавайки се и покривайки едновременно все още нейните... Сърцето му засилваше ритъма си. „Тогава го изтръгни, преди да се е промъкнало тук...” Усети допира на ръката ѝ над гърдите си отново. Откъсна се рязко, пускайки девойката.

– Помни, че сама се съгласи на това. Няма да получиш нежност от мен. Няма да намериш топлина от моя страна. – прошепна ѝ остро.

Още докато бе във въздуха, ръката ѝ се стрелна и нацели страната му. Дланта ѝ пламна от силата на удара, а звукът отекна в ушите ѝ. Но нищо от това не можеше да се сравни с усещанията в нея. Гледаше го разярено в готовност да заплаче. В един миг я обсебва, завладява, покрива с дъха си, в следващия – захвърля като ненужна, употребена вещ.

– Ти си безсърдечен. – почти изплю думата. Не можеше вече да го гледа, в този миг не можеше да понесе повече грубото му отношение. Хвана воалите на роклята си и забърза по-далеч от бъдещия си съпруг.

Лицето на Лейн се отплесна леко встрани. Ако не бе твърд като камък и студен като ледник можеше да види светлинки от подобен шамар. В този случай повече би се притеснявал за ръката на Ферлория. Долови вкус на желязо – бе прехапал устната си. Палецът му обра кръвта и той разтри тъмната течност между палеца и показалеца си. Бе минало време, откакто за последно бе виждал собствената си кръв. Вдигна другата ръка и потърка разсеяно страната си с пръсти. Имаше здрав плесник. Не можеше да очаква по-малко от наследница на Малори. Ферлория най-последно започваше да проумява. Трябваше да ѝ поднесе похвала. Заслужаваше си я. Изцъка, извивайки устните си във вълча усмивка. Светлите ириса бяха загубили блясък, бяха празни.

Прибра кичурите, които се бяха разхвърляли от замаха на жената, обръщайки се в първоначално поетата от него посока. Разсеяно се докосна до устните си. Не желаше тази плътска обвързаност с никоя жена. Животински пороци в едно общество, което претендираше за цивилизованост. Защо тогава бе действал така? За да ѝ докаже, че каквото иска, не е, каквото си представя?

Да.

*****

Междувременно...

Един етаж по-високо, усамотени на една от терасите, разхвърляни по дължина на балната зала, два силуета бяха застанали един до друг край балюстрадата. По-тънкият бе облегнат с гръб към нея на лакти. И двата мъжки, защото очертанията им бяха именно на принадлежащи към този пол създания, гледаха в посоката на двойката, чиито членове се приближаваха и отдалечаваха един от друг, като разнородни частици, без никой от наблюдателите да може да предположи как ще протече следващата част.

Изведнъж по-дребния и фин силует се извъртя и провеси от парапета с разширени от изумление очи.

– Господи, Лейн! Това моят брат ли е?... Без съмнение. Давай, братле! – промяната в настроенията бе забележителна черта на Вейн. Изправи се назад с гордост в стойката и очите.

Хейл го дръпна за яката и скри от полезрението на долната двойка.

– Спокойно, момче. Да не искаш да те видят? – в същото време отдолу се чу оглушителен плесник и сега Хейл изпъна шия да погледне. – Упс, това сигурно боли. – личеше си, че и той не бе очаквал такъв завършек от страна на сестра си.

Вейн, който до миналия момент бе викал за брат си...

– Да! Това е начинът, момиче! – размаха поощрително юмрук.

– Съдейки по резкия начин, по който брат ти я откъсна от себе си, гласувам "за" плесницата.

– Два гласа "за". Гласувано е. „Ура!“ за плесницата. – вдигна юмрукът по високо във въздуха.

– И ти ли си търсиш плесница? – хвана ръката му с три пръста и я смъкна бързо.

– Защо? – запремигва недоумяващо младежът.

– Ако сестра ми те бе видяла, щеше и на теб да прати. Не обича да я наблюдават, особено в подобни ситуации.

– Готов съм да изтърпя такава плесница. Обърсвали са ми подобни, но нейната е за възхвала.

– Не ти я препоръчвам. Помни съвета ми.

– Дам, имаш право. Аз не съм от камък. Трябва да проверим дали ръката ѝ не се нуждае от лед и мехлем. – завъртя се да влезе в залата и да я потърси.

Хейл погледна към гърба на Вейн.

– Върви. – каза спокойно. – В момента тя надали иска да види мен.

И Вейн се закова на място. Профилът му се показва над рамото.

– Какво те навежда на тази идея, Хейл? Господи, та ти си всичко за нея! – обърна се изцяло към мъжа. Лицето му бе изкривено болезнено.

– Знам. Но не всичко, което правя за нея, може да го разбере. Ако ме види сега, ще се сети за споразумението ми с баща ти. Тя обича брат ти, но не е способна да изтърпи безразличието му. Сигурно сега си мисли, че това е по моя вина. И няма да сгреша. Върви ти. Аз ще те изчакам в залата.

– Ще си говорим за това, Хейл. – с предупредителна нотка каза Вейн. – Ако можеше да носиш греховете на всички върху гърба си, съм сигурен, че би го сторил с готовност, но ти не си роден с тази цел. Затова имаш такива като мен край себе си, за да те вразумят или поне да поемат част от товара ти. – влезе с бърза крачка, оставяйки само следата на думите след себе си.

– Да, очевидно ще трябва да си поговорим обстойно за това, хлапе. – отвърна Хейл след като Вейн се скри. Поклати глава. – Ще те науча да не си придаваш толкова важност... Защо изобщо не мога да му противореча, когато той е покрай мен? – запита се на глас и отправи поглед отново към лабиринта.

*****

Ферлория почти тичаше по коридорите, заобикаляйки залата. Не искаше никой да вижда недостойното ѝ поведение, разпилелите се по раменете ѝ от бягането къдрици, размазания по бузките грим от напъпилите сълзички. Не можеше да се познае. Беше се превърнала в сополива глезла. Какво ѝ бяха отказали? А, да, най-важното. Любовта и споделеността на скъп за нея номид. Може би единственият, за когото копнее съществото ѝ. И то ѝ го доказва по време на целувката. Само за да бъде разбито миг след това. Искаше ѝ се да крещи. Да крещи, докато остане без глас и повече не може да повтаря, че го обича. Да продере всяка струна, за да не може да се поддаде на изкушението да сподели копнежите си. Просто да се затвори, както той го правеше. Да се обгърне с безразличие и покрие с хлад. Само така нямаше да му обръща внимание, независимо колко близо бе или колко внезапно си тръгваше. Независимо какви обиди запращаше в лицето ѝ.

Най-после стигна тоалетните и се подпря на една от порцелановите мивки с цвят на оникс. Издиша, повече простена, и пусна студената вода, за да отмие петната от разваления си грим и поуспокои изведнъж запулсиралата болка в ръката си. Странно, не я бе усетила досега.

*****

Вейн се движеше забързано по коридора, за да пресрещне Ферлория и да се опита да разбере, ако не друго, дали ръката ѝ е добре. Влюбените не търсеха здравия разум, нито бяха склонни да признаят поражението си, когато чувствата им са били отхвърлени, потъпкани. И все още тя го обичаше. Лейн не заслужаваше това. Все още си задаваше въпроса какво бе накарало баща му да избере близнака му за неин спътник пред самия Вейн. Опитваше се да спаси семейството им, гарантирайки му силата, като го свързваше с по-могъщ, или го бе предпазвал, като търсеше светлина за дома им? Светлина за Лейн?

О, да. Настоящият Лорд Спел бе дошъл от друго семейство, за да се ожени за единственото дете на фамилията преди внезапната кончина на родителите ѝ, неговите баба и дядо. Бе срещнал

съпругата си в деня на сватбата и бе я обикнал с необикновена сила, когато всички други я бяха отвергнали. Когато се говореше за нейната нестабилност и непостоянство, за нейните трескави или ледени като кубчета арктически лед сини очи. И двамата бяха наследили цвета им, но защо тези на Вейн бяха описвани топли, когато синьото бе студен цвят?

Зави по коридора почти забравил за целта на краткото си пътуване. Аквамариненият син край на полите на Фери се скри зад вратите на тоалетното помещение за жени. Лошо. Разрешените му граници свършваха тук. Можеше да почака отвън. Като че ѝ устройва засада. Не.

Върна се зад ъгъла. Щеше да почака от тази позиция и да се направи, че наминава. Така щеше да ѝ спести неудобството. Опря глава в стената и затвори очи. „Лейн, не можеш ли да бъдеш по-близо до номид, отколкото до демон? Това е, което те прави същия като Нея и те води към гибелта...”

Фери остана в дамските тоалетни още известно време, докато успокои тялото си. За душата бе твърде рано. Разпусна косите си напълно и събра диадемите на гъсто върху тях. Изчисти грима си изцяло, сложи къси ръкавици, за да скрие посиняването на дясната. Макар да се възстановяваше бързо от наранявания, Лория не бе получавала особено много подобни през целия си живот и болката от тази ѝ изглеждаше почти толкова силна, колкото в душата ѝ. Погледна надолу към пръстена, който ѝ сложи Лейн. Прекрасна роза в легло от сребро, с цвета на нейните очи, блестеше в дланта ѝ. Трябваше да я свали, за да сложи ръкавиците. Миг колебание и го сложи отново на пръста си върху плата. Каквото и да станеше, тя бе бъдещата съпруга на Лейн Спел.

Излезе най-накрая от помещението и се запъти в незначителна посока. Не искаше да се връща в залата. Щяха да забележат промяната, да се интересуват, да разберат за официалната сватба, щяха да вдигнат тост, очакваха я поздравления и всичко без присъствието на жениха. Какво щастие, хм?

– Фери? – иззад гърба ѝ, уж случайно, се появи Вейн. – Разпуснала си косите си. Винаги ще те харесвам повече така. – небрежната му походка бе изцяло: „Какво приятно съвпадение!”

Тя се обърна стреснато, но после му се усмихна.

– Заболя ме главата от тази прическа. – провери дали диадемите са си на мястото с леко докосване. – Здравей, Вейн. Радвам се, че дойде. – както обичаше да прави, засили се и го прегърна.

– Не можех да пропусна. – лицето му засия в усмивка, докато я поемаше в прегръдка и я завъртя с четвърт оборот. – Изглеждаш възхитително сигурно и сутрин с разхвърляни коси. Мило и драго бих дал да те видя тогава. Ферлория Малори в цялата си естественост.

– Предизвикваш ли ме, Вейн? – отдели се с повдигната вежда тя. – Дори на брат ми не разрешавам да ме вижда такава.

– Ммм, защо не. Ще те издебна някоя сутрин, да знаеш. – изплезе ѝ се Вейн.

– И ще получиш заслужена плесница. – закани се със светнати очи. Винаги знаеше как да я разсмиа.

Вейн си спомни предупреждението на Хейл и вдигна длани пред себе си, клатейки глава.

– И по-добре. – отвърна като сърдита учителка.

Младежът кимна послушно.

Фери внезапно се усмихна, поглеждайки послушното му като кученце лице. Наистина нямаше никаква прилика между близнаците. Започваше да я усеща и във външния вид.

– Аз ще се разходя малко. Ти потърси брат ми. Сигурно в момента скучае без близостта ти.

– Всъщност, току-що го заряхах. Има нужда от въздух понякога.

– Странно, не смятах, че някога ще се замислиш над това. – захихика се Фери.

Вейн се опули тъпо.

– Егото ми е голямо, но не безкрайно.

– Това е добре. – продължи да се усмихва тя. – Това е много добре. Знаеш, че на брат ми сърце не му дава да си поиска сам усамотението.

– Не, не е добре. Аз не мога да дишам без... Е, това е друга тема за разговор. – потри тила си той. – Добре ли си?

– Знам, и той свикна да си постоянно до него. – погледна го с окуражителна усмивка Фери.

– Да, добре съм. Защо питаш?

– Изчезна изведнъж от приема, а после те виждам да излизаш от тоалетните с разпуснати коси и без грим. – неволно сведе очи към ръцете ѝ. Очите му се разшириха. – Пръстенът... – прошепна.

Тя проследи погледа му и размърда пръстите си.

– Да. Лейн ми го даде. – каза тихо, без да поглежда нагоре.

– Той... каза ли ти? Дала си... – не можеше да довърши. Всичко, което видя нямаше звук и не го достигаше. Говореха тихо. Вейн се вгледа в лицето ѝ несигурен какво трябва да каже.

– Да, каза ми. – говореше все така тихо. – Каза ми, че най-накрая е взел решение. Остави ми време да помисля въпреки всичко. Но аз... – гласът ѝ пресекна. Една капка се спусна и поля венчелистчетата на синята роза върху пръста ѝ. – Аз чаках толкова дълго, за да чуя тези думи от него. И все пак той... Казвал ли ти е досега, че те цени, че те уважава като по-голям брат, че те обича? Обичал ли е някого? Ще обича ли изобщо? – раменете ѝ затрепериха леко.

Вейн потрепери... от гняв. Лейн трябваше да изтърпи един дълъг и поучителен разговор или щеше... Вейн не можеше да го уязви лесно. Веднъж – защото Лейн бе като леден блок, втори път – защото Вейн не бе способен да причинява такава болка. Гневът му премина в болка, в отчаяние, в разочарование. В съкрушеност, съглеждайки сълзите и мъките на девойката. Топлата му длан полегна на бузката ѝ, бавно се плъзна зад тила ѝ, накрая тялото му я обгърна нежно.

– Феичке, недей плачи. – допря устнички в началото на косите ѝ над челото. – Недей, скъпа, или и мен ще разплачеш. – каза ѝ шеговито. Макар да не бе много далеч от истината.

– Съжалявам, Вейн. – затова пък тя си го гушна плътно. – Не съм плакала от години. Вие с Лейн сте противоположности. Защо трябваше да се влюбя точно в него? Защо? – стисна плата на сакото му от безсилие.

„Интересен въпрос.“ – нашепна си Вейн.

– Не говори така. Аз те обичам и ти ме обичаш. Обичам отношенията ни, както са си сега. Не бих могъл да те обичам другояче. Ти си ми моята малка сестричка. – галеше косите ѝ деликатно. – Помниш ли колко се ядосваше, че те наричах така и какви обяснения ти дадох? Все пак познах. Побираш се точно. – гърдите му се разтресоха лекичко.

Фери се захихика през сълзи.

– Да, спомням си. И аз те обичам по същия начин. Усещането, когато съм близо до Лейн е съвсем различно. Мога да позная симптомите. Но никога не отказвам прегръдка от теб. – отвърна почти лъчезарно.

– Вече сме с още една степен по-близки. Ще мога да те прегръщам по-често.

– Разбира се. Стига да не е веднага след сън. Тогава изглеждам ужасно.

– Хм, рискувам да бъда съсечен, вмъквайки се в чужда спалня. – нарочно не спомена чия.

– Така е. Не пускам всеки в спалнята си.

– Да. Всички сме така. – въздъхна театрално Вейн.

– За теб малко се съмнявам. – отдръпна леко глава Фери и го изгледа с леко присвити очи.

– Какво намекувате, милейди? – и неговите се присвиха и с една степен приликите му се Лейн се открои.

Тя завъртя очи настрани.

– Ннищо.

– Не беше нищо.

– Беше шега.

– Много неумишлена шега. Полигамията ми не означава обвързването ми с всяка срещната. Спалнята ми е само моя обител и в нея влизат само аз, камериерките и в редки случаи баща ми. – обясни ѝ сериозно той. Не се усмихваше.

– Значи все пак си остава неприкосновено. – констатира виновно тя. – И все пак – защо камериерките ти са жени?

– Те са камериерки за цялото имение, Фери. Не ги наемам аз.

– Добре де, добре. – отвърна поглед и го пусна бавно. – Извинявай. Не съм добра компания сега. Ще се видим по-късно.

– Да, благодаря, че го предаде и на мен. От къде ти хрумна да коментираш личния ми живот? – мрачно се вгледа в едната стена на коридора. – Нямам право да се чувствам засегнат. Все пак моя е вината за това как ме възприемат всички, нали? – вдигна рамене. – Както и да е. Отговорите ми и на повечето ти въпроси са "не". С изключение един кратък период от време, в който с теб не се познавахме. Някога спяхме в едно легло, завършвахме изреченията си, като повечето близнаци, обличаха ни и ни подстригваха сходно. Тогава изразните ни средства бяха разбираеми и за двама ни. Сега ти отстъпвам желаното уединение. – отстъпи и се поклони като към дама.

Фери не се сдържа и едва го изчака да се изправи. Прегърна го отново и когато го погледна, в очите ѝ имаше сълзи.

– Можем да върнем онова време. Искam да го върнем. Знам какво е някой да бъде откъснат от теб, знам какво е да загубиш някого завинаги. Не е необходимо да се преструваме на нещо, което не сме или не искаме да бъдем, но нямаме друг избор. И двамата знаем как възприемат мен. Но само аз мога да усетя какво съм. А дори тогава изпитвам трудност. Защо създаваш лъжливи представи за себе си, когато самият ти не харесваш слуховете накрая?

Вейн не се свени да отвърне на новия извор на топлина. Въздъхна дълго. Не можеше да ѝ се сърди. Никога.

– Слуховете не са напълно грешни, Фери. – подсмихна се той.

– И все пак. – настоя тя.

– Не искам да чувам за слуховете от теб. От приятели, от близки.

– О, за мен има доста. С един определен дори стреснах брат ти. – онова ѝ се стори като единственият комичен момент от целия им разговор.

– Искam ли да знам?

– Май, че не.

– Добре. – усмихна ѝ се нежно Вейн. – Няма да присъстваш на подписването тази вечер, хм?

Фери въздъхна и смръщи вежди.

– Напълно бях забравила за него. Не, не мога да си позволя да отсъствам. Ще дойда.

– Готова ли си да отидем сега? Предусещам, че Лейн не е склонен да си губи времето. Ще иска да напусне скоро, за да се върне към графика си. – издиша Вейн, поклащайки глава.

Тя кимна, стисвайки зъбки.

– Хайде, нека не закъсняваме. – отдели се след последно затягане на прегръдката и пое дълбоко дъх.

– Да. Нека не закъсняваме. – предложи ѝ ръката си, сгъвайки я от лакътя си.

Точно от което се нуждаеше тя. Промуши своята и почувства опората му. Действаше ѝ като мехлем. Независимо, че ръката ѝ пулсираше.

Вейн я погали, сякаш знаеше, а той знаеше, за болезната ѝ.

– Пръстенът е творение на майка ни. – изплъзна се ненадейно от устните му. – Тя е била силно запленила от ювелирното изкуство. Лейн... е направил нещо необяснимо. Отново.

– Напротив. – погледна към пръстена с нежност Фери. – Дава ми надежда, която после смята да попари. Но няма да се дам лесно. Плевелите винаги намират начин да избуят отново. – довърши на себе си.

– Плевел ли те е нарекъл? – извърна се към нея възмутен Вейн.

– Не съм казала това. – отвърна със също възмутен поглед тя.

– Не, не го каза. Но мога да си направя заключения и сам. А от думите ти излиза, че вярваш, че е природно зъл. Лейн не е зъл. Той е мой брат, за Бога! – опитваше да се убеди сам, че роднинството помежду им създаваше някаква причинно-следствена връзка. Вейн не бе зъл, как би могъл Лейн да бъде?

– Кога, за Бога, съм казала, че Лейн е природно зъл? Господи, Вейн, спри с тези заключения. Аз обичам брат ти, как бих могла да го обиждам?! Чувствам се наранена, но не съм се предала. Фактът, че ще бъде негова съпруга, ме изпълва с невероятен трепет, но не мога да простя за отношението му към мен. Имаме достатъчно дразни, върху които можем да работим отсега нататък. Брат ти се е изолирал сам. Тепърва ще разбера каква е причината. Забрави ли колко упорита мога да бъда?

Вейн наведе глава гузно и покри очи с длан.

– Разбира се, Фери. Съжалявам.

Погледът ѝ омекна.

– Няма нищо. Искам да знам обаче едно: кога се случи така, че престанахте да бъдете толкова близки?

– Изведнъж. Струва се изведнъж. Неочаквано, непредвидено... – отвърна отнесено. Не можеше да каже. Това би погубило брат му. Би го погубило наистина, буквално, безвъзвратно. Ето, че проклятието тегнеше и над него, над всички. Лейн бе само прекият преносител. „Трябваше да съм аз..." – вдигна глава и погледна Фери с тъжна извинителна усмивка.

– Нещо се е случило. – отвърна разтревожено. – Нещо, което да го е променило. И може би не би ми признал при никакви обстоятелства. Но имаме време. Тази вечер слагам подписа си и приемам да бъда половината на някой друг. Дали той се радва? Дали... Предполагам, че сега ще си тръгне сам. – "без мен."

– Не знам, Фери. Не знам... – прошепна безсилно Вейн.

От това ѝ стана по-тежко. Когато и да питаше, даваше еднакви отговори за Лейн. „Не знам" или „Той е непредвидим". Може би накрая щеше лично да го пита.

Водени ръка за ръка, двамата достигнаха кабинета в неразговорчиво настроение... за да открият, че Лейн бе наминал десет минути по-рано и си бе отишъл. Подписът му стоеше – сложен рисунък, в който се заплитаха името и фамилията му, строг, остър и решителен почерк. Вейн придоби стоманени нотки в излъчването си.

Фери бе напрегната през цялото време, а когато откри за подписа на Лейн, се почувства изтръпнала. Нейният подпис излезе почти нечетим, заради треперенето на ръката ѝ. Едва успяваше да задържи писалката. Изправи се бързо, приключи с формалностите и побърза да напусне помещението. Усещаше как всичко я задушаваше. Ръкавицата започна да дере като груб вълнен плат, пръстенът да стяга като менгеме. Време бе да се прибере в стаята си.

Вейн ѝ предложи подкрепата си до обителта ѝ.

– Оставил ти е възможност да избереш кога да се пренесеш. Обади се на мен, ако искаш. Ще дойда с нужните хора, за да вземем багажа ти и да те откараме. Все пак не е най-лошият възможен сценарий.

Тя кимна вяло и мълча до вратата си. Накрая попита тихо:

– Вейн, ами ако... не ме иска? Ако наистина не ме харесва и аз не съм тази за него?

– Тогава никоя не е, Фери. – нямаше нищо, с което да ѝ даде гаранция или да я успокои. – Лейн и мен не харесва.

– Не е вярно. – поклати уверено глава тя. – Просто е забравил как да го изрази. Има време да си спомни.

Вейн заклати глава в отрицание или в израз на „не разбираш, не говори“.

– Лека мощ, Фери. – погали едната ѝ страна топло.

– Ако мислиш така за брат си, значи не го познаваш. – положи длан на неговата. Стисна я леко. – Той те харесва. Знам, че те обича. Вярвам го. Но кога си виждал Лейн да е откровен? Той винаги извърта думите си, така че да не издаде нищичко за себе си. Може да се различавате по много белези, но дълбоко в себе си сте едни и същи. Лека нощ, Вейн. – целуна леко ръката му и се обърна.

– Ще заспиш ли и с този оптимизъм за себе си, Фери? – попита Вейн.

– Хммм, а ти как мислиш? – погледна го с дяволити очи. – Иначе не мога да заспя. – усмихна се меко и влезе в стаята си.

Кой кого зальгваше?

– Спокойни сънища. – поклони ѝ се той и бавно се оттегли.

– Спокойни и на теб, Вейн. – пожела му с лека усмивка Фери, след което затвори вратата. Забърза към банята и пусна хладката вода. Стисна зъбки и размърда пръстена около увитото с плата от ръкавицата пръстче. Дам, изпитваше трудност при изваждането му. Изглежда ръката ѝ се бе подула от удара и сега халката бе заседнала. Положи гел на мястото и започна с опитите си да ги извади. Не искаше да повреди дара на Лейн, за нищо на света. Особено като разбра каква стойност представлява за братята, особено за съпруга ѝ.

Най-после успя да го извади, остави го в легло от сатен и смъкна мократа си ръкавица. Намаза ръчичката си с мехлем, надявайки се на следващия ден да заздравее, след което се изкъпа, облече тънка копринена нощничка и се скри под многобройните топли завивки. Остана загледана в тавана, после очите ѝ обходиха цялото помещение, заедно с вратите и стаите отвъд тях. Сякаш ги виждаше за пръв път. Макар цял живот да бе споделяла себе си с тях, сега ги чувстваше някак чужди. Защото знаеше, че повече няма да се върне тук. Не ѝ се искаше. От утре, да, от утре щеше да се премести в новия си дом. В новия си дом...

*****

Вейн се върна по пътя към кабинета на Хейл. Трябваше да си поговори добре с брат си преди Фери да се нанесе. Не я разбираше, може би защото не обичаше, както тя обичаше. Но знаеше, че както той се опитваше да съхрани Лейн безуспешно, тя щеше да го стори по свой начин. Ферлория сама бе достигнала до същия извод, който Вейн бе достигнал преди време. Брат му се обграждаше с хладина по причини, които и за двамата бяха недостижими, ала не бе загубил душата си. Забрави за няколкоминутното фиксиране на косите си и разроши бретон, отдръпвайки го встрани от челото си. В момента го караше да се чувства сякаш си е сложил перде на очите. В крайна сметка всеки намираше начин да се крие физически или психически, дори несъзнателно.

Почука на познатата врата, зад която бе излязъл не преди дълго.

Отвътре се чу спокойното и монотонно: „Влез.“ Когато Вейн го направи, Хейл повдигна глава, а с нея и веждата си.

– Откога чукаш преди да влизаш?

Ръката на Вейн замръзна на дръжката от вътрешната страна и впери очи в Хейл. Няколко секунди го гледа объркано. После се разтrese от смях още преди да е излязла усмивка на устните му.

– Нямам представа. От сега?

– Изглежда. Какво има? – погледна го изучаващо и се изправи. Наля му една чашка и му я подаде.

Вейн я прие охотно и благодари.

– Защо не се опита да го задържиш? – размърда течността в чашата и отпи.

– Колкото и да ми се иска да им помогна, нямам това право. Той се държа непочтително с Лория, тя му върна подobaващо. Вярвам, че и за напред ще има подобна "взаимност". Ако реша да се намеся, най-много да стане по-зле. – въздъхна тихо и си наля и за себе си. Цялото му тяло бе напрегнато още след случилото се в лабиринта, после и ненадейното посещение и изчезване на Лейн, ръкавиците и треперенето на сестра му. Само волята му го бе спряла да не се нахвърли върху близнака на най-добрия си приятел.

– Разбира се. Нима приемането на брака между тях не е вид намеса? – продължи да се взира в течността Вейн. Кехлибарените проблясъци бяха като припламването на огън.

– За която си бера последствията. Досега не бях виждал сестра ми толкова напрегната и изпита.

– А аз не си бях давал сметка колко далеч би стигнал Лейн. – изръмжа Вейн и стисна толкова силно чашата, че се чу пукане.

– Каквито и планове да правим, не можем да преценим какъв ще е крайният резултат. – отвърна му меко Хейл. – Същото се отнася и за него.

Вейн отпусна ръката си преди да е счупил стъклото и глътна останалата течност. Положи чашата до сервиза, попивайки устни една в друга.

– Да. Сам не предполага какъв автогол си би. – малко мрачно, но и доволно обяви младежът.

– За едно и също ли си мислим? – крайчеца на устните на Хейл леко се повдигна.

– Не знам. Ти, за каквото си мисля, ли мислиш? – ухили се Вейн.

– Мисля си за едно упорито зверче, което и в момента сигурно крои планове как да се намъкне в дома ви.

– Значи мислим еднакво. – подсмиваше се Вейн. – Добре. Без намеса. Но ако Лейн прекали, няма да стоя мирен.

„Нито пък аз.“ – помисли си твърдо Хейл, докато пиеше на малки глътки.

– Добро момче. – похвали приятеля си. Само едно потупване по главичката му липсваше.

– Благодаря, сър. – хрисимо се поклони Вейн.

– Изкушаваш ли ме? – попита на глас Малори.

– Да? – изглежда го любопитно Вейн.

Ръката на Хейл веднага легна на скалпа му с леки потупвания, под които младежът примижа и измърка.

– Вейн, нормално ли е да издаваш подобни звуци? Ще помисля, че ти харесва прекалено много.

– Харесвам да отвърщат с признание на действията ми, особено един от номидите, на който държа толкова много. Кой не обича? – погледът му премина от въпросителен на ехиден. – Хейл, какво ти минава през ума?

– Че звуците, които издаваше, не би трябвало да са предназначени за мен. – отвърна спокойно. Макар този факт изобщо да не го притесняваше.

– Напротив. Те са предназначени само за теб и Фери, може би и за Лейн... някога. – отклони поглед тъжно. – Задържах се достатъчно за тази вечер. И на теб ти е време да лягаш, голямо момче. – стрелна го с весело пламъче.

– Прав си, време е за сън. Имам още малко работа.

– Да изпратиш гостите. – намуси се Вейн. – Може ли да помогна? – очите му загоряха от желание да принесе помощта си.

– Не си ли изморен?

– Сякаш ти не си.

– Значи си много изморен.

– Не ме баламосвай, Хейл. Не съм толкова уморен. Смяташ, че два прехода от Колдмуун до вашето имение могат да ме изморят? – зае отбранителна позиция Вейн.

– Ще видим. След това мисля да се потренирам преди лягане. – леко се усмихна приятелят му. – Ще се радвам да ме придружиш и в тренировъчната.

Вейн грейна.

– Можеш да се обзаложиш. – подхилна се свирепо. Стойката му си върна енергичността.

– Добре. Ще те видим. Само да не ме накараш да те нося до стаята ти. Днес ще спиш тук.

– Това да не са превантивни мерки да не удуша Лейн в съня му?

– Не, това са превантивни мерки да пазиш Лория сама да не припне към него.

– Жените полудяват, когато са влюбени, а любимият им пет пари не дава. Ти виждал ли си мъже да стигат до... Да сменим темата. – младежът отиде до вратата и отвори. – След вас, сър.

– Благодаря, Вейн. – излезе от кабинета и го изчака. – Довърши изречението си, защо го прекъсна?

– Не посмях. Попадам съм на легенди и сказания, песни за такива жени и мъже. Крайностите, до които може да ни запрати любовта, са непредвидими и смятани за нереални. Аз вярвам в това. А ти Хейл? – погледна към приятеля си с очакване.

– Аз също. Такива бяха родителите ми, но в случая чувствата им бяха споделени.

– Щастливо развитие. – което бе завършило трагично. Вейн не се осмеляваше да развива тази тема пред Хейл, пред никого. Тя бе болезнена за него, почти колкото за приятеля му. – Но не мисля, че сърцето на Лейн е от лед. Винаги от двама ни той е проявявал по-голяма воля.

– Следователно е не по-малко горещ от теб. Просто го прикрива умело. Ако и сестра ми е достигнала до същия извод, брат ти няма да види един бял ден без тя да е пред очите му.

– Ооо. Да проверим ли? – Вейн се докосна по рамото с показалец и издаде съскащ звук, отръпвайки го рязко. – Мда, прави си. Горещ съм. И за него имаме компрометиращо доказателство.

Веждата на Хейл се повдигна, поглеждайки към близнака с привидно безразличие.

– Вейни, пак ли ме изкушаваш?

Вейн се усмихна широко и поднесе глава, само че Хейл го прегърна през врата и започна да втрива юмрук в косите му.

– Голямо изкушение, признавам.

Този път Вейн се хилеше и опитваше да се отскубне от здравата хватка.

– Хаха... Хейл... Ще оплешивея заради теб на стари години.

– Дотогава технологиите може да са така напреднали, че да не се налага да имаш коса. – все пак пооправи разбърканите кичури и го пусна внимателно.

Вейн го съгледа ужасено.

– Да се лиша от косата си?

– Предполагам, че това ще означава половин смърт за теб.

– Почти. – приглади кичурите и разреса бретона обратно над очите си. – Косата е половината от външния вид. Погледни себе си. Ако ти острижа косата, ще ме осъдиш на заточение.

Хейл го изгледа спокойно.

– Всъщност, не. Тя пак ще порасне. Просто е трудно да отделям време, за да я подстригвам на две седмици.

– Оправдаваш се. – атакува го Вейн. – Би се разделил толкова "лесно" с нея, колкото и аз.

Този път Хейл се подсмихна и продължи.

– Познаваш ме. – отвърна тихо.

– Малко. – скромно рече Вейн.

Хейл предвидливо замълча.

*****

Пътуването до дома сам, само с гравитационния мобил и шофьорът, който стоеше изолиран от пътника, беше време, което оползотворяваше в почивка и като един от редките случаи да види града извън имението Колдмуун. Град, който не помнеше да бе виждан и огряван от слънцето. Над него тегнеше вечен алено-морав здрач. Небето бе като поле след битка, в което кръвта все още попиваше. Гранитно сиви облаци обхождаха небето безконечно, дъждът бе редовно явление и все пак непредвидимо. Настъпеше ли нощ, аления здрач се заменяше от дълбоко виолетов мрак. Единственото позволено им да видят, единствените светлини, които бяха съществували за номидите, бяха звездите... При добър късмет и разкъсана облачност можеше да ги наблюдава за по-дълго от половин час. Но те си оставаха само блещукащи точки. Не можеха да послужат на никой пътник. Те бяха като илюзия, че път навън има, че надеждата съществува като повече от понятие за обозначаване на фалшива увереност в добрия край.

Лейн зърна няколко от тях преди гъсти тежки облаци да скрият петното небе и да засипе порой, който се превръщаше в пелена на прозореца. Мъжът включи електронното зачитване на образ и си върна частичния облик на средата. Това, което се случваше в дома на Малори и на неколцината останали благороднически рода, преки потомци на Номид и Ледна, бяха единствените, които живееха в лукс и не страдаха от недоимък. Обществото им западаше и то не бе, защото нямаше средства, за своето оцеляване. Деградираще морално.

За всичко това засвидетелстваше упадъкът на улицата. Там навън скитаха безделници и престъпници, объркани същества без дом, сами избягали от семействата си, от възможностите. Училищата опустяваха, университети затваряха врати, властта се корумпираше... Номидите не бяха пригодени да съществуват в мрака. Той ги изпиваше, потискаше, засилваше тъмнината в душите им, караше ги да линеят. И Лейн трябваше да се бори да спечели власт над всичко това, сякаш го искаше! Юмруците му се стиснаха над коленете, челюстта му се стегна. Щом застанеше на пост щеше да промени всичко това. Не, той бе се заел с това още от сега. Да, щеше да принесе в награда на обществото си Слънцето и Луната, светлината и покой. Никаква надежда, а истината. А в жертва трябваше да принесе само няколко номиди и стотици, хиляди жители на Ледна за това, че бяха откраднали и задържали съкровищата само за себе си. Живота и просперитета. Богатството и плодородието. Егоистичните копелета щяха да срещнат заслужения погром. Телата им щяха да лежат и покриват бойното поле, защото вземеха ли от тях източниците им на благоденствие, те щяха да се превърнат в отчаяни нищожества... Като тях. Като номидите...

„Неее! Ненененене! Не го искам, не желая смърт! Не желая кръв по ръцете си!“ – погледна пръстите си, присвити като на граблива птица, треперещи, целият трепереше... Отново този глас

на лудостта. Тирадите му бяха по-обсебващи, по-дълги, по-убедителни... Зениците, разположени отвесно в ирисите му, се изтъниха от злост, но страхът бе повече. Крясъците вече не помагаша. Бе стигнал до там да лекува струните си и да не може да говори месец след последния пристъп, на който се бе поддал по този начин. Можеше да загуби гласа си завинаги.

Стисна ръце в юмруци. Треперенето не намаля, но той затвори очи. Чуваше гласа и му опонираше, дразнеше го. Тогава той ставаше почти отчаян в опитите си да го подлуди. Лейн започваше да се забавлява... И тогава го осеняваше мисълта, че полудява. Някъде на същата възраст майка му бе за почнала да изпада в противоречиви настроения. Да напада живеещите в Колдмуун. Нападала е и бащата на близнаците.

Господи... Ферлория. Бе я приел в дома си. Тя щеше да дойде. Предусещаше го. Тя бе толкова заслепена от чувства, които не разбираше и които щяха да я притеглят по-бързо към нейния край. Лейн щеше да се превърне в нейна гробница. Но тя бе средството, от което се нуждаеше, за да задоволи повика на проклятието. Презираше се. Беше се уплашил. Да, че присъствайки на подписването от нейна страна, щеше да се пречупи.

Какъв живот им предстоеше под един покрив? Може би се заблуждаваше и тя щеше да открие здравия разум и да се откаже. Щеше да подпише отказ. Да.

„Не, тя е твоят ключ, твоят ключ. С нея ще достигнеш сърцето на управлението. Тя ти е нужна. Веднъж да сграбчиш властта и ще бъдеш достатъчно мъдър, за да разбереш...” – шепнеше гласът в ухото му. Шепот, от който настръхваше като от ледения дъх на смъртта във врата си.

Лесно можеше да се поддаде на изкушението да го накара да мълчи, но по-просто бе да се остави на думите му, да се оковава между четири стени от непробиваем лед, да не чувства думите...

III глава

Ехо от друг свят

Далеч от аления здрач и поглъщащата сивота на Номид, но и винаги измамно близо, зад невидима преграда, се простираше Ледна. Град от чистота, цветове и светлина. Град, който винаги бе огряван от слънцето – през деня, и стопанисван от ярки звезди и луна – през нощта.

Безброй високи сгради, наредени като мозайка, се издигаха на стотици метри над земята в центъра му. Пътищата на града се извиваха и разклоняваха като артерии сред тях високо над земята. Нищо черно не помрачаваше с тъмнината си витрини, прозорци, стени или фасади. Яркосиви глави превръщаха оживените площи в пъстро зарево. Жизнена и безгрижна глъчка огласяваше всяко свободно пространство.

Някъде сред разноцветната дъга от рекламни надписи, холопостери, холоекрани и незаспиващия градски транспорт, проблясъка на слънчевите лъчи се спускаше през прозорците на един дом на изкуството и науката, на талантите и майсторството. Сграда, не толкова висока, но облечена в своята пишна елегантност като останалите. Лъчи, които галеха с яркото си сияние лицето на вървящите по коридора към шивачните и кроячните отделения. Намираха се на най-горния етаж, за да се ползват максимално от слънчевата светлина. Една от движещите се фигури се спря и загледа през огромния стъклен прозорец. Беше слабо момиче с коси, ярки като току-що разцъфнала теменужка, тежки като горящ водопад, но стегнати в опашка на тила. Сравнението бе съвсем правилно, защото срамежливото цвете, както още наричаха тази дива теменуга, отговаряше и на характера на прегърналата книгите си пред гърдите и наблюдаваща искрите девойка. Очите ѝ бяха в същия виолетов жив цвят като косите и с това се отличаваше изключително от останалите пъстроцветни глави, които я задминаваха. Повечето се люшкаха

между златното и червеното – последната мода бе варирането на цветовете от корена до краищата на косите.

– Не е ли прекрасно, Сусу? – попита момичето въодушевено момчето, което се спря до нея.
– Всеки ден е различен и все пак същият.

– Имаш предвид града, нали? Защото и обратното е вярно. Всеки ден е един и същ и все пак различен. – момчето бе едва с половин глава по-високо и не особено наподобяваше такова. Огнените коси бяха по последна мода с преливащи от корените до върховете ярко жълто-оранжеви нюанси, точно като стихията. Сред етажно подстриганата коса и късия бретон се разкриваха ярки допълнения в различни цветове. Пъстрите, повече зелени, очи с бадемова форма бяха подчертани от лек грим. От тила по гърба, неочаквано за останалата част от прическата, се спускаше тънка, дълга до средата на гърба, плитка, завършваща със звънче, което бе подрънкало и огласило коридора със спирането му край девойката. Звънът му ехтеше призрачно и докато вървеше. Учебниците му лежаха в чанта преминаваща през гърдите му и подпираща се на бедрото му.

– Не, всъщност, имах предвид слънцето. – отвърна колебливо момичето. Поне изглеждаше момиче, а всъщност бе млада жена. Но свободните дрехи, които носеше, я караха да изглежда повече като малко момиче, отколкото студентка в последната си година. Целият ѝ вид всъщност бе детски. Единствено буйната коса, големите очи и пълните розови устни издаваха повече зрялост. Гърдите едва се забелязваха под широкия черен потник, който бе облечен върху сивото поло с къси ръкави. – Градът ми изглежда, както преди – цветен, натрапчив и двуличен. Не се сърдиш от това описание, нали? – погледна извинително към своя приятел. Слагаше всички под общ знаменател, макар присъстващия да се изключваше.

Йориносуке направи муцунка и поклати глава.

– Никак. А слънцето ми изглежда по-студено с всеки ден. – вдигна рамене младежът.

– Така е. Прав си. Мога да го гледам, без да ми нарани очите. – тя наистина гледаше към яркото кълбо, без да мигне дори.

Но сянката на ръка с дълги изящни пръсти закри мирогледа ѝ.

– Все пак не ги насилвай. Ще ти трябват за следващия час. – смигна ѝ закачливо младежът.

Девойката кимна усмихната и продължи хода си. Тъкмо колегите им бяха избързали и освободили коридора им.

– Така е. Дори се налага да работя извънредно.

Сусу вече се досети. Нищо особено – да поушие няколко костюма извънредно, защото, както винаги, някой е решил да я използва, за да си развява задните части. А Калея не можеше да отказва на никого.

– И тук мога да допълня – трябва да се научиш да казваш не. – през рамото ѝ тихо нашепна Сусу. Очите му, чиито поглед щеше да се определи като копнеещ, ако момичето успееше да го забележи и отличи от всички други, се задържаха тайно на тила ѝ. Всички тези погледи бяха толкова близо в значението си от ужасно дълго време...

– Опитях се, но случаят наистина бе спешен. Майката на Джералдина е в болница и момичето трябва да се грижи за малкото си братче в тях. Няма как да идва дори на лекции. А какво остава да помага с костюмите. Няма да ме затрудни да свърша малко повече работа. Кога не съм го правила. – захили се повече примирена от себе си. Изобщо не забеляза погледа му, но усети близостта му от едната си страна. Леко сковаване и потрепване в ушенцето, но незабележимо от дългия бретон. Защо ѝ влияеше така, когато бе наблизо, оставаше без обяснение.

– Защо не ми позволиш да поема част от нея тогава? Знаеш, че мога да отделя от помощта си винаги. Просто мен рядко ме молят, защото знам как да показвам срамни знаци.

– Ти си достатъчно зает, Сусу. А и аз поех този ангажимент. – погледна го притеснено Калея, докато влизаха в работилницата.

– Хей! – той ѝ задържа вратата да влезе. – Това, че си го поела, не означава, че не се нуждаеш от помощ и че не може да се ползваш с подкрепа. – смръщиха се фините вежди на момчето, което отдавна бе много повече от такова.

– Не искам да занимавам и теб, това е. – отвърна притеснено тя. Откакто брат ѝ загуби зрението си преди повече от десет години, тя и родителите ѝ се грижеха за него. Макар сега да се справяше и сам през повечето време.

Сложи книгите в шкафче под и отстрани на шивачната си машина и оправи изхлузилите се пред очите ѝ кичури, отмятайки ги зад ухото си. Погледна пак към своя дългогодишен приятел.

– Знам, че не мога да върша нищо, ако ти не си до мен, но все пак се чувствам прекалено задължена към теб.

– Ще те скъсам от гъдел, ако пак изтърсиш нещо такова. – Сусу се облегна на една ръка на плота до машината, надвесвайки се през нея над Калея. Името ѝ галеше небцето му щом го произнесе, откакто се помни, и отекваше в душата му преди да успее да се опомни. Намусен заплашително, си помисли колко по невинно красива е, когато отмяташе кичурите от лицето си и ги скриваше зад ухото си. Наистина бе притеснена от помощта му. Смяташе, че е прекалено много, но не бе никак достатъчна.

Незнайно защо сърцето ѝ ускори ритъма си, докато го гледаше отдолу.

– Сусу, в час сме? Не можеш да ме гъделичкаш точно сега. Знаеш колко звучно се смея.

– Затова добавих „ако“. – той размахва показалец пред носето ѝ с много немъжествен жест и тон.

Приятелката му прехапа устна, за да не се разсмее. Само кимна няколко пъти.

– Само така, Калей. – перна носето ѝ с пръста си сладко. Завъртя се и се плъзна по гладкия под към края на плота, където направи ново завъртане и с финес се настани в стола до нея. – И така, от къде да започнем днес? – потри ръце Сусу и се зае да махне чантата си през глава.

Калея го изглежда озадачено. Преди да успее да го предупреди, преподавателката мина покрай тях. Бе с около десет години по-възрастна, но спираше на моменти.

– Йориносуке, да ти приплъзнем и машината до тази на Калея? – попита услужливо, а в действителност нямаше да го направи за нищо на света. За нея бе от първостепенна важност индивидуалната работа.

– Мис, ще ми направите нечувана услуга. – младежът погледна към преподавателката си с кучешка надежда да му подхвърлят салам.

Чуха се няколко подмятания и хихикания, но Калея предвидливо избута Сусу за гърба напред до неговата шивачна маса. През това време жената зорко ги наблюдаваше през очилата си. Когато ги видя разделени, продължи с по-благ тон.

– И така, днес ще продължим със сглобяването на частите за мъжко сако. Който не е готов с подплатата от миналата седмица, да довърши в кратък срок, иначе ще изостанем от крайния. – продължи по дългата редица, докато припомняше технологичните операции за изработка. Калея погледна към Сусу умопително.

– Потрай, докато излезе в почивка. После пак ще дойдеш при мен. – преподавателката им имаше навик да си изпява лекцията и да отлита нанякъде, оставяйки ги сами да работят.

– Не разбирам какво ѝ пречи? – изшушука Сусу. – Комплекс на заядливата снобка?

Калей повдигна рамене.

– Казват, че обичала изцяло индивидуалните изпълнения. Като гледам... – обърна се назад, за да проследи някои от момичетата как се фукат с „индивидуалната си разработка на костюмите”. – ... има достатъчно такива в курса. Не ѝ ли стигат?

– Комплекс номер две – на „обичам да ми подражават до последната примка”. – коментира Сусу, без да се обръща в посоката.

От гърлото на девойката се изниза хихикане, като мъркане, и се наложи да се обърне напред, за да провери машината си дали е в изправност. След което започна да я вдява.

– Винаги си толкова остроумен. – не може да скрие усмивката си.

– Всъщност не съм. Просто обичам да си обръщам езика с хората, които си го просят. – Сусу се изплези демонстративно, свивайки езика си на кравайче.

Приятелката му върна жеста с нейния. От някъде се чу „Детски глезотии!” и Калея скри своя, но продължи да се усмихва на Сусу окуражително, докато той ѝ се усмихваше широко в отговор. Усмивката му полека се отпусна, щом Калея се обърна към машината си, и можеше да гледа профила ѝ по-дълго необезпокоявано. Лицето му придоби задълбочен и улисан израз. Премигна и смутено се завъртя към своята машина, където направи същото като Калея. Само че от стотния път успя да надене конеца и то не защото се ядоса.

– Искаш ли помощ? – попита тя, приближила, плъзгайки се на стола, до него. Преподавателката им бе излязла, така че Калей можеше свободно да се мести между двете места.

– Справям се, благодаря. – кимна ѝ отнесено младежът, докато шева вървеше направляван ловко от ръцете му. – Скоро ще го свърша. Пригответи ми нещо, с което да ти помогна.

Тя се върна с леко проскърцване по матовия под.

– Ам, и аз ще се оправя, благодаря ти все пак. – нагласи нещата си от едната страна на плота и започна да ги подава към иглата. Последвалите движения бяха еднотипни, циклични и прецизни, а звукът, който излизаше, бе като от силно жужене на пчела. За някои по-сложни шевове имаха и специализирани машини, но за по-обикновените, използваха стандартни.

– Имах предвид за Джералдина, не за твоята част. Знам, че за нея държиш да е напълно самостоятелна. – усмихна ѝ се хитро Сусу, спирайки за миг машината си.

– Дори и за нея. Не искам да занимавам и теб. – Калея спря за миг, поглеждайки разсеяно шева си, след което продължи.

Младежът се намръщи и завърши сакото със замах за десет минути. След което се озова на една педя от рамото на Калея.

– Наказание. – прошепна дяволито.

Тя спря внезапно и обърна поглед към него изненадано.

– Но аз още не съм готова. Кога успя?...

– Аз съм доста сръчен, ако пожелаея. – веждите му подскочиха игриво. Междувременно едната му ръка тайничко се провираше, преодолявайки пътя, който ги разделяше.

– Но... не може ли да почака? – погледна го умолително девойката, без да усеща надвисналата опасност.

– А-а. – измърмори отрицателно той. Ръката му се стрелна внезапно и намери коремчето ѝ. Пръстите му зашавиха над дрехата. – Ще ми дадеш ли проекта на Джералдина, хм? – запита конфиденциално.

Калей измъца и прехапа устна. Стисна очи и тялото ѝ започна да трепери от смях, като по коремчето я заливаха спазъмчета от пръстите му. Задъха се от гъдела и не проговори, само се опитваше да го спре.

Момчето ѝ се радваше с покрусителна искреност. Но намали темпото и спря, повтаряйки въпроса си бавничко.

– Ще... Ще го завършим заедно. – отвърна все още задъхана девойката. – Става ли така?

– Става. – кимна Сусу. – Довърши своят проект и ще започнем. – но остана до нея да я наблюдава отблизо. Очите му просто отказваха да се отделят от дланите ѝ, от които тръгваха елегантни тънки и дълги пръсти. Сърцето му биеше ускорено щом бе близо до нея. Можеше ли да го чуе?

Калея му кимна и въздъхна дълго.

– Получавам коремни мускули, да знаеш. – закачи го шеговито и преди да се обърне, за да продължи, едната ѝ ръка намери кръста му и го погъделичка за кратко.

Йориносукето едва не се залепи за плота пред себе си. Тръпки го ползиха. Обичаше ги, но не бяха редни. Само се изпъна като струна.

– Върна ми го. – обяви отстъпващо. – Аз – изправена стойка.

– Изправи се още. Постоянно се изгърбваш. – обясни загрижено приятелката му.

Правеше го, за да изглежда по-нисък. Едно от половин дузината неща, които криеше от нея.

– Не е постоянно. През повечето време. – поправи я философски той. – Знаеш ли кого ще рисуваме днес? – наклони се заговорнически.

– Не. – поклати глава незаинтересовано. Щом не е тя или Сусу, нямаше кой знае каква разлика. Повечето изглеждаха като излезли от калъп за популярни кукли.

Сусу се огледа пресилено и прошепна.

– Синът на аттаи. Кагаяма Акио.

Ммм, ето нещо, което си заслужава да се чуе. Страните ѝ леко се обагриха, но друг резултат нямаше. Дори сърцето ѝ не прескочи удар, но сякаш бе готово. Макар да не стана, Калея погледна с интерес към Сусу.

– Как се е съгласил?

– Нямам представа. Струва ми се, че е нещо като конкурс за портрета му. Нали разбираш? – руменината ѝ не остана незабелязана. Сусу изръмжа вътрешно.

Новината изкара усмивка на устните ѝ.

– Предположи само колко хора ще има в залата за рисуване. Не знам какво всъщност ще правят. – сега вече се засмя тихо Калея.

– Ще попиват от блестящата му същност. – предположи момчето.

– Ще ни пречат да рисуваме и ще го разсейват. Трудни часове ни чакат.

– Забавни. – веждите му се извиха лукаво.

– Само да довърша и отиваме да си вземем нещо. Жадна съм. – бе и гладна, но щеше да забави храненето. Правеше я сънлива.

– Не си обядвала. – улови я Сусу.

– Ще хапна по-късно.

– Само да не си. – заклати пръст заканително той.

– Прави ме прекалено сънлива. – призна сърдито девойката. – Нищо не мога да върша след това освен да заспя. Същинско бебе.

– Предоставям ти скута си на свободен наем.

– Така и ти няма да можеш да вършиш нищо.

– Мислиш ли? – щеше да пие от близостта и докосването ѝ. Нима бе малко?

– Сигурна съм. – отвърна притеснено тя. Да го тормози толкова дълго заради някаква си дрямка? Тя не бе използвачка.

– Това е, защото не спиш нощем. Помниш ли на онзи лагер от шести клас? Не можех да те накарам да легнеш, защото искаше да съзерцаваш луната. – „И беше приказно изящна...”

– Да, спомням си. – усмихна се замечтано Калея. – Аз все още обичам да я наблюдавам. Изглежда по-прекрасна от слънцето.

– По-топла. Странно е като по астрономия се опитват да ни внушат, че свети с отразена светлина.

– Така е. Според мен има и вътрешна, въпреки всичко.

– Аз също съм съгласен с теб. Но кой знае. Слънцето ни не се е появявало на показ от миналия фестивал.

– Дано сега я видим. Винаги изглежда толкова величествена, макар и отдалече.

– Да... – съгласи се Сусу унесено. – Дали е тя? – изплъзна му се.

– Защо да не е? – попита объркано приятелката му.

– Не знам. Помисли. Никой не е виждал лицето ѝ, никой не е докосван от силата ѝ от столетия. Твърдят, че е заради напредъка ни, а първото, заради безопасността ѝ. Но действително виждаме само едно тяло.

– По-скоро фигура. С всичките роби и бижута дори тялото ѝ не се забелязва.

– И ти си забелязала. – усмихна се Сусу. – Но ние не трябва да се съмняваме в нейната истинност. Никой не се осмелява. Тя е просто символ. Сякаш не съществува вече.

– Но тя е и личност. Една личност трябва да се развива. Формата, която виждаме отдалеч всяка година, се запазва една и съща, като извадена от картичка. Но какво става с нея отвъд тези дрехи?

– Същото, което и с другите с висок пост. Живее по свой начин. – вдигна рамене огненокосият младеж. – Но моята идея бе друга. Дали още съществува жив крепител на слънцето? Помисли. Студено е, а не жизнено, както преди години. Сякаш е изпито от живота си, но светлината му остава да гори още известно време в очите ни дори когато е изгаснало. – нямаше си идея от къде му идваха тези катаклизматични мисли.

– Би трябвало да има. Иначе има опасност съвсем да изгасне. Кое то, по пътя на логиката, води до други заключения – че крепителят му е болен, не мъртъв.

– Какво въплътяваш в „болен“? Защото на мен ми прилича на изстиваща същност.

– Може да не е непременно физически. – поясни Калея. – Може да е самотна, да изпитва вътрешна болка или несподеленост, например.

– Да. Например. – съгласи се отнесено, вгледан в ръцете ѝ, младежът.

– Ам, Сусу? – погледна го колебливо тя. – Какво има? – усещаше взора му и това я правеше някак напрегната. Не беше, защото не ѝ харесва, обаче.

Момчето премигна и я погледна усмихнат.

– Ааа, нищо. Замислих се. Никой не я виждал и не я познава. Може би живее в не особено приветлив свят без истински близки. Дали има родители и ако да, те имат ли право да са до нея?

– Да, така е. Сигурно е разкъсващо да не може да бъде до родителите си. Да усети какво е да бъде обичана. Според мен това би я направило безчувствена, изстиваща. Каквото е и слънцето.

– Но можем само да гадаем, нали? – въздъхна Йориносукето. – Не можем да сме сигурни дори за възрастта ѝ. Не смяташ ли, че тайните в обществото ни са прекалено много? – запита я с нехарактерна за него сериозност.

– Смятам. Но не мисля, че искам да ги знам.

„Аз ще направя, каквото трябва, за да ги узная.”

– Аз също. – с нова въздишка сподели той. – Ще остане ли време да ти помогна с работата на Джералдина или нарочно го отлагаш? – изгледа Калея хитро.

– Аз... Да, ще остане. Но след лекциите. След моето сако трябва да довърша подплата на две други.

– Които са на? – веждите на Йориносукe застанаха в права линия, издавайки, че е бесен. Девојката се изплаши и побърза да се обърне и продължи работата си.

– На две колежки от съседния курс. Комшийките ми. Имам обяснение за тях. – подхвърли през рамо като щит.

– Умирам си да го чуя. – продължи зловещо ниско Сусу.

– Ам... може ли след като завърша? – личеше си, че се свива на стола си с всяка минутка.

– Калей, какво е обяснението? – настоя той, без да се отметне нито за миг.

– Заети са. – отвърна тихо тя.

– С?

– Много са заети.

– Дам, каза го вече. Какво е превзело така вниманието им?

Калей разтвори устни. В следващия момент по пътеката минаха двама колеги от курса им – очевидно закъснели. Хвалеха се за снощния си успех в клуба на студентите. И как забили две мацки от съседния курс. Поясниха дори имената им. Калея стисна очи. Кофти късмет, както винаги.

Очите на Сусу се присвиха до едва видими цепчици.

– Калей, дай ми, ако обичаш саката с подплатите.

Тя се обърна изплашено и хвана ръката му.

– Не, Сусу. Не е нужно. Просто... хайде да си вземем нещо за пиене. – погледът ѝ стана умолителен.

Лицето на момчето придоби изумено, почти детско изражение, устничките му събрани като на рибка.

– Калей, какво те изплаши? – прошепна. Гърдите му се свиха от очакване.

Нямаше нужда да му казва. Всеки представител, минал покрай тях, от мъжки пол, я изправяше на нокти. Ръцете ѝ започнаха да треперят.

– Жадна съм. – отвърна тихо, потискайки порива си да избяга в някой тъмен ъгъл.

Леко като перо облекчение отпусна гърдите му. Не бе заради него.

– Отиваме. – стисна ръчицата ѝ приятелски и ѝ помогна да стане.

Момичето кимна благодарно и се изправи. Заедно слязоха долу за нещо освежително.

*****

– Калей, не държа да се месея в това на кого помагаш и как, но ти също трябва да знаеш кога да поискаш помощ. Почти никога не си ми искала услуга. – протестира кротко Йориносукe на път за следващия час, в който щяха да рисуват просволутия син на аттаи. В крайна сметка бе съумял да изкопчи едното сако и да го завърши вместо Калея след първия час по кроене и шиене.

– Приятелството ни не се основава само на услуги, Сусу. – погледна го с мека усмивка тя. – Докато мога да свърша задачите си сама, защо да занимавам и теб? Не сме само колеги, които си помагат по време на лекции. Извън университета сме скъпи приятели.

– Разбира се, че не се основава на услуги. – намуси се силно момчето. – Но аз искам да ти помогна, когато с нуждаеш. Позволи ми. – очите му се взираха в земята съкрушаващо.

– Но не е ли използване, ако постоянно искам помощ от теб? – попита безпомощно тя.

– Но ти току-що каза, че приятелството не се измерва в услуги. Използвачи са девойки като комшийките ти, които не си вършат работата, а я предоставят на други, които са достатъчно услужливи и добри. Разликата е, че ти се чувстваш длъжна да им помогнеш, като те помолят. Аз искам да помогна на теб. Сам ти предлагам рамото си. Не е честно те да се възползват така от теб. – отчаяно заяви Сусу.

Калея се спря и погледна надолу към стиснатите си ръце.

– Аз също искам да ми помогнеш. Но после съвестта ми се обажда. Сякаш продължавам веригата непрекъсната. – отвърна тихичко притеснена.

– Нищо такова, Калей. Ако не уважавах добротата ти, нямаше да ти предлагам помощта си.
– Сусу я гушна през раменете като дружка, подпирайки главичките им.

Тя не се сдържа и го гушна на свой ред. Винаги изпитваше спокойствие и някакво жужене в гърдите си, когато се прегръщаха.

– Така е по-добре, сладурче. – обади се ведро младежът. Само че и нослето му се размърда до слепоочието ѝ. Усещаше въздуха жив в дробовите си щом се смесеше с уханието на косите ѝ.

Тя се захихика и на свой ред го погъделичка с нослето си по брадичката.

Сусу си пое рязко дъх и прехапа устничка. Но го отдаде пред нея единствено на гъдела, затрисайки се от смях. Някаква групичка мина покрай тях и един от нея изтърси: „Лесбийки!”

Калей изтръпна – от страх и гняв.

– Искаш да се включиш? – извърна се Сусу назад с приветливо вдигнати вежди.

– Да, бе! – изпръхтя младият мъж, като видя лицето на младежа. Бързо продължиха напред.

– Винаги има място и за трети. – уведоми го Сусу, ухилен глуповато. – Бъзльо! – изтърси напред пред Калей.

Тя не отговори, само държеше ръката му.

– Калей. – прошепна ѝ нежно, отмествайки кичурче край лицето ѝ от неговата страна. – Нека си говорят.

– Нека си говорят... Няма да спрат каквото и да правим. – отвърна глухо тя, гледайки напред, където преди малко беше групичката. Нещо в гърдите ѝ я стягаше. Караше я да се задъхва от неизпълнени обещания. От предателство спрямо някого. От липса на време. Гадеше ѝ се. Гадеше ѝ се от гняв и безпокойство.

– Хората само това правят, когато няма какво друго да занимава ума им. Но изглежда ти го възприемаш твърде на дълбоко, Калей. Не са казали нищо. Празни приказки. – опита се да разтълкува мислите ѝ Сусу. Веждите му едва се удържаха меко разположени по челото му, вместо да се сбърчат тревожно. Можеше и без да я вижда да прецени, че нещо я притиска.

– Да... – въздъхна тя и разтри очи. – Хората прекарват една-трета от живота си в изговаряне на празни приказки. Някои дори повече. Нали не се сърдиш от думите им? – погледна към него тревожно.

– Да се сърдя? – изгледа я криво Сусу. – Забавляват ме.

– Наистина ли?

– Докато не разбере, че теб те засягат. Тогава наистина се ядосвам, защото са постигнали целта си да те уязвят. – обясни твърдо той.

Калей му се усмихна окуражително.

– Не могат да ме уязвят с дебелашките си шеги. Не им доставям подобно удоволствие. Успокой се.

– Радвам се. – ухили се Сусу. Очите му се приковаха в двукрилата плъзгаща врата на залата за рисуване. – Нямам търпение да се запозная с първоученика на випуска.

– Аз – не особено. Ако слуховете, които се носят за него, са верни, значи сме допуснали гърмяща змия в залата си. – засмя се тя.

– Трябва да стои мирно, за да излезе добре, нали? Ако размаха опашка, няма да пречи.

– Но ще привлече излишно внимание.

– Няма да е забавно, ако просто си мълчим като група пънове.

– Няма да сме само... – тъкмо влизаха вътре и Калей имаше чувството, че са стъпили в бардак – навсякъде имаше хора от различни курсове, дори преподаватели. Имаше и такива, които се разхождаха с напитки в ръце. Дрехи, чанти и стативи бяха разхвърляни навсякъде.

Всички очакваха с напрежение модела. – Та както казвах... – излезе от вцепенението си Калей. – ... няма да сме само ние.

– Колко интересно! Виж, тук е госпожа Паприка. – посочи сред тълпата Сусу. – Ще им залюти на повечето, ако не се изнесат с настъпването на часа.

Калея се засмя, поглеждайки към преподавателката им по рисуване, която имаше типичната за някой с име Паприка прическа – косите ѝ бяха щръкнали като малки чушлета във всички страни и бе ярко червена.

– Видя ли? Спасени сме от излишни стълпотворения. Да си намерим добри места. – Сусу пое в посока, която му се видя най-удобна за рисуване. – Анфас е най-добрият избор, как мислиш? – намери две свободни пространства в централната част.

Как, и Калея се учуди. Само му кимна.

– Ако стои мирно, както по принцип трябва да прави един модел.

– Няма друг избор. – Сусу намести един стол и разтвори статива си, след като бе помогнал за този на Калея, който не бе с автоматични функции. Честно казано, харесваше повече семплата дървена установка.

– Благодаря. – усмихна му се Калей. След което извади листа и го закрепил на статива си, подреди „инструментите“ за прецизната си операция и зачака. Всички зачакаха. Моделът бе известен, хубаво, но това не го извиняваше от очевидно безпричинното му закъсняване.

– За теб винаги, виолетке. – усмихна се широко Сусу, нагаждайки своите листа. – Дали госпожа Паприка ще му дръпне лекция за закъсненията?

Преди още Калей да му отговори, вратите се плъзнаха и залата утихна, предоставяйки възможност да се чуят ясно стъпките на новодошлия... новодошлите. Най-отпред вървеше млад мъж с ясното съзнание, че е повече от останалите. Това личеше не само по походката и дрехите, но и по погледа. Цялото му същество сякаш бе издигнато повече от останалите. Макар, всъщност, никой да не знаеше покритието му. Косите му бяха мрачно сини, къси до тила, на етажи и леко разхвърляни като след баня. Затова обаче бяха положени специални грижи. Очите, имащи същия цвят, бяха пропити с надменност и "Не-ме-закачай-иначе-ще-си-изпатиш" нотка на заплахата. Както се очакваше госпожа Паприка се приближи към него, но вместо да го смъмри, само му се поклонил и му показва стола – трона, на който трябваше да седне. Донагласи едната възглавничка и махна несъществуващата прашина от нея.

Мъжът с име Акио се нагласи царствено, но леко се отпусна. Замръзна в една поза, но очите му оглеждаха зорко всички, задържаха се малко по-продължително върху Сусу – изглежда изпита трудност при разчитането на пола – и се възряха в нищото над главите им. Закача да започнат с рисуването. Вместо това цялата зала се оглави с въздишки.

– Видя ли как ме погледна? – стисна ръце една към друга Сусу, приемайки въодушевената поза на възраждана фенка и ученичка.

– Аааа, май не трябва да реагираш така. – заекна леко Калея. Погледът на Акио не ѝ хареса. Не защото гледаше повече към Сусу, а начинът, по който показваше открито въпроса: „Това какво същество трябва да е? Или не сме го изучавали в клас.“ Когато стигна до нея, тя гледаше към статива и нареждаше моливите си, така изобщо не му обърна внимание. Изглежда това не му направи особено впечатление, но цвета на косите ѝ определено привлече вниманието му за секунда, въпреки че сякаш гледаше над главата ѝ.

– Защо? Мисля, че разбудих любопитството му. Не мога да откажа на великия Кагаяма. – Сусу вдигна ръка и му махна с пръсти кокетно.

Веждите на Акио се смръщиха силно сякаш го болеше. Постави ръка, свита пред устните си и изду бузи, уж че ще повръща, но не отделяше и миг погледа си от Йориносукето.

– Умира за мен. – отбеляза момчето с крайчеца на устните си. – Мисля, че получи задух.

– Сусу, мисля, че си просиш нещо. – погледът на Калея стана като камък, докато гледаше към лицето на Акио. Той обаче не откъсваше очи от Йориносукe – изглежда си бе намерил боксова круша за забавление през дългите часове на седене. Това я подразни. Очите ѝ за миг просветнаха заплашително, но никой не го забеляза.

– Не, виж го колко е сладък. – пророни умилено извил вежди приятелят ѝ. Сложи ръка на сърцето си.

– Сусу, спри. – помоли го тихо девойката. Акио продължаваше да го гледа, вече подсмивайки се надменно, а Сусу си играеше на издръжливост с манекена им.

– Смята се за голямата работа. Да го видим как се справя с малко предизвикателство. – прошепна момчето към приятелката си, слагайки показалец на устните си.

Калея поклати глава – не искаше да рискува с такъв тип.

– Недей, Сусу. – прошепна умолително. – Просто рисувай. Затова дойдохме.

– Разбира се. Защо се притесняваш толкова? – наведе се над листа си той, поглеждайки към Калея учудено. – Той е просто едно глезено момченце, което си мисли, че светът е в краката му.

– И вероятно има такива, които се грижат той да получава това, което иска. Просто го остави. Не искам неприятности.

– Нищо подобно. Щом излезе ще ни е забравил. Прекалено сме незначителни. – Сусу хвана молива и започна да нанася бързи щрихи.

– Така е. Но за такива като него, machkaneto на дребни мушици е най-забавно. Защото има пълно превъзходство. – Калея не отделяше очи от листа си и лицето на модела.

– Вече не си въодушевена от това, че го рисуваме. – забеляза Сусу. – Да, той не е добър човек, но и като се замислиш, прекалено ниско ще падне, ако се залавя с дребни мушици. – ловката ръка на момчето нанасяше точен след точен щрих, сякаш бе рисувал лицето на модела безброй пъти. Но имаше нещо променено. Изглеждаше... по-женствен.

По някое време Калея погледна от импулс към рисунката на Сусу и застина. След което се засмя и едва успя да скрие устни зад дланта си. Звнът на смеха ѝ обаче бе достатъчно дълъг, за да го сравни с лунна песен... каквото и да значеше това.

Сусу я зяпна прехласнато. Устните му останаха раздалечени от захлас. Неволно се усмихна и той. Дори не знаеше на какво се смее тя. Мелодията бе омайваща.

По същия начин я изгледа и Акио, но единствено очите, приковани в косите ѝ, издаваха мишената му.

Калея успя да се спре, все още смеейки се на портрета на модела.

– Сусу, ненадминат си. – посочи женствените черти върху листа.

– Ооо. – той усети, че се изчервява. Обърна лице към листа си. – Опитвам се да уловя същността на личността. Не е лесен процес.

Приятелката му продължи да диша накъсано и усмихнато, не спирайки да рисува. Прехапа устна, но цялото ѝ тяло вибрираше от вътрешния смях. Ако продължаваха така, наистина щяха да си изпатят.

Сусу я погледна дяволито с крайчеца на окото си. Продължи да допълва рисунката си с неща, които не бяха там в действителност, работейки върху сложна алегорична карикатура. Включваше дълги мигли и доста бляскави очи, мазно изражение.

Калея погледна веднъж без особен интерес. Погледна втори път с разширени очи, пресегна се, наклони се към Сусу с молив в ръка и допълни рисунката му – сложи изваден мокър език със спускаща се капка. Сега мазното изражение бе направо нетърпимо, като се вземеше предвид реалистичните щрихи.

В подкрепа на художественото ѝ допълнение, Сусу вдигна и двата си палеца. Загледа се в общия им шедьовър и се нае да го изкусури, за да изглежда напълно реалистичен и завършен.

Тя стоя, подпряла рамото си на неговото, и допълваше с още щрихи. Не спираше да се киска тихо.

– Господи, ще го смаем. Мисля, че вече имаме победители. – съобщи в тържествен шепот Сусу.

– Не мисля, че това трябва да се показва на някого. – предупреди тихо, но продължаваше да щрихова.

– Гледай само Паприка да го види. – Сусу изпружи шия и провери местоположението на опасната машина. – Цел прихваната. В левия край на редицата. – после погледна към Акио и повдигна вежди закачливо, след което се върна на скицата им.

Очите на Акио се присвиха особено когато слушаше кикотенето на момичето и близостта, с която рисуваше върху картината на съседа си. Нещо крояха тези двамата. Но нека да почака, докато съобщи на баща си – че най-накрая я намериха. Била е под носа им през цялото време.

Сусу оставяше Калея да допълва щрихите му и също се подхилкваше. Изчака и двамата да дадат критичната си оценка за своя шедьовър, застанали рамо до рамо. Спогледаха се доволно. Понеже им бе забавно, се бе получил бързо и доста сполучливо.

А търпението на Акио започваше да се изчерпва. Дразнеха го погледите на всички, макар повечето да бяха изпълнени с преклонение и възхита. Но онези двамцата му бяха като трън в очите.

Йориносукe се увери, че всичко е готово и го покри с бял лист.

– Такъв шедьовър трябва да се види само от...

– Какво е това, господин Оома? – изтънелият почти до писък глас на госпожа Паприка преряза слуха му, макар да бе само шепот. Момчето се извъртя.

– Произведение на изкуството, госпожо. – без стеснение забеляза Сусу.

Жената отдръпна белия лист, за да види, че със сигурност не ѝ се е сторило.

– Създателко!

Преподавателката сложи ръка на устните си.

– И вие ли участвахте, мис Сталк? – обърна се към Калея. Вместо нея, отговори момчето.

– Не, госпожо. Тя ме предупреди да не се занасям. – което си бе истина. – Но не трябва ли в един портрет да запечатаме истинската същност на рисуваната личност?

– Господин Оома! – възмутено потръпна Паприка.

– Аз също взимах участие. – включи се с привидно спокойствие Калея. – Искяхме да направим шарж на модела. Правя си колекция вкъщи. – погледна я с усмивка и достоверно изражение момичето.

– Да, а аз исках да ѝ направя подарък. – допълни Сусу.

– И двамата сте наказани за след часовете в понеделник. Ще шиете униформите на помощния персонал. А това... – преподавателката посегна да вземе произведението им. Сусу скочи да го защити, но листът се отскубна от ръцете на Паприка. Падна с лицето нагоре, току плъзвайки се точно пред изображения.

Акио едва не си глътна езика от възмущение. Приликата бе колкото поразителна, толкова и отблъскваща. Кога е правил такова лице?! Е, може би...

Скочи като ужилен и се нахвърли към Сусу, хващайки го за дрехата около врата.

– Как се осмеляваш, дребосък! – изсъска в лицето му.

Калея също скочи и положи ръце по една на двете рамене на мъжете.

– Успокойте се... – гласът ѝ излезе изненадващо контролиран и успокояващ.

– Сър, не съм първия и няма да съм последният, който вижда същността ви. Трябва вече да сте свикнал с шаржа на публицистиката. – преспокойно рече Сусу. Говореше с почти момичешко гласче и гледаше невинно с уголемени очи.

Паприка се бе хванала за косите и се вайкаше.

– Но, моля ви...

– Ах, ти, долен... – започна Акио, скърцайки едва ли не със зъби.

– Успокойте се... – повтори Калей, стисвайки леко с пръсти рамото на младият мъж. Той пусна внезапно Сусу и освободи рязко ръката си от захвата ѝ.

– Остави ме, по дяволи... – погледна девойката с яростен поглед, но не довърши, замръзнал в капан на очите ѝ. Калей бе отстъпила с крачка назад, но не спираше да го гледа с ярък поглед. Зениците ѝ се бяха разширили от нахлулата в гърдите ѝ вълна. Един дълъг миг те просто стояха и се гледаха.

Йориносукето изглежда гневно Акио и понечи да застане пред Калей. Госпожа Паприка го изпревари.

– Господин Кагаяма, моля да извините студентите ми. Те не са имали намерението да ви обидят. Ще си изтърпят наказанието. Можете да сте сигурни, че шурото им хрумване ще бъде достойно възнаградено. – преподавателката хвърли яростен поглед на момчето и момичето.

– Дам. – пхна ръце в джобовете си Сусу. – Много се съжаляваме, че не оценявате труда ни.

Калей не спираше да гледа Акио с разширените си, леко светещи очи. Беше заключила погледа му. С леко ръмжене той премигна, отмахна с ръка, сякаш ги пренебрегваше, и напусна залата.

– Е, мина гладко. – заобиколи статива си Йориносукето и прибра картината си, навивайки я на руло.

Калей също се наведе да помогне, но всъщност не знаеше в какво да се подпре. Изведнъж цялата се разтрепери, тялото ѝ се навлажни от внезапно връхлетялото я напрежение. Пулсът и дишането ѝ се ускориха като на мишле.

– Мина много гладко, господин Оома. – изръмжа Паприка. – Ще шиете и във вторник. И се надявайте семейството на господин Кагаяма да не научи.

– Няма... няма да научи. – увери я с прегракнал глас Калей. Не можеше да обясни откъде знае със сигурност.

Жената не я чу, защото бе се оттеглила с твърда крачка. Сусу я проследи ядосано.

– Блюдолизци. – прошепна на себе си. – Калей, този хубавец изплаши ли те? – момчето нежно я докосна по рамото.

Тя трепна, но го погледна и се усмихна леко въпреки треперенето си. Цялата бе плувнала. Трябваше да се махне оттук, ако не искаше да я видят. Но не можеше да се изправи. Чувстваше се замаяна.

Чувството за спешност стана непоносимо в съзнанието на Йориносукето.

– Няма кого да рисуваме вече. Можем да си ходим. – усмихна се окуражително на Калей. Внимателно я прихвана за раменете и ѝ помогна да седне на един по-нисък стол, докато прибере нещата им със завидна скорост. През цялото време хвърляше тревожен поглед към девойката. „Аз съм виновен! Не трябваше да се задявам с този празноглавец...“ Вдигна стативите им под едната мишница и хвана Калей за ръчица. – Да се прибираме, Калей. – пророни галовно.

Тя не само хвана ръката му, но и я гушна. Тялото ѝ още потръпваше от спомена. Дишането ѝ излизаше накъсано. Но други признаци не издаваше.

Йориносукето подпря главичка на нейната.

– Съжалявам, Калей. – прошепна виновно.

– Няма нищо. Той си го заслужи. – отвърна тихо тя и отърка главица в неговата.

– Мхммм... – отнесено се съгласи момчето. Колко беше хубаво да се отърква в него, да се доверява на него, да се осланя на подкрепата му... въпреки че бе от мъжки пол, въпреки че... – Какво видя? – запита, леко отделяйки глава.

– Не съм сигурна. Просто изглеждаше различно от преди... Обстановката, той, всички. – Калея разтърси леко глава и я остави наведена. Достатъчно ѝ бяха гневните погледи, насочени към тях.

– Ядосан, ако това имаш предвид под различно. Но той сякаш се бе хипнотизирал от очите ти. – яростта, която заля Йориносукето можеше да означава само едно...

– Не знам, сякаш можех да видя през него. Да го направлявам... звучи налудничаво. – засмя се притеснено тя, докато продължиха.

– Звучи вълшебно. – поправи я Сусу захласнато. – Наистина, сякаш бяхте се вкопчили с очи. – яростта се разгоря в момчето.

– Казах му да си ходи... не, някой му каза да си ходи. Аз чух. – отговори тихо Калея.

– Никой не го е казал. Поне аз не чух. – смутено сподели Сусу, яростта му стихна малко. – Калей, случвало ли ти се е и преди? – попита внимателно.

Девојката поклати глава. Все още я държеше приведена.

Сусу видя една врата на учебна зала в близост. Придърпа нежно Калея и провери дали е празна – беше. Въведе приятелката си вътре със себе си и затвори.

– Седни малко, миличка. – покани я на един стол. Беше зала за чертане – масите бяха с наклон и съответните измерителни допълнения.

Калея се отпусна на стола и прегърна облегалката. Чувстваше се адски изморена и имаше нужда от баня. Искаше да се прибере вече. Прекалено много емоции този ден.

– Благодаря ти, Сусу. Имах нужда от това.

– За нищо, Калей. Изглеждаш като преплувала океан. – сподели ѝ притеснено той. Извади влажна освежаваща кърпичка от чантата си и я прекара по лицето ѝ, а после и по шията ѝ, държейки едната ѝ страна галовно.

Калея затвори очи и въздъхна благодарно, докато освежаваше лицето ѝ. По шията започна да изпитва странни спазмчета и настръхване, така че ръката ѝ легна на неговата и взе кърпичката.

– Благодаря, Сусу. Но там не искам. Направо ще се прибера и ще си взема душ. Не се чувствам добре.

– Съгласен. – усмихна ѝ се разбиращо. Ръката му се отпусна край тялото натъжена. – Кажи когато си готова да тръгнем.

Калей му кимна и остана няколко минути с наведена глава. След което внимателно се изправи.

– Да вървим. – предложи меко.

– Преди това, Калей. – Сусу хвана личицето ѝ в длани. – Защо не ме поглеждаш? – запита тихо.

– Страхувам се. – прошепна тя. – Че нещо става с мен.

– Заради гласа?

Тя кимна леко.

– Усещах нещо да ме притиска. Като силна ярост. Помитащо е. И много силно.

– Можеш ли да обясниш произхода ѝ? Причината. – погали с палчета страните ѝ.

– Идва от мен. От някъде дълбоко. – отвърна изплашено Калея.

– Но е било насочено по някаква причина към Акио. – поясни за себе си Сусу.

– Поведението му. Изплаших се, че ще те нападне. Че ще те удари. – очите ѝ се навлажниха. – Не мога да го понеса отново. Не мога...

Сусу я прегърна топло.

– Няма да се случи такова нещо, Калей. Шшш... – целуна носленцето ѝ, хващайки отново страните ѝ. – Искала си да ме защитиш. Това не е плашещо. Възхитително е.

Тя прегърна силно момчето и остана така.

– Това не бях аз. Не бях аз. – шепнеше в дрехите му.

– Не че не си била ти. Просто не вярваш, че може да се ядосаш така. Нормално е. – или Сусу не я разбираше правилно. Наистина сякаш видя друга жена пред себе си в онези големи очи...

– Да, да. Така трябва да е. – сгуши се плътно Калей. – Нека си вървим. Наистина имам нужда от душ. – опита се да се отдели. Усмиваше се леко гузно, че се е притискала към него.

Йориносукето бавно я пусна. Обичаше доверието ѝ. Но...

– Няма проблем, Калей. – усмивна се широко в отговор. – Ще си вземеш най-дългия душ, който си пожелаеш. – взе стативите и ѝ подаде ръка. – Ще ги приберем в шкафчето ни на излизане.

– Добре. – кимна вече по-уверено тя и се запъти към вратата. Не изпускаше ръката му.

– Чудесно. – възкликна Сусу, вървейки редом неотлъчно.

IV глава **Сбъднат блян?**

– Преместете този куфар най-отпред. Съдържанието му е чупливо. – обяви заповеднически Фери, докато следеше със зорки очи как опаковат и качват багажа ѝ на няколко тежкотоварни мобила. Не бе лесно жена с такова потекло да се измести в новия си дом. Добре че имението Колдмуун можеше да се съревновава с това на брат ѝ – Рейнфорест.

– Фери, ако се разпореждаш така и у дома, брат ми ще те изгони.

Тя се обърна с усмивнато лице към Вейн.

– Ще видим. – усмивката стана дяволита.

Вейн събра длани за молитва и отправи поглед към небето.

– Хайде, хайде. Това може да ми е последният ден, в който мога да се разпореждам така с прислугата. – засмя се тя и неволно палецът ѝ погали пръстена на ръката ѝ. Сутринта с облекчение бе установила, че подутината на дланта ѝ бе спаднала и ръчичката ѝ изглеждаше нормално.

– Не е така. Просто ще се научиш да разговаряш с тях, а не да се разпореждаш. Ще бъдеш грижовна домакиня, стига да освободиш сърцето си за тях. Прислугата ни е достатъчно напласена, откакто двамата с Лейн водим дома през повечето време. – положи длан над нейните и ѝ се усмивна нежно Вейн.

– Не вярвам ти да се разпореждаш с прислугата, както Лейн. – изгледа го съмнително.

– Не, аз съм по-опасният, защото използвам чара си. – усмивката му прерасна в дяволита.

– Хммм, да, прав си. Ще предупредя камериерките как да се пазят от него. – закачи го с едно сръгване в ребрата Фери. След малко каза: – Радвам се, че и ти ще си там.

– Ще бъда. През повечето време. Но не постоянно. – почти можеше да подуши лъх на вина от думите му. – Виж, ако Лейн ... Ще ми кажеш, нали?

– Знам. Не можеш да си залепен за нас. – усмивна се разбиращо тя. После го прегърна. – Мислех, че семейните отношения не се издават. Най-много да видиш Лейн маркиран някоя сутрин.

– Заслужава си да се види. – засмя се високо Вейн, стисвайки я в прегръдката.

– Хммм, дяволче. – засмя се Фери.

– Това съм аз!

– Кога ли ще си намериш и ти някоя дяволица?

– Хм, да не насилваме нещата. Имам още време да си полудувам. – отдели се бавно и намести кичур край слепоочието си с вид „рано ми е за обвързване“.

– Кое то ми подсказва, че брат ти си няма никаква представа с кого се захваща.

– На сто процента е така. Но не го подценявай. Той има своите методи да разнищва личността на другите. – веждите му се смръщиха предупредително и тревожно.

Не знаеше дали това включва още целувки, но ако бе така, то определено нямаше да има нищо против. Отдели се от Вейн, за да не разбере, че се загръва от подобни мисли.

– Ще разберем съвсем скоро. Не знам дали е осведомен, че още днес ще се местя.

– Смяташ ли, че ако новината го е подминала, няма да има пострадали? Разбира се, че е уведомен. При това на първо ниво. – увери я близнакът.

– Жалко, искаше ми се да видя ококорената му физиономия, когато ме види как цъфвам на вратата му.

– Такава физиономия от него няма да спечелиш. – заклати глава Вейн.

– Защо? Виждала съм я.

– Ще да е било доста отдавна. – „И аз се сещам за един случай, в който може и да е...“

– Да, така е. Наистина бе отдавна. – спомни си за първата целувка и цялата започна да червенее.

– Фери, това изчервяване „беше сладък“ ли означава, или „о, Господи, спасете ме“?

– Не знам за какво говориш. – въпреки това червенината ѝ се разпростираше.

– Добре, добре. Няма да задавам повече въпроси. Багажът ти е натоварен. – отвори ѝ вратата на мобила. – Скачай вътре. Момент. Целуна ли Хейл за довиждане. Не искам да предавам и целувки. Тогава наистина ще ме изхвърли през вратата на кабинета си.

Фери го погледна с разширени очи, след което вдигна ръце, обхвана лицето му и го цунка по нослето.

– Ще се наложи, Вейни. Закъснявам. – с широка усмивка се намъкна вътре тя.

– Моли се да нямам нищо счупено или те очаква гъделичкащото чудовище. – вдигна ръце и размърда пръсти заплашително срещу нея.

Тя се захлади от вътрешността.

– Прекалено ценен си за него, за да ти посегне така. – успокои го ведро.

– Да. Но особено силно цени и мъжката си гордост.

– Чао, Вейни. Ще те чакаме за вечеря. – подхвърли му, преди да ѝ затвори вратата.

– Недей с това Вейни. Чувствам се като на дванадесет. Кое то е прекалено хубаво. – ухили ѝ се хлапашки. – Спокойно пътуване. – лепна ѝ една целувка на челцето и затвори.

Фери измънка щастливо и не спря да се усмихва, докато не се изгуби от полезрението му.

Вейн се загледа след мобила, задържайки усмивката си, докато тя спре да го вижда. След това изражението му се смени с тревожно и несигурно. Тръсна глава. Трябваше да вярва. Нямаше друг избор. Лейн бе обичан. Този шанс бе за него. Усмихна се меко и изкачи обратно стъпалата към вътрешността.

След като вече не виждаше Вейн, Ферлория изпъна гръб и сложи мирно ръце в скута. Очакваше я дълго пътуване. Може би едно от най-дългите в живота ѝ. Все още не бе уверена, че това е правилното решение. Все още не знаеше какво я чака в дома на Лейн. Ако шофьорът спреше в този момент мобила, тя щеше да слезе на мига и да се върне в кабинета на брат си, да

се сгуши в прегръдката му и да не я напуска повече. Изобщо. Щеше да погребее чувствата към съпруга си и може би, ако не го видеше повече, щеше да заживее спокоен живот. Може би...

Затвори очи и въздъхна. Съмняваше се, че ще живее спокойно, ако не усеща, вижда или поне чува за Лейн. Искрено се съмняваше. Гледайки сумрачния пейзаж през прозореца, въпреки че бе обяд, си представи и близнакът на Вейн – мрачен, затворен, вечно изолиран. Но отвъд това привидно безразличие, той бе самотен, тъжен, отрекъл се от себе си за нещо, в което сякаш вярва. Колко малко бе нужно, за да настъпи една промяна.

Пристигнаха след безбожно дълго време, сякаш върху ѝ се изливаше капка по капка катранена субстанция. Отвориха ѝ вратата и ѝ помогнаха да слезе. Багажът щеше да се внесе от слуги, на които се усмихна топло и им кимна. Не бе само по съвет на Вейн. В последните години наистина обичаше да разведрява повече прислугата, отколкото брат си. Тъй като той не се усмихваше въпреки похвалите, които отправя, Фери вършеше останалото. Изкачи стъпалата и влезе през вестибюла в обширно помещение. Оттам очакваше някой да я упъти към покоите ѝ – другата мисъл, която я бе сграбчила за гърлото. Къде ли щеше да спи?

– Моля, последвайте ме, милейди. – жена към своите петдесет с униформата на дома Колдмуун се обърна към нея. Не се усмихваше, но лицето ѝ излъчваше странно засилена почит и възхищение, а може би и малко съмнение в здравия разум на новата господарка.

– Благодаря ви. – усмихна ѝ се меко Ферлория, кимна с глава и я последва.

– За нищо, милейди. За мен е радост да приемем нов член на семейството. Стаята на господаря Лейн се намира на третия етаж в отделно крило. Надяваме се да се чувствате удобно. Има широка панорама към цялата градина, макар господарят рядко да разтваря завесите.

Фери едва не си глътна езика. При него ли щеше да спи?!

– Извинете за въпроса, но той ли нареди да ме заведете там?

– Разбира се, милейди. – кимна жената, без да поглежда назад. – Спалнята на господаря ще бъде вашата семейна обител.

„Не, не смей да си го представяш, малката!“ – укори се на мига Фери.

– Благодаря ви. Съпругът ми ще присъства ли на обяда? – как сладко звучеше тази дума, особено отправена към Лейн.

– Той винаги обядва в стаята си, милейди. Ако си е у дома. Може би днес ще направи изключение, ако не е зает.

Лицето на Лория видимо се натъжи. По-скоро се затвори. Не мислеше, че Лейн ще направи изключение, но поне можеше да го попита дали иска да е с нея. Сърчицето ѝ се разтрепери само при това заключение.

Двете изкачиха стъпалата от бял мрамор, с черни и синкави проблясващи вълшебно нишки, с предпазители от недокоснато от времето умишлено окислено сребро в основата на стъпалата против приплъзване. На третия етаж, завиха наляво към късо коридорче с перила от едната страна и двойна врата на другата. Разбира се имаше и картини по коридорите, портрети и красиви светилници, чиито светила бяха заменени много отдавна от алтернативни източници на хладна светлина. Светлина толкова подобна на лунната. Някога основателката на Колдмуун бе съзряла сиянието на лунните лъчи наред приказно съновидение. Никога не ги забравила. Въплътила споменът в кристали, които да окъпват коридорите на дома и градините ѝ в лунна феерия. Ето как се мълвеше, че се зародило името на рода, предшестваш Спел.

Камериерката отвори двете крила на вратата към спалнята на младоженците. Вътре вече бяха положени нейните куфари, а отвъд тях се ширеше осветена допълнително заради сумрака навън спалня. Тежки кадифени завеси в тъмно синьо бяха отдръпнати с върви от прозорците, вероятно в чест на пристигането на новата стопанка. Стените бяха с тапети от кадифе в мрачно

синьо. Имаше прозорци на две от стените, при това високи и тесни, но спрямо височината, с решетеста дограма, раздробяваща го на по-малки правоъгълници. Под единият прозорец вляво имаше кушетка, вградена в издаването на прозореца напред в сливаща се с архитектурата на стаята кула. Леглото с балдахин се разполагаше на отсамната до вратата стена. Вратите на дрешника и банята бяха вдясно.

Типично мъжка стая. Но все пак синьото предразполагаше със спокойствие, уравновесеност. От пръв поглед стаята на Лейн изглеждаше като самия него – мрачна, изрядна до последния детайл, безупречна. Но самотна. Къде ли бе той сега?

– Благодаря ви. – кимна на възрастната жена Ферлория.

– За мен е чест, милейди. Ще се нуждаете ли от помощ за разтоварването и подреждането на багажа ви? – предложи вежливо камериерката.

– Да, ще съм ви изключително благодарна за това. Има някои тежки предмети. Ще се освежа преди обяда. Между другото, къде е съпругът ми?

– В кабинета си на последния етаж в северното крило. Единствената стая в тази част.

Фери ѝ кимна благодарствено. Макар да не бе сигурна дали има смелостта да го види сега, особено след плесницата, която му отправи.

Жената се придвижи до дрешника и го разтвори широко. Той бе обширен и в едната страна бяха поместени дрехите и обувките на Лейн в цветове от черно, гранитно сиво, сребро и бяло само за няколко ризи. Личеше, че е било освободено пространство... или това пространство никога не бе заемано, за да бъдат безпроблемно разположени нещата на Фери.

– Е, от къде ще започнем, милейди? – обърна се с приветливост госпожа... – Името ми е Лайра Гибланд, милейди. Обръщайте се, както ви е удобно на вас. Трябваше да ви се представя по-рано. Извинете. – поклони се жената.

– Приятно ми е, Лайра. – поклони ѝ се с глава Фери. – Осланям се на преценката ви. Всичко е опаковано по вид, така че няма да ви затрудни. Мисля да облека светлата рокля с високата яка. – тя бе най-отгоре и имаше цвета на косите ѝ, изпъстрен с малки виолетови цветчета.

– Прелестен и свеж избор, милейди. Наистина ще внесете ведрост в обстановката на нашия дом. – похвали я Лайра, покланяйки се с усмивка. – Ще я оставим отделно. Напътствайте ме за останалото. – пое най-големия куфар и го търкулна на колелцата в дрешника, където да се погрижат за разтоварването му. Занятие, което продължиха и с останалите куфари и кутии и отне цялата сутрин до ранния предиобед. Мис Гибланд се оказа прекрасен избор за помощник на Фери и двете свършиха цялата работа по разопаковането за двойно по-кратко време. Всичко бе разположено, където му бе мястото. На пръв поглед Лория бе донесла цяла къща с багаж, но всичко ѝ бе от първостепенна важност. След затварянето и на последния празен куфар, тя благодари на възрастната жена и влезе в банята за освежаващ душ. И малко време за събиране на смелост.

Преди да излезе, камериерката описа пътя до трапезарията, в която се хранеха, когато нямаха официални гости, от това крило. Обясни ѝ и как да я извика – нея или друг от прислугата, в случай че се нуждае от допълнителни напътствия или друг вид помощ. След което тихо излезе.

Ферлория се изкъпа, облече роклята си и слезе в трапезарията. Не се реши да Го потърси. Не бе само липсата на смелост. Не би понесла ако е оставила белези по прекрасното му лице от плесницата. Изпитваше такава чудовищна вина. Дори не се сещаше за какво го удари. Въпреки това пулсираше от нетърпение да го зърне поне за миг, да се убеди, че е добре.

Но той не се появи. А те не се реши да го извика. Седеше сковано на стола и нищо от маниерите ѝ не издаваше самотата и тъгата, изпълващи съществото ѝ. Спомни си думите му: „Ще получиш моя дом.“ Тя не искаше имението му. Искаше него – Лейн, само него и никой друг.

Знаеше, че тези мрачни мисли ще изчезнат, пробити като с шпага от надеждата, че ще го зърне за вечеря. Или след нея, за през нощта. В леглото. Прегърнати. Или поне един до друг.

Върна се в стаята си и започна да изследва всяко кътче. Не ѝ се занимаваше с домакинска работа, а и се страхуваше че с това ще разгневи Лейн – крайно неприемливо. Опита се да почете пред прозореца не защото оттам идваше светлина, а заради гледката към градината. Към мястото, където видя Лейн да тренира като малък. Погледът ѝ все отскачаше от редовете и се стрелкаше по пътеките, подрязаните грижливо храсти, оловното небе. Отново се очакваше да вали. И все пак не се знаеше със сигурност. Кога ли ще стане време за вечеря?

Към седем и половина на вратите на спалнята се почука. Не бе Лейн. Фери стигна лесно до този извод. Изправи се и сама отвори вратата. Беше Лайра.

– Добър вечер, милейди. Извинете за безпокойствието, но вечерята е готова. – поклони се жената.

– Благодаря ви, Лайра. Веднага слизам.

– Сигурно ви е тежко, милейди, толкова скоро откъсната от дома, но защо не се разхождате повече? Има интересни неща, които можете да видите в имението. А и сега то е и ваш дом. Би било полезно за вас да го опознаете.

– Разбира се. Благодаря ви. – все още не знаеше какви за привилегиите и най-вече – ограниченията ѝ в този дом. – Ще се радвам да се запозная със задълженията си.

– За тях трябва да говорите с икономата или някой от господарите Спел. Също можете да проверите в библиотеката ни. Там има мемоари, в които някои от старите ни домакини са записвали за задълженията си и са правили свои отчети. Бъдете по-смела, милейди. Всичко до този момент се поемаше от господарите. Не вярвам да имат нещо против да им бъдете от помощ. – усмихна се Лайра. – Всъщност те се нуждаят от нея, но никога не са си признавали. – усмивката ѝ стана майчинска. Беше живяла покрай тях и бе видяла как растат. Полагала бе грижи за нуждите на единия или другия. По рядко на господарят Лейн. Това бе сигурно. А и сама би страняла от него. Очите ѝ потънаха за миг при спомена за крещящото наред коридора момче.

– Да, ще последвам примера ви. В дома на брат ми взимах дейно участие в домакинството. – всъщност Хейл ѝ бе дал пълна свобода и тя разполагаше със здрава малка ръка. Почти винаги гледаше да следва примера му, макар да бе податлива към женските глезотийки. – Все пак ще говоря със съпруга си за повече информация. – не смееше да пита обаче кога ще се появи той. Не можеше да обсъжда това със слугите, защото най-малкото, което желаше в момента, бе съчувствие. Лейн щеше да се появи все някога.

– Както прецените, милейди. Очакваме ви за вечеря. – поклони се за последно Лайра и излезе.

Фери ѝ кимна и затвори. Остави книгата си на една полица и се погледна в огледалото. Пръстите ѝ пробягаха по лекия кок на тила, след което пое с нормална, малко забавена крачка към вратата, а оттам и към трапезарията.

– Добре дошла, Ферлория. – хладния глас на Лейн я изненада, появявайки се от централните стъпала над нея, след като бе слязла на приземния, където се намираше трапезарията. Въпреки приветствените слова, тонът му бе безизразен.

Фери се обърна, прикривайки първоначалната паника и порив да избяга.

– Добър вечер и на теб, Лейн. Радвам се, че се присъедини за вечеря. – наистина се радваше. Лейн нямаше и представа колко.

– Появи се свободен интервал. – обясни, докато слизаше с нормална крачка по стълбите, плъзгайки ръка във въздуха над мраморния парапет. Беше без ръкавици, вероятно заради вечерята. – Чувстваш ли се комфортно в новия си дом?

Комфортно – да, самотно – определено да.

– Да, благодаря. – отвърна лаконично тя.

– Добре. Защо тогава не си излязла през целия следобед от стаята ми? – кракът му стъпи и на последното стъпало и двамата се озоваха на едно ниво.

„Кога е пораснал толкова много?“ – запита се объркана Ферлория.

– Искях да разопаковам багажа си и да се освежа. Почетох книга, разгледах стаята ти и си почивах. – обясни нагледно.

– Благодаря за подробния отчет. – саркастична нотка обагри края на изречението му. – Уморена ли си?

– Вече не, благодаря. – отвърна тя и изчака да ѝ подаде ръка.

Той не коментира повече поведението ѝ, но не ѝ и подаде ръка. Подаде ѝ път, с една ръка зад гърба и другата изпъвайки я в плавен жест.

Едно мускулче на челюстта ѝ потрепна от стисването на зъбките. Но с друго не показва, че е възмутена от поведението му. Защо пък? Той винаги си е бил такъв.

Не! Тя бе тук да поправи това. Затова вместо да потегли вдигна грациозно ръка, за да я целуне – тази, с която го удари и на която бе положен пръстенът, символизиращ съюза им.

Лейн дори не погледна ръката, а очите му се присвиха изпитателно. Издиша кратко, подсмиввайки се. Обърна се и потегли към трапезарията.

– Нима не си се научил на обноски, Лейн? – попита невинно Ферлория.

Лейн спря и извърна лице през рамо.

– Нима трябва да целувам ръка, която ме удря?

– Нима забрави защо те удари тя?

– Не. Но твоята причина не е моя.

– Обща е, Лейн.

– Предадох ти вкуса на онова, което искаше да ти дам. Не ти харесва? Чудесно, защото на мен също.

– Тогава защо ми даде пръстена? Защо ме целуна? Защо се съгласи да се оженим?

– Казах ти.

– Да, спомням си. Но не си предвидил, че освен договор, в този брак трябва да има взаимност и поне общуване от време на време. Не се бъркам в делата ти, но изисквам да се храниш с мен три пъти на ден.

– Изискваш? – изгледа я насмешливо той. – Знай си мястото, Ферлория. Ще разполагаш само с онова, което ти се предоставя. Имаш достатъчно свободно време да се запознаеш с него. Прислугата се нуждае от по-добра организация. Икономът ни не може да е навсякъде.

– А ти можеш поне да уважиш съпругата си на масата. – продължи спокойно, но твърдо тя.

– Съпругът ти има по-належащи дела от това да ти угажда.

– Това не е угода, ако още не си го разбрал.

– В каква дума ще го облече сладкодумната ти уста тогава?

– Вече се изразих достатъчно ясно – уважение. Така ще знам, че си се нахранил и няма да припадаш върху книжата си. С един куршум – два заека.

– Никога не припадам над книжата си и се храня, когато ми е нужно. Не ми поднасяй загрижеността си.

– Виждам, че наистина не е нужно. Но ще трябва да свикнеш.

– Не ти решаваш с какво ще свиквам. Смяташ ли да вечеряш, защото времето ми бързо се изчерпва?

– Чакам да ми дръпнеш стола.

– Милейди? – дрезгав глас се обади зад нея, чу се и простъргването на краката на стола в пода. Лейн седна на място близо до челото на масата. Ферлория бе положена от противоположната страна. Младият мъж се огледа към вратите, докато разгъваше кърпата на коленете си. Вейн умишлено бе решил да не се заяви. Той трябваше да е тук. Трябваше да е тук, за да... Склони очи към началното си блюдо, благодари на иконома и започна да се храни.

– Много благодаря. – Фери кимна на мъжа и седна. Погледна с твърди очи през всичките прибори в другия край на масата седналия срещу нея Лейн. – Ще се възползвам от дадените ми правомощия и ще помагам в домакинството. – съобщи тя. Така ще се разсейва и няма да се тормози от отсъствието му. – Но ще се храним като нормално семейство, заедно. – довърши сериозно.

– Никое семейство не е нормално. Не ти позволявам да се разпореждаш с мен сякаш съм ти марионетка. Встъпвайки в брак, аз не съм ти дал конците си.

– Интересно кой в случая е марионетката. Това е единственото, което искам от теб. Най-малкото, което желая, е прислугата да шушука, че съпругът ми не благоволява дори да ме поздрави при пристигането ми. Нито, че се появява, когато му скимне.

– Мнението на прислугата е най-малкият ми проблем, Ферлория. Като толкова се страхуваш за реномето си, трябваше да излезеш от висшето общество и да заживееш в друга среда.

– И да изоставя възможността да те занимавам? Не, за нищо на света. – усмихна се мило тя.

Лейн въздъхна, насочвайки вниманието към това да се храни отмерено бавно.

– Как е страната ти? – попита след малко Лория, когато и тя започна да се храни.

– Както я виждаш – недокосната.

– Ръката ме боля след удара, мога да си представя какво е било за теб.

– Не усетих нищо.

– Напротив, усети. Но изглежда си свикнал повече от мен.

– Ти си първата. Не, не съм свикнал. И още веднъж – не, не усетих нищо.

– Ръката ми се поду, за Бога! Как да не си усетил нищо? – гласът ѝ потрепери.

Лейн вдигна очи от ястието си.

– Толкова силно искаш да чуеш, че ме е заболяло, че ме уязвило?

– Не, не, че те е уязвило. Изпитвам вина, че те ударих толкова силно. – сега тя заби поглед в ястието си.

– Не изпитвай. – отвърна ѝ лаконично той. – Няма никакво значение.

– За мен има. – отвърна тихо Фери.

– Не мога да влияя над съвестта ти.

– Да, така е. Тя си е моя. Но ти не правиш нищо, за да подобриш отношението си. Нима ти е приятно да се държиш безразлично към мен?

– Безразличието ми е основна черта, Ферлория.

– Но ние избираме към кого и как да се държим. Така ли ще продължат взаимоотношенията ни?

– Ти си тази, която очаква нещо повече, не аз.

– Това означава ли, че не изпитваш нищо към мен?

– Изпитвам.

– Какво?

Очите му се надигнаха към нея отново. Бяха студени, както винаги. И не съвсем. Мълчанието му се проточи. Какво? Не беше безразличие. Не беше приятелство, нито нужда, нито обич...

– Нещо, което не е нищо.

Веждата на девойката подскочи озадачено.

– Трябва ли да се чувствам поласкана, че е все пак нещо преди нищо, или просто да приемам факта, че аз ти трябва за нещо, но това не значи, че изпитваш изобщо някакви чувства към мен?

– Приемай го, както искаш.

– Питам теб.

– Дадох ти своя отговор.

– Не, оправда се. Не конкретизира нищо.

– Никога не се оправдавам.

„Но го направи.“ – говореха очите ѝ. След което наведе глава напред и продължи да се храни. До никъде не стигаха с тези разговори. По-скоро до нови обиди. Той нямаше никакво намерение да се промени. Особено заради нея. Не смяташе да коригира и начина си на живот. Сякаш тя не бе част то него.

Лейн присви очи и също ги върна след миг на ястието си. Хранеше се бавно и въпреки това, завърши преди нея. Попи устни със салфетката си, доизпи водата си (никакъв алкохол, сокове или друго) и се изправи.

– Спокойна вечер, Ферлория.

Тя повдигна поглед към изправящата се фигура и очите ѝ помръкнаха с няколко нюанса. Върна ги на все още недовършеното си блюдо и отвърна тихо:

– Спокойна и на теб, Лейн. – това беше. Думите ясно показваха, че щяха да се видят най-малкото на следващата вечеря.

– Благодаря. – отвърна ѝ с нормален тон той и излезе от залата.

Запъти се към тренировъчния център. Бе опитал твърде много от влиянието ѝ, твърде много за съвестта му, твърде много за безопасността ѝ.

Вейн се изправи насреща му, с ведрата си походка, с която казваше, че времето за него никога не тече, а просто го подминава.

– Добър вечер, братко. Вечерята ти ще се радва да я оцениш. – подмина го Лейн.

Вейн се спря с ръце в джобовете.

– Фери не вечеря ли?

– Тя също е там. Побързай и можете да си правите компания.

– Ти си просто неблагодарник, Лейн.

– Ако я искаше за себе си, трябваше да кажеш на баща ни преди да организира договора с Малори.

Вейн се опита да го покоси и задържи за врата, но се оказа с извита ръка зад гърба и с глава на половин метър от пода.

– Ти си бил коварен, братко. Да нападаш в гръб.

– Харесва ли ти да си играеш с чувствата ѝ? – изсъска Вейн.

– Ето, затова двамата с теб сме само братя по кръв. – Лейн го изправи и го пусна, след което си продължи пътя.

Вейн се намести, задъхан от ярост и безпомощност.

„Ти избра този път!“

Извърна се и отново напъха ръце в джобовете, стиснати в юмруци. Влезе в трапезарията, възвръщайки си усмивката заради Фери. Ако не я виждаше на лицето на Лейн, щеше да ѝ обслужи със своето.

– Здравей, феичке. – поздрави закачливо.

Тя повдигна за сетен път поглед. И веднага се разведри.

– Здравей, Вейни. Закъсняваш. – добре че бе забавила още скоростта, с която се хранеше. Не ѝ се връщаше в стаята, знаейки, че ще е празна. – Седни до мен. – и показва стола от едната си страна.

– Дадено, Фери. – плъзна се до стола и го завъртя, за да седне с лице към нея.

– Как мина денят ти, скъпа? – прегърна я топло, а тя се сгуши благодарно.

– Ммм, добре. Оpozнавах стаята си. И пренесох четвърт от покъщнината си в този дом.

– Само четвърт? Фери, много си скромна. – полека я пусна и я погледна сериозно. – И не си взела плюшените играчки?

– Взех ги, разбира се. – отвърна възмутено. – За каква ме мислиш?

– Сладурчето ми! – разчувства се той и пак я гушна.

Фери се захихика и отвърна със силна прегръдка.

– Така те искам. Храниш се добре, нали? – отдръпна се и я съгледа съмнително Вейн. – Никаква носталгия не допускаш да те пребори. Извинявай, че закъснях. Нямам оправдание.

– Не, никаква носталгия. Пак ще виждам брат ми. – усмихна се окуражаващо тя. После премина в осъдително. – Никакви закъснения повече. Ще се храним всички заедно на масата, три пъти на ден, всеки ден. Ясно? – вдигна пръстче към лицето му.

– Дори да исках от все сърце, това, което искаш, е невъзможно.

– Но защо? – попита объркано.

– Работя навън или при брат ти през целия ден. Лейн има по-натоварен график дори от мен, нищо че не излиза от къщи толкова често.

– Но не може ли да заделя малко време за ядене? Нарушава целият си режим така. – отвърна безпомощно.

– Храни се. Не се тревожи. В противен случай щеше да е залинял досега. Дори се храни обилно, за сметка на... Виж, Фери, не очаквай от него внезапни и главолumni промени. – предупреди я приятелски близнакът.

– Знам. – издиша няколко пъти нахъсано като смях девойката. Внезапни? Та той не смяташе изобщо да се променя. И онова „нещо“, което изпитваше към нея, изобщо не я топлеше. Но това бе само първата вечер, откакто се върна. Нямахше да се откаже в самото начало. – Има време за всичко, Вейн.

– Дано. – стисна ръцете ѝ в своите, за да отпие от куража и надеждата ѝ. – Ако има някой, който би го променил, то това си ти. Но не желая да страдаш по пътя до там. Фери, не мога да гледам... – пусна нежно ръцете ѝ в скута и се обърна настрани да придърпа вечерята си.

– Никой не е казал, че ще е лесно, Вейн. Особено с брат ти. Хайде, хапни, докато не е изстинало. От утре ще помагам с домакинството. Така ще опозная навиците ви, предпочитанията ви и ще знам къде е Лейн и како прави. И ако е с една степен по-маловажно от останалите, ще му досаждам с присъствието си. Все пак трябва да свикне с мисълта, че е женен.

Вейн се засмя тихо.

– Непоправима си. – сложи първата хапка в устата си и задъвка пооживено.

– Знам. Хейл отдавна е вдигнал ръце от мен. Но нямахше да ме обича толкова, ако бях различна, хм? Между другото, ти предаде ли му целувката ми?

Вейн пламна.

– Не питай.

Фери го гледа известно време безмълвно, след което от гърлото ѝ се изниза кикотене, което прерасна в жизнен смях.

– Господи, не мога да повярвам! Вейн, ела за малко. – покани го с пръстчета да му каже нещо на ухо.

– Само не се надсмивай на несполуката ми. Ти си виновна. – наклони глава той, след като я изгледа осъдително, както тя него преди малко.

Тя още се кикотеше. А когато се доближи, му прошепна:

– Аз вече го бях целунала за довиждане.

– Ти. Малка. Дяволица! – прошепна Вейн, вдигайки ръце и размърдвайки пръсти. Беше пламнал от срам, че ѝ се хванал и бе стигнал до там да целува Хейл като влюбено девойче по брадичката, понеже носа му бе твърде високо, дори за Вейн. Отпусна ръце и се обърна към яденето си, придавайки си обиден вид. – Имаш късмет, че си яла.

Фери не спираше да се смее тихо.

– Но ти хареса, хм? – погледна го дяволито. – Кога ще ти се отдаде възможност пак за това? Трябва да ми благодариш, Вейни, не се срамувай. Боже, представям си втрещената му физиономия! – пак я напуши смях.

– Не ми хареса да я виждам заради себе си, по дяволите! – изгледа я накърнено младежът. – Ако ще го целувам, то няма да е защото ти си ме метнала.

– Повярвай ми, разведрил си денят му. – погледна го с нежност тя. – И за двама ви е било интересно преживяване. А и кой ще създава пакости, ако не съм аз? – повдигна спокойно рамене.

– Весело ли ти е? – изви вежди Вейн.

– В момента – да. – усмихна се широко Фери.

Той се подхилна. Бавно остави вилицата си и ножа и се завъртя рязко към нея.

– Мислиш ли, че можеш да тичаш с пълен корем?

– Не е много прилично да тичам с повдигнати поли. – изгледа го с повдигната вежда тя, но все още разцъфнала в усмивка.

– Ще ти се наложи. – той се премести по-близо към нея на стола си, с мърдащи като крачетата на паяче пръсти.

– О, не. – изправи се Фери и застана зад стола си като щит, очаквайки Вейн да разбере, че се шегува.

– Няма не. Изпроси си го, пакостливке. – изправи се близнакът застрашително и запристъпва към нея, заобикаляйки стола.

Очите на девойката се разшириха от изненада. Запристъпва назад в неопределена посока.

– Чакай, Хейл не те е наранил. – опита да се оправдае. Защо ѝ бе така смешно?

– Чист късмет. – продължи нарочно сериозно Вейн. Пристъпваше със засилена твърдост, което не ѝ остави избор, освен да напусне столовата и отпрати по посока, в която изчезна Лейн.

Вейн я преследваше с по-бавна скорост, за да не я улови още в началото, защото за него не би било трудност, а и трябваше да щади току-що вечерялия ѝ корем. Не се замисли за посоката, в която бяха потеглили, докато бе зает с това как да се закача с Фери, за да я размива повече.

Лория повече гледаше Вейн, отколкото пътя, ако когато погледнеше назад, бе само за да се увери, че няма да блъсне някого. Но през цялото време отстъпваше с лице към Вейн. Хилеше се жизнено.

– Вейн, не мисли да го правиш. Не съм дете. А и трябва да си признаеш, че ти направих услуга. – продължаваше с опитите си да го вразуми.

– Ще попитаме Хейл за това. Но ти ми погоди номер и ще си откупиш вината пред гъделичкащото чудовище.

– Боже, та аз се размивам, само като те видя в подобна поза. – задъха се от кискане. – Стомаха ми се напрегна от толкова смях.

– Такава е целта, нали? – размърда вежди дяволито той.

– Значи приключихме? – погледна го Фери с надежда.

– Мнеее. – запристъпва по-уверено Вейн. – Още не съм те не съм приключил с теб.

– И няма да се откажеш, дори да ти избягам? – тя погледна зад себе си, за да не се удари при завоя на коридора.

– Хм, можеш ли да ми избягаш? – прокрадна се съмнение във въпроса му.

– На бас, че мога. – погледна го отново тя, решена наистина да му избяга.

– Да те видим тогава. – затича се след нея той.

Жертвата му ахна, след което се обърна и също се затича, повдигайки поли над глезените си. Взе завоя с екстремна скорост.

Вейн продължи и след завоя, но на втория спря, защото пред него излезе икономата им от неговата си стая.

– Сър Вейн? – запита мъжът с оттренирания си вечно спокоен мек тон. – Изглеждате запъхтян. Случило ли се е нещо?

– Не. Нищо особено. Тренирам дробовете си. – отвърна запъхтяно младият господар, потупа по рамото икономата и го подмина. – Приятна вечер, старче.

– И на вас, младежо. – кимна флегматично възрастния номид и се завъртя като на часовников механизъм, за да влезе в стаята си, сигурен, че е чул и женски смях.

V глава

Пропукана надежда

Фери продължи да тича. Един завой, прав коридор, разклонения, друг завой, пак разклонения. Не бе минавала през тази част на сградата, но избираше по усет. Докато не стигна отцепен коридор с украшения от оръжия по стените. В дъното му имаше двукрила врата като повечето тук. Тя спря пред нея запъхтяна и любопитството ѝ надделя. Открехна едното крило, за да види вътрешността на помещението зад нея. Сърцето ѝ още препускаше Вейн да не я намери, затова, още преди да е огледала, разтвори вратата допълнително и се вмъкна бързо през процепа. Затвори я пак безшумно и въздъхна дълго.

Пред нея се разтвори гледката на разклоняващ се т-образно коридор. Срещу нея имаше втори врати, плъзгащи се и с платно, изпънато между махагонови рамки и с рисунка на бойна сцена между ангел и демон. Фери като хипнотизирана продължи напред, докато ръката ѝ не докосна внимателно рисунката. Не бе виждала нищо подобно. Или поне не и в своето крило в стария си дом. Пръстите ѝ напипаха процепа между вратите и го разшириха с тихо плъзгане..., и пред гърлото ѝ се изправи тънко острие, което накара дъхът ѝ да замръзне в дробовете.

– Как стигна до тук, Ферлория? – отляво дойде познат равен глас.

– Аз, ам... по случайност. – отвърна объркана. Защо Лейн бе тук? Пред нея се ширеше голяма зала с не много висок таван и нисък тепих, който да омекотява паданията. Имаше и други обикновени съоръжения за трениране на тялото. Предимно от рода за атлетика. Но също имаше и боксова круша, пътека за бягане и други подобни.

– Задъхана си. – констатира Лейн. – Бяга ли дотук? – острието не слизаше от гърлото ѝ.

– Да, малко. – отвърна тихо девойката, опитвайки се да успокои пулса на сърцето си.

– Защо?

– Гонехме се с Вейн. Моя е вината.

– Гони ли сте се с Вейн? Причина. – каза властно Лейн.

– Аз си направих шега с него. – отвърна лаконично Фери.

– И той те е подгонил?

Тя не отговори на това.

– Просто си играехме.

Рапирата се отдели и оттегли малко, но затъпеното острие подпря брадичката ѝ и накара Фери да завъртя лице.

– Мислех, че мнението на персонала е от съществено значение за теб. – косите на младия мъж бяха вързани на опашка, няколко кичура се спускаха край врата и слепоочията му необезпокоявани. Беше облечен в свободни дрехи, пристегнати с пояс на кръста.

– Никой не ни видя. И аз си го заслужих. – отвърна спокойно Ферлория. Почти, заради дълбокото, макар и безшумно, дишане.

– Така ли? Как?

– Дълга история.

Лейн свали рапирата със замах край тялото си и се завъртя към тепиха.

– Нямам време за дълги истории.

„Именно. Ти нямаш време за нищо свързано с мен.“ – помисли си горчиво тя. Загледа се с интерес в него. Напомни ѝ тренировките му преди години. Но тогава нещо го измъчваше. Дали и сега бе така?

– Напусни. – нареди ѝ рязко младият мъж.

Тя се сепна от тази внезапна заповед.

– Не мога ли поне да погледам...

– Не.

– Мога ли поне да те помоля за нещо? – попита колебливо.

– Отново?

– Не съм видяла да изпълниш каквото и да било досега.

– Ще я чуя.

Колебанието на Ферлория отново се върна. Започна да гали несъзнателно пръстена си, гледайки в далечен край на залата.

– Може ли да те прегърна преди да си тръгна? – руменина се разпростираше по страните ѝ. Изпитваше свян, но повече изпитваше нужда да му даде нещо. Поне една прегръдка.

Лейн я изгледа смръщено.

– Не се отказваш, така ли?

Тя наведе глава виновно, но въпреки това поклати леко глава.

– Защо да ти я давам?

– А защо не? – попита с надежда тя.

– Не печелиш нищо от прегръдка без чувства.

– Но моите чувства имат нужда от прегръдка.

– Порасни.

– Колкото повече раста, толкова по-лошо става. – усмихна се примирено Фери.

– Време е да се връщаш. Вейн ще те търси. Не желая публика. – отклони темата Лейн.

– Ще бъда бърза, ако ми позволиш да... – девойката направи крачка към него.

– Казах „не“. – възпря я остро той, очите му я приковаха с поглед.

Фери прехапа устна и смръщи веждички, но направи още една крачка към него.

– Защо си го причиняваш, Ферлория? Отдръпни се. – Лейн не помръдна.

– Знаеш защо. – усмихна се окуражително младата му съпругата и пристъпи още малко.

– Чувствата ти са фиктивни. Порасни и го проумей. Ти си привързана към една фикция. – той се отдалечи и върна рапирата в ножницата ѝ.

– Тогава защо ме целуна в лабиринта? – последва го тя.

– Колко пъти ще питаш? – Лейн хвана една тояга и подпря единия ѝ край в гърдите на Фери, държейки я на разстояние. – Тръгвай.

– Докато ми отговориш. – тя погледна надолу изненадано и хвана тоягата с една ръка. – Как искаш да съм ти съпруга и да не мога дори да те докосвам? – попита обидено.

– Няма клауза, която да ме задължава. – отвърна ѝ равно Лейн.

– Няма и такава, която да ме спира. – отвърна твърдо Фери и отмахна тоягата от корсета си, но не я пусна, в случай че отново се опита да я възпре с нея.

– Аз те спирам.

– Не можеш да ме спираш вечно. – тя направи следваща крачка.

– Излез веднага. – лицето му изстина, ако бе възможно повече от това.

„Стига толкова! Колко повече унижение можеш да понесеш?!“

Нейното се вкамени. Ръката ѝ пусна върха на тоягата. Ферлория се обърна и тръгна със спокойна крачка към вратата. Изправеният ѝ гръб не издаваше нищо от това, което бушуваше в нея. Така напусна и второто помещение, докато не се озова в коридора.

– Фери? Боже, където не очаквам, там те намирам. – Вейн вървеше насреща ѝ.

– Да, винаги, където ме тегли. – засмя се тихо, но нездравно.

Вейн се смръщи покрусено.

– Не трябваше да те гоня. Да се връщаме. – ухили се изведнъж. – Чака ни десерт.

– Не, бе добро упражнение. – погледна го ведро тя. – Сега ще имам място и за него. Хайде. – и тръгна с Вейн.

Той ѝ предложи ръката си, а тя я хвана с благодарност. Но не, това не бе ръката, за която копнееше. Макар и от учтивост, се чувстваше като предател за това, че се възползва от компанията му, вместо да бъде със съпруга си. Но те не бяха обикновено семейство. Боже, та това трябваше да е първата им брачна нощ! А той не желаше дори да я докосне.

Лория отдръпна леко ръката си.

– Знаеш ли, Вейн, чувствам се изморена от бягането. Дори се изпотих и имам нужда от баня. Време е за сън. Не ми се яде десерт. Ще ме извиниш ли? – погледна го умолително.

Погледът му погасна.

– Не мисля, че сега бих могъл да те изоставя сама.

– Не се тревожи за мен. От това ми става по-тежко. Искам да мислиш за твоите дела и за брат ми. За мен има кой да мисли. – усмихна му се признателно.

– Ти си ми като сестричка. Смяташ ли, че не мога да отделя време за теб?

– Знам, Вейн, но... Това трябваше да е времето, което да прекарам със съпруга си. Ако него го няма, бих... бих предпочела да съм сама. Ще почета малко, ще погледам някой филм, ще нагушкам плюшените си играчки и ще си легна. Вярвам, че ме разбираш.

– Да, разбирам те. Искаш да страдаш сама. Но не и докато аз живея в този дом, ясно? – хвана ръката ѝ. – Ще те изпратя до стаята ви. Поне това мога да направя.

– Благодаря ти. – улови тя неговата в ответ. – От Лейн би излязъл прекрасен баща. – каза изведнъж. После стисна зъбки и затвори очи – но той дори не я докосваше.

Вейн се спря и я зяпна невярващо.

– Какво? – погледна го изненадано Фери. – Знам, че и той крие толкова нежна страна в себе си. Мислех, че ще се отключи, ако... – тук леко порумения и направи пауза, отмествайки поглед. – ... ако имаме бебче. Но той отказва категорично да ме докосва, така че това ще си остане моя идея.

– От къде ти дойде тази нелепа идея на ум? – Вейн още я гледаше с изумление.

– Хайде да вървим. – тръгна напред девойката.

– Фери, отговори ми. С какво той ти е дал повод да мислиш така? Искам да знам. – настигна я с широка крачка близнакът.

– С нищо. Съдя по теб. Вие сте близнаци. Имате повече допирни точки, отколкото предполагате. Знам, че и в него се крие нежност, просто е заключена. Усещам го.

Вейн стисна юмруци и не коментира.

– Какво има, Вейн?

– Нищо.

– Вейн, отговори ми. – погледна го с очакване тя.

– Нищо. Просто нищо. Фери, нека не говорим повече за Лейн, става ли? – погледна я с молба Вейн.

– Да, добре. – кимна веднага и се умълча тя. Каза нещо грешно и не знаеше как да се поправи. Искаше ѝ се да стигне по-бързо до стаята си, преди да е направила повече грешки.

– Благодаря ти. – върна ѝ признателно приятелят ѝ и пое ръката ѝ. Изпрати я в мълчание. На вратите ѝ пожела „лека нощ“ и „прекрасни сънища“, целуна я по бузката и си тръгна.

Фери имаше нужда и от прегръдка, но не го помоли, върна му пожеланията и влезе, затваряйки зад себе си. Отправи се към банята и пусна душа. Свлече се под него, както си бе с дрехите и обгърна коленете си с ръце. Скри лице и не издаде и звук повече.

През следващите дни, оставащи четири до края на седмицата, Лейн не се появяваше нито на закуска, нито на обяд, нито на вечеря. В последствие се бе оказало, че съпругът ѝ е в командировъчен и ще се върне в неделя сутринта. Ферлория, която последна научи, не си го слагаше на сърцето. Или поне не го показваше. Впусна се в работа, опознаване на имението, разговори и промени в прислугата. Помагаше, където имаха нужда от нея, дори се хранеше с персонала, за да не е сама на масата. Компанията на икономата, камериерките и останалите му членове бе невероятно приятна и разтоварваща. Отделяше и по няколко часа в разговори с бащата на близнаците. С едно изречение – правеше всичко, за да не остава сама до последния възможен момент и да не мисли за мнимия си съпруг.

VI глава

Трепет. Изгрева на Луната

Калей се събуди от алармата си – беше осем и тридесет сутринта. Време за ставане. Изми се, облече спортен екип и слезе на първия етаж, където бяха кухнята и столовата. Направи закуска на брат си и я остави на масичката в стаята му. Той още спеше. Целуна го по страната и получи измънкване в отговор, след което напусна двуетажната сграда, която бе техен дом, откакто се помнеше. Родителите ѝ бяха от рано на работа, затова нямаше възможност да ги поздрави.

Запъти се към спирката на надземното метро и изчака да дойде нейната линия. След като се качи между плъзгащите се безшумно врати, се отчете и седна на свободна седалка. Рано сутринта в събота нямаше много пътници. Хората на Ледна предпочитаха да ползват уикендите си в активна почивка, за сметка на делниците, които бяха пренатоварени.

Премина през по-голямата част на града, загледана повече в изгрева, отколкото в мъртвите цветни колони, представляващи сгради.

Последните километри бяха маркирани от статута на обитателите им. Навлизаше в предградие, различно от останалите. Различно от нейното. Това бяха кварталите на заможните граждани. Йориносукe живееше в къща на три етажа, от които единият – полукопан в земята, а третия – отрязан от покрива. Ограждаше я висока ограда и имаше решетка на главната алея пред къщата. Повечето стени бяха с френски прозорци.

Тъй като спирката бе на петнадесет минути от дома на Сусу, се наложи Калей да извърви пеша последните няколко пресечки. Имаше защо – живеещите не искаха шум или олекотени скелети над главите си.

Стигна до външната врата и натисна комуникационното устройство. Не след дълго портата се откряна с щракване и ѝ отговори мек женски глас.

– Заповядай, Калей. Сънливкото още спи. – шеговито премина гласът.

– Благодаря ви, госпожо Оома. – отвърна ведро девойката и влезе с отмерена крачка. Винаги се чувстваше не на място тук. Какво щеше да прави сега, след като Сусу още не бе станал?

Жената – с портокалово рижави коси, подстригани на черта и с лек бретон настрани – излезе да я посрещне на вратата на верандата. По облеклото ѝ личеше, че се приготвя за излизане – права пола, вталено сако (и двете в прасковено) и бяла риза със столче.

– Добро утро, Калея. Бихме го събудили, но беше много изтощен, когато си легна снощи. – като казваше така, излизаше, че Йориносукето бе глезен като принц. Какво толкова можеше да е правил?

– Вчера бе напрегнат ден. – обясни леко притеснена девойката, докато се прегръщаха леко с майката – не искаше да измачка тоалета ѝ. – Сусу ми помогна много. Разбрахме се и днес да довършим тоалетите за празника, но ще го оставя да поспи още. Не искам да го притеснявам.

Госпожа Оома изкриви вежди скептично и на устните ѝ се появи дяволитата усмивка, вероятно наследена от нея и в Сусу.

– Добра идея е да идеш да го разбудиш, иначе ще си спи до ранния следобед. Никога не си заключва стаята. – намигна майката хитро, въвеждайки с ръка на гръбчето Калея вътре. – Аз ще тръгвам за едно събрание. Съпругът ми ме изпревари, защото трябваше да ви приготвя нещо, с което да изкарате деня, но аз държа да участвам. Не забравяйте да се храните.

– Благодаря ви, госпожо Оома. Много сте любезна. – страните на Калея поруменияха. – Сигурна ли сте, че няма да се сърди? Той има нужда от почивката си. – опита се да разчете усмивката ѝ, но не се получи.

– О, за нищо, миличка. Неее, няма да се сърди, ако си ти. – пощипна носенцето ѝ жената. Обърна се към шкафа с обувки и взе дамската си чантичка с оттенък като костюма ѝ. – Аз ще тръгвам. Не забравяй да го прегърнеш от нас. – цунка Калея по бузката като че още бе малко момиченце и, затваряйки вратата след себе си, ѝ помахаше. – Плодотворна работа, малките ми.

– Благодаря ви. Успешна работа и на вас. – махна ѝ и Калей усмихната. После се обърна, надъхаше се и с още руменина по страните се заизкачва по стъпалата към стаята на Сусу. Не биваше да отпуска въображението си прекалено.

Почука леко за всеки случай – отвътре не дойде никакъв шум. Калея си пое дълбоко дъх и го задържа, отваряйки внимателно. За пръв път ѝ се случваше да го събужда.

В разхвърлената момчешка стая по пода имаше постлани няколко дебели с по петсантиметрови косми килимчета за зонирание на работните площи и зоната на леглото, за да стъпи на меко, когато станеше. Така се лишаваше от нуждата да носи чехли постоянно. Леглото персон и половина се намираше под наклонения таван на покрива вдясно от големите прозорци, покрити с щори. Сусу се бе разпрострял на две трети от матрака, полуизлегнат по корем. Над завивките се показваше облечената му в тениска с дълги ръкави ръка, а от края на леглото се подаваше едното му стъпало. От неестествената поза, едната му бузка на лицето се бе смачкала и устните му се бяха издали напред. Развадилата се плитка висеше от края на леглото.

„Сладур.“ – помисли си умилена Калея, докато поставяше раницата си на стол до леглото му. Седна на крайчеца му и повика Йориносукето по име. Протегна колебливо ръка и погали косите на челото му.

Момчето измърмори нещо нечленоразделно и намести глава във възглавницата, премлясквайки сънено.

„Какво да те правя?“ – запита се безпомощно девойката. Не искаше да го събужда. Но не можеше просто да се възползва от ателието му. Погледна светещия холограмен часовник на нощното шкафче – бе едва десет и десет. Можеше да го остави да поспи още. Самата тя се чувстваше като смазана. Внимателно отмести ръката му и легна в крайчеца до него. Сърцето ѝ

трептеше в гърдите, но кога щеше да има такъв шанс – да го съзерцава, без да се налага да се отчита или да се черви под погледа му?

Като че до него легна магнит, тялото на Сусу се размърда и привлече към нейното, поемайки я през кръстчето, а лицето се зарови в новата възглавничка под рамото ѝ.

Нещо я прегърна. Нали съзерцаваше Сусу? Къде ѝ останаха очите. С известно закъснение осъзна, че се е отпуснала до него. А от новата прегръдка ѝ стана топличко и уютно. Приспа я. Прегърна го през тила и намести главичката си на неговата. Въздъхна тихо и се предаде на съня.

Топло и уютно. Да. Неговото легло бе удобно местенце, но не излъчваше собствена топлина. Мъррр. Като че си гушкеше голямо пухкаво котенце. Нослето му се зарови във въображаемата козинка. Една лапичка го гушкеше за тила. Мекичка и нежна като ласка на копринена завеса. Въздъхна замечтано. Ухаеше на блян за огряна от лунна светлина поляна с диви цветя. Ухаеше на Калея. Толкова реалистичен бе прокаралия аромат, че изкарваше образа ѝ по-жив от всякога в сънищата му.

Движението му изглежда я бе подразнило в съня ѝ, защото „котето“ измънка тихо и въздъхна, притискайки за миг главичката му по-близо. Затегна прегръдката за миниатюрно кратко време.

Уханието направо го задушаваше. С такава наситеност и плътност бе оживяло. Измънка щастливо и затегна прегръдката на ръката си. „Котето“ бе привлечено с цяла педя към него... Коте? Той нямаше коте. Калея не бе коте. Макар да бе много сладка писана... Сусу измърка. Превръщаше се в прекрасна жена. Все по-прекрасна с всеки изминал ден. Всеки неин спонтанен жест изкарваше въздишка от сърцето му, сякаш в тези мигове осъзнаваше за какво бие.

„Калея...”

Прегръдката в съня ѝ се затегна. Като че бе привлечена още към леглото и възглавницата. Така не ѝ се ставаше. Сега бе напълно прилепена към съня с окови, по-здрави от всички познати ѝ досега. Почти се уви около Сусу.

„Ти ли си? Ти ли ме прегръщаш наистина. Не искам да е сън. Но... коя е възглавничката ми в такъв случай?” Тренировките бяха отключили подсъзнанието му, изтощавайки съзнанието му до почти краен предел. Може би копнежите му бяха достигнали прекалено високо. Прекалено? Не, не беше. Можеше да се надява. Винаги можеше.

Въздъхна дълго, а дъха му с върна към него от близо. Следващото поемане на въздух съвсем го затрудни. Не се бе случвало да се души във възглавницата си отдавна. Отдръпна глава назад и си пое дълбоко въздух с прозявка. Ако съдеше по тежестта в главата, се беше и успал. Момент моля! Ръката му все още прегръщаше извивка, по твърда и по правилна от на възглавница. Вдигна лице нагоре и ... Благословени ветрове... Това е скута, не друг, не нечий случаен... Сърцето му беше развълнувано от спомените, донесени със съня от уханието. Сега кръвта нахлу като гейзер в лицето и топлина обля цялото му тяло.

Момчето се отскубна от прескъпата прегръдка. „Пълен идиот си, Оома Йориносуке! Чиста доза говедо като останалите от мъжки пол!”

Сусу влетя в банята и заключи след себе си – използва ключалката за пръв път, откакто живееше в къщата и това бе неговата стая.

Калея се размърда от рязкото движение на Сусу и премигна няколко пъти. Горната част на спорния ѝ екип се бе повдигнала над пъпчето и усещаше хлад. Но друго я събуди, нали? Ръката ѝ се протегна в отсрещната страна на възглавницата, но отчете само лека вдлъбнатина. Липсваше нещо.

Изведнъж се изправи съвсем будна. Сусу! Той трябваше да спи като умрял в леглото си. Вместо него, тя беше сама. Изправи се бързо, разтърка очи и огледа помещението. Благодарение

на спуснатите щори, видя процеждаща се под вратата на банята му светлина и чу шум от стичаща се вода. Приблужи се внимателно.

– Сусу? Вътре ли си? – попита загрижено.

Бързото разсъбличане и студената струя го спасиха... Донякъде. Безсрамник! Леещия се поток на гласа ѝ го опря в стената като буйна река.

– Да, вътре съм. – отвърна гъгнещо. „Отвратителен приятел съм.”

– Аз, ам... ще те изчакам долу. Извинявай. – уведоми го притеснено Калея и побърза да се изпари от стаята му. Чувстваше се като натрапница. Сигурно е бил повече от изненадан от появата ѝ. А тя искаше просто да го събуди. Голяма работа свърши, няма що!

– Ннн... добре. Благодаря ти. Можеш да започнеш и без мен. Аз съм долу до петнадесет минути. – продължи с просяняващ тембър Сусу.

– Да, добре. Благодаря. – отвърна тихо тя и излезе.

Сусу подаде глава от банята внезапно. Нещо не беше наред.

„Разбира се! Първото, което правя, щом я видях, е да скоча в банята и да се заключа!”

Кръвта му се оттече от крайниците и можеше спокойно да се подсуши и облече. След десет минути стъпките му прозвучаха на приземния етаж, а след още десет по стълбите за подземния, където бе отделено голямо пространство за ателие. Носеше две чаши с горещ шоколад в ръце.

– Хей-хей, Калей! – усмихна ѝ се широко. Косата му, въведена в своето безредие, с неизменния лек грим и размъкнати от джобове висулки и друго дрехи.

Калея приготвяше скроените парчета за първи съединителни операции, когато Сусу слезе при нея. Радваше се, че е отново жизнен, но сигурно се чувстваше притиснат от присъствието ѝ. Трябваше да се извини или да си тръгне.

Пое чашата с благодарно кимане и преди да го погледне, проговори тихо:

– Извинявай. Не биваше да те изненадвам в собственото ти легло. Постъпих детински. Искях просто да те събудя, но реших да те оставя да поспиш още. Заспала съм малко след това. – страните ѝ отново се обагриха.

– Калей, нали не искаш да те нагъделичкам, докато се катурнеш от смях? – изгледа я криво Сусу.

– Защо? – девойката най-после го погледна объркана.

– Защото се извиняваш. Няма по-хубав подарък от това да се събудя до приятел. – „До теб. Само ако знаеше...” Йориносуке я дари с нежна и галеща усмивка.

– Наистина ли? – погледна го с надежда Калея. – Целта бе да те събудя, не да заспивам и аз. Какъв приятел съм!

– Това, че си заспала означава, че се чувстваш добре и на сигурно място. За мен е като да ми окажеш върховна чест. Ти си най-прекрасната приятелка. – Сусу я притегли за раменцата и си я гушна. – Никакви упреци към теб, ясно?

Тя го прегърна внимателно, за да не си разлее шоколада и измънка в съгласие.

– Само така, мила. Ще се радвам да ме събуждаш по-често. – „Всеки ден... В прегръдките ти.” Потри страна в нейната.

– Но не прекалено често, за да не ти омръзне. – захихика се Калея.

– Няма да ми омръзне. Обещавам. – „Само да се случи.”

– Ласкател. Какво да те правя?

– Гушкай ме.

– Не го ли правя? – запита учудена тя, но се отдели леко и продължи. – Къде мога да оставя това, за да те гушна истински?

Той взе чашката ѝ, остави я на свободно място на един статив за композиции и се върна, за да си получи гушканията. Направо сияеше.

Калея се засмя тихо и го дари с обещаното. На нея ѝ доставяше не по-малко удоволствие.

– Мъррр. Мога да си остана така целия ден. Хайде да не работим.

– Тъкмо щях да питам кога ще започнем работа. Но и на мен ми харесва. – отвърна тихо девойката.

Сусу я притисна в обятията си. „Колкото на мен? Както аз ли?“

– Беше толкова оклюмала вчера. Страхувах се, че може да не ми се усмихнеш повече.

– Невъзможно е да не ти се усмихвам. Не се тревожи толкова за мен.

– Не мога да не се тревожа толкова за теб. Ти си моето момиче. Ам... Приятелка. – поправи се бързо той

За миг сърцето ѝ направи скок. После още един. И още един. Докато не усети как започна дори да поема дъх накъсано. Възможно ли бе да говори за притежание от рода на... Не, не, той поясни. Притисна се също и му благодари за вниманието и грижите, с които я обгражда непрестанно.

– Калей, не е необходимо да ми благодариш. Когато сме заедно, знам, че го цениш. Но... и аз ти благодаря. – Йориносукe погали косите на тила ѝ. Полека се отдели и посегна към чашата, за да я върне в ръчичките ѝ. – Пий докато е топъл. – бръкна с пръстче в пяната ѝ го облиза. – Идеално е за пиене.

Приятелката му го щипна за носа.

– Къде е твоята, Сусу? – отмести чашата си настрани и отпи с наслада. – Прекрасно е.

– От твоята е по-вкусно. Моята е тук. – той се обърна към близкия мраморен плот и я вдигна. – За успешно приключване на труда. – вдигна тост и отпи голяма глътка, от която му останаха мустачки, които щателно облиза, докато оглеждаше работното им място, обмисляйки от къде да продължи прекъснатия труд.

„Сладур. Дали осъзнава това или прави несъзнателно нещата?“ – Калея му хвърли скрит поглед, докато отпиваше.

Сусу премигна и я погледна, както си бе умислен. Усмихна се меко.

– Да се захващаме. Роклята на мис Капърфилд ще ти е по мярка.

– Но ти имаш манекени за проба. – Калея кимна към обезглавените кукли, които нямаха крака, а само торс и рамене, забити на дълъг кол, за да са с височината на човешкия ръст.

– Манекените нямат фигура. Служат само за окачалки. – нацупи се Сусу.

– Не съм особено убедена, че ще ми стане. – отвърна съмнително момичето.

– Аз съм. За какво мислиш, че те прегръщам толкова често. – пошегува се ухилен до уши той.

Ако имаше останал шоколад, Калея щеше да му измие лицето с него, но вече го бе изпила. Затова въздъхна примирено и вдигна ръце.

– Добре, предавам се. Твоя съм. Само не ме души с метрите коприна, моля.

– Няма. – направи ангелско лице Сусу.

Тя вдигна ръката си със свити пръсти, от които само кутрето бе изпънато.

– Обещавах?

– Обещавам. – стисна кутренцето ѝ със своето, усмихвайки се нежно. – После ще ти се предложи за костюма на сър Прус.

– Няма да е лесно. Ще ти сложим възглавничка на стомаха.

– Ще го преживея. Можеш да си представяш как ще изглеждам, ако си отпусна шкембенце на стари години.

– Не мисля, че ще се случи. – Калея поклати глава упорито.

– И аз. Но все пак... – вдигна рамене младежът. Огледа се за нещо... А-ха! Намери едно раздърпано парче плат и го положи на горните си устни. – А как ли ще ми вървят чифте мустаци?

– Мм, не точно по начина, по който ти се иска. – отвърна тя колебливо, прехапвайки устна.

– Наприличвам ли на морж? – Йориносукето си положи още две парчета за дебели вежди и размърда очи като герой от старите анимационни филмчета.

Калей не издържа и започна да се смее неудържимо, притискайки с една ръка стомаха си.

– Определено.

– Благодаря. – потупа се Сусу по изпъченото въображаемо коремче с дебел глас. Размърда устни с мустаци от възмущение след като смехът ѝ не стихна дълго. А защо да стихваше? Правеше смешки с надеждата да го чува всеки път.

– Добре, фююю... – въздъхна накрая Калей и пое дълбоко въздух. – Вече сериозно, Сусу. Аз ще съм първо модела, така че не се разсейвай. – дръпна му мустаци.

– Ох! – хвана се престорено болезнено за устните той. – Безмилошна сте, миуейди. – изфъфли.

– Не ме размивай повече. – девойката го погледна, имитирайки киселия поглед на госпожа Паприка.

Сусу издаде пръхтящ звук, след което му паднаха и веждите и се залива от смях, превит на две.

– Направо я надминаваш, Калей. – каза задъхано.

– Знам. – отвърна надутото тя, после махна с ръка. – Вече по-сериозно, Сусу. Така няма да свършим и до полунощ.

– Дааа... – въздъхна театрално Сусу. – Така е. – изрови роклята с воали от коприна от купчината натрупани подготвени и я подаде на Калей. – В съблекалнята. – отсече.

Тя го изгледа втрещено, но я взе и се запъти натат.

– Това се казва деспот. – мърморейки започна да се съблича. След пет минутки излезе пред него.

– Нещо си мърморехте, мис. – изгледа я съмнително „деспотът”. Огледа я критично, като последен моден напудрен дизайнер. Но после се усмихна нормално... или замечтано. – Отива ти.

– Това ли е? – сега вече Калей си глътна езика. – Ам, Сусу, гледай дрехата.

– Нея гледам. Ти ѝ отиваш. – погледна я обидено той. Не трябваше да остава и съмнение, че интересът му е жив за нея. Тя... щеше...

– Това няма значение за момента. – завъртя се бавно в кръг тя, оглеждайки се надолу. – Има ли нужда от още корекции?

– Да. Но са съвсем дребни. Ще се пробвам с боите за дрехи. – Йориносукето отиде до един шкаф, за да избере подходящите цветове за резедавата коприна.

Колкото и да не искаше да си признае, Калей се чувстваше странно привлечена от роклята. Усещането за коприната по тялото ѝ изкарваше руменина. Никога не бе обличала толкова елегантна дреха през живота си.

– Приличаш на нимфа, Калей. – сподели отнесено Сусу, докато рисуваше по краищата на диплите със златисти боички.

– Благодаря. – отвърна тихо тя. – Чувствам се странно. Досега не съм пробвала подобна дреха.

– Но не означава, че не ти подхожда. Сякаш е създадена за теб. – всъщност, ако не бе Калей, която да му помага с кроенето и създаването ѝ, нямаше да вложи и наполовина толкова от духа си за мис Капърфилд – суетна и самовлюбена жена. Нейната рокля бе вече готова и нямаше да стане на Калей в близкото бъдеще. А и в далечното.

– Сякаш, но не е. Ако ми остане време, ще уشيا и за себе си подобна.

„Тази е за теб, Калей.”

– Ще остане.

– Първо да свършим с поръчките. – каза уверено девойката. – След това за лични нужди. Вярвам, че времето ще ни стигне. – усмихна се окуражаващо.

– И аз. – усмихна ѝ се Сусу по същия начин. Отдалечаваше се и поглеждаше резултатите си в продължение на час. Накрая каза сигурно. – Направих си нужното впечатление. Можеш да се преоблечеш, Калей. Мой ред е.

– Оки. Сега съм готова. – завъртя се внимателно тя и пристъпи, придържайки тежките воали.

Сусу я загледа подпрял брадичка на ръцете си. „Дали ще се съгласи да я облече?” Ако ли не, щеше да я запази заради спомена облечен в нея.

– Твой ред е, Сусу. – подаде му по-късно дрехите Калей.

– Да, госпожице. – изкозирува той. – Деспот, хм? – изгледа я хитро, преди да дръпне завесата.

Тя се изчерви, но не се предаде.

– Поне не заповядвам. – вирна брадичка.

– Още не. – върна ѝ от вътрешността момчето.

– Много успокоително. – изпудтя Калей.

– Нали? – шеговито сериозно попита Сусу. След пет минути излезе пременен. – Ваш съм, мис. – стъпи на подиумчето.

– Къде ти е възглавничката? – попита с повдигната вежда девойката.

– Не знам.

– Хммм, къде ли може да е? – огледа се наоколо тя и накрая видя една плюшена играчка. Подаде му я. – Не го приемай твърде сериозно, но имам нужда от това под жакета ти.

Не го приемам твърде сериозно. – Сусу направи безпомощно изражение. – Ще е задушно. – каза на играчката и я пхна под най долния пласт на костюма.

– После ще си навакса с въздуха. – каза нежно Калей, докато оправяше ризата, жакета и закопчаваше сакото на Сусу. – Така... – отдели се назад и започна да го обикаля, маркирайки местата, където дрехата изглеждаше провиснала или липсваше някой детайл от вече готовите скици.

Сусу напрегнато се взираше в пространството, когато тя гледаше в близост до лицето му. В останалото време се възползваше да се наслаждава на движенията и жестовете ѝ. Сърцето му наистина бе намерило своята истинска причина да бие.

На Калей ѝ отне повече време, докато довърши всички части на костюма. Накрая усещаше своята дяволска умора, какво оставаше за Сусу.

– Готово, Сусу. Може вече да се преоблечеш. – рече му нежно, събличайки сакото от раменете му, за да го закачи на манекена.

– Благодаря, Калей. – той разпъна леко ръце и разкърши рамене попълтно. – Време е за обяд или мама ще вдигне праха вкъщи като се прибере и види, че сме занемарили здравето си, увлечени в кроене.

– Мислех, че е време за следобедна закуска. – обърна се към него объркана. Определено бяха сбъркали времето.

– Обедозакуска тогава. Важното е да сме яли. – вдигна показалец Сусу и се скри зад завесата.

– Аз не съм гладна. Но ти дори не си закусвал. Майка ти ще ме държи отговорна.

– Закусих с чаша горещ шоколад. – „и солидна доза от теб.”

– Това е крайно недостатъчно. – отвърна мрачно Калей.
– Може би за теб, което означава, че гладна или не, ще напълниш коремчето или никакво шиене. – отсече Йориносукето.

– Знаеш какво става, когато напълня коремчето.

– Ще си починам и ще продължим по-късно. – обясни той ведро.

– Ще заспя като бебетата, Сусу.

– Мда. Леглото ми е свободно.

– Сякаш съм дошла единствено за това. – нацупено рече девойката. – Ще довърша тук, а ти се качи да хапнеш. И без възражения.

– Но ще бъде с възражения. Трябва да притъпим този импулс да заспиваш, след като се нахраниш. Няма логика и не е здравословно. Наистина трябва да се храниш три пъти на ден минимум.

– Знам. Но наистина заспивам. – повдигна рамене тя, докато си работеше.

– И с какво живееш, Калей? – попита тревожно младежът. – Моля те, опитай, докато си с мен. Нищо не губим, ако си починаш малко.

Тя въздъхна тихо и се изправи.

– Добре. Ще опитаме. Но ще е минус за мен, ако след това заспя. Нищо не обещавам.

– Знам. – излезе Сусу в старите си дрехи. – Но си заслужава да опитаме.

„Добре... ето го и резултата.“ – помисли си тъжно Калей. Още след последния залък в устата си, главата ѝ се люшна и намери опора на рамото на Йориносукето. Тихото и забавено, почти безшумно дишане бе предвестник на дълбок сън.

– Калей, ще ме накараш да си сменя режима на живот. – въздъхна Сусу, но с изказването си бе вече убеден да обърне живота си, за да удължи времето им заедно. Докосна с показалец устничките ѝ. – Поспи си, совичке. – полека задържа главичката ѝ с ръка, а след това пое цялото ѝ телце, занасяйки я на канапето в хола им. Там я загъна и я остави да си поспи.

Калей се събуди до час и се изправи рязко от мястото си. Скоси бързо и потърси Сусу. „Знаех си, че така ще стане, по дяволите!“ – промърмори си ядосано наум.

Сусу си бе в ателието и слушаше музика, докато завършваше няколко дамски тоалета едновременно. Калей слезе по стълбите и се задържа на последното стъпало, загледала в него. Лека усмивка се изписа на устните ѝ – той наистина бе талантлив. Прекрасен. Как не го разбираха досега? Да вървят да се прескачат, нали точно това им показваше Сусу? Никой не можеше да види отвъд шегите му, не го разбираха. Как можеха да го съдят?!

Младежът обикаляше наоколо в такт с музиката и твърде ловко избягваше някой плот, манекен или паднало на земята парче плат. Но после в полезрението му попадна Калей и – дали преднамерено, дали заради изненадата – се препъна в ръба на един подиум, тръсвайки се по дупе.

– Сусу! – това изкара девойката от размишленията и забърза да му помага.

– Споко, Калей. Добре съм. Правех се на атлет. – засмя се той, изправяйки се бавно на крака точно когато тя вече застана до него. – Как си сега? – погледна я с очакване. – Изглеждаш отпочинала и по-свежа. Сега ще свършиш двойно повече работа.

– Да, надявам се. Не ме плаши повече така. Помислих, че ще си удариш главата.

– Главата ми е доста твърда. – почука се по кратунката Сусу.

– Спри! – Калей хвана ръката му преди да направи втори опит. – Недей. – спусна я бавно. – Знам, че е твърда, но чак мен ме боли, като чуя подобен звук.

– Калей, не боли. Беше невинно почукване. – изглежда я благоговейно младежът, което както и да се погледнеше, бе странно.

– За теб може да е невинно, но помисли как реагират останалите. – погледна го като детска учителка тя.

– Тежко? – невинно предположи Сусу. Тя се тревожеше за него, както той за нея. Защо въобще му бе хрумнало, че като не го вижда като мъжко създание, не се интересува от добруването му. „Идиот, Оома Йориносукел!”

Калея кимна с тревожно лице.

– А не трябва. Понякога действия развързващо за мисълта.

– В смисъл като да продължаваш с успешните си опити да се нараняваш?

– Не се наранявам, Калей. Наистина. Нищо ми няма. Ето. – Сусу посегна да почука на главата си отново, само че девойката хвана ръката му преди да стигне до главата.

– Ако още веднъж посегнеш там да се удариш, наистина ще се ядосам. – дори погледът ѝ бе упорит.

Сусу я изглежда с големи очи и свити устнички. После те се разтвориха в лъчезарна усмивка.

– Няма... – „... в твое присъствие”. – Обещавам.

– Добре. – въпреки съгласието си, Калея му хвърли съмнителен и предупредителен поглед преди да пусне бавно ръката му.

Лицето му изразяваше самата невинност.

– Познавам този поглед. – изглежда го продължително тя.

– Ще бъда послушен. – изразът не се изтри от лицето му.

„Искрено се съмнявам.” – помисли си скептично Калей, но кимна. Имаха още работа. Поне до вечерта. Трябваше да я свършат преди да си тръгне.

*****

– Може да поработим и утре, ако се справиш с притеснението си. Майка те приема като част от семейството. Не искам да се чувстваш като че си на чуждо място. – слънцето бе залязло и Сусу работеше върху скиците на последния си модел, който упорито скриваше от Калей. Седеше под светлината на висока настолна лампа с прибори към тялото колене, които играеха ролята на опора за скичника му.

– Не, не се тревожи. Имам още малко и съм готова. – увери го тя. Работеше двойно по-бързо от преди и ръцете ѝ сякаш летяха по парчетата плат. Нямаше време да обърне внимание над това, което правеше Сусу.

– Внимавай само като работиш с ножицата. – предупреди я ниско той.

– Мхм. – отвърна му концентрирано, докато съединяваше платовете с карфици, за да измине след това шев.

– Чудесно. – усмихна се вяло Сусу и направи завършителен щрих на мъжкия костюм от бяло-виолетов промазан плат.

– Не се притеснявай. Да имаш белези след толкова години работа в тази дейност е символ на опит.

– Това не означава, че трябва да ги увеличаваш по невнимание. – скептично отбеляза Сусу.

– Няма да е по невнимание. – погледна го за миг девойката, спирайки работата си. – Наричат се геройски рани. – намигна му и се залови отново.

„Да видиш моите геройски рани. Имам една точно... Въображение – на стоп.”

– Раните се получават по невнимание и от загуба на концентрация.

– Но все пак трябва да ги носим с гордост. Те показват трудностите, които сме успели да изтърпим. – допълни Калея, без да откъсва очи от машината.

– Неизменно. – съгласи се Сусу. – Изпитанията, които сме преминали. – съсредоточен, прекалено, върху рисунката си, довърши.

„Макар някои белези наистина да бяха тежки. Носители единствено на болка – физическа, преминала в душевна.“ – помисли си горчиво момичето. Но какъв избор имаше? Има неща, много неща, които бяха извън техния контрол.

Замълча, вглъбявайки се в работата си. Не усети и кога бе настъпил и минал часът за вечерята. Едва към девет се изправи, изпуквайки гръбначния си стълб с изпъване на ръцете. Най-после беше готова със задълженията си. С малко повече късмет и труд, и нейният тоалет можеше да е готов до бала. Макар дори да не бе сигурна как щеше да изглежда.

– Ще вечеряш с нас, нали? – попита Сусу. – Вече е тъмно. Няма опасност да заспиш.

– Не, трябва да се прибирам. Нашите са дълга смяна и трябва да проверя брат ми. Благодаря за поканата все пак. И за помощта. – усмихна му се признателно Калея. – Не знам дали наистина щях да се справя сама. – призна тихичко.

– С няколко безсънни нощи. – той похлупи скичника си с лицето надолу и скочи от стола, оставяйки акварелния маркер до скичника. – Ще те изпратя до вас. – разпъна се с няколко изпуквания и Сусу.

– Няма, Сусу. – заговори му утешително приятелката му. – Ще се прибера за нула време. А ти ще седнеш на масата с вашите, защото на обяд не яде почти нищо. – естествено, защото тя след няколко хапки бе заспала. Как можеше да проследи какво е ял?

Всъщност бе изял три порции, докато се любуваше на съня ѝ. Но за нея бе по-сполучливо да не узнава за това.

– Доядох си след като те пренесох. И ще те изпратя. – завърши твърдо младежът.

Лека руменина се плъзна по лицето ѝ. Както и тревога. Успял е да я вдигне цялата и да я пренесе на канапето? Или той бе по-силен, отколкото изглежда, или не си признаваше, че е имал нужда от помощ при пренасянето.

– Малко ти се влачиха петите. Ако трябва да ти купувам нови чорапки, да ми кажеш, чу ли? – и бе добър лъжец, мда.

Калея кимна бързо.

– Не го прави повече. Чу ли?

– Не обещавам. Само за да ти пощадя чорапките не бих те оставил да спиш накриво върху стол. – смръщи се сериозно Йориносукето. И да пропуснеш да я носи като принцеса, притисната в обятията му? Не би го пропуснал за нищо на света.

– Не е само заради чорапките. – обърна се вече сериозно притеснена и зачервена и започна да прибира нещата си. – Можеше да си докараш херния, не помисляш ли за това?

– Ако не разпределя тежестта правилно..., а ти нямаш много за разпределяне. – дяволита усмивчица се появи на устните и в очите на Сусу.

– Имам достатъчно, за да дотежа след третата крачка. – обясни откровено Калей.

– Холът е точно на толкова от кухнята ни. – опонира ѝ весело младежът.

– Не, на четири е. – не му остана дължна тя.

– На пет.

– Виждаш ли? Дотогава да си се изгърбил.

– Дали? – Сусу се попи по гърба и се заизвива, за да провери думите ѝ.

Това едва не докара Калея до истерия. Заобиколи го и започна да масажира гърба и врата му.

– Кажи ми, ако те боли. – отвърна тихо.

„Дали боли? Не...” Щеше да заболи, когато ръцете ѝ се отделяха.

– Да, благодаря. – притихна Сусу като че е натиснала бутон му на тих режим. Дишането му се задълбочи, а клепките му се отпуснаха. – Да седна ли? – „трябва да седна.”

– Да, ако желаш. – кимна тя, макар да знаеше, че не я вижда.

– Ще е по-удобно и за теб. – момчето си придърпа стола и обкрачи облегалката му, подпирайки се на лакти отпред. – Напрегнат е, но не от пренасянето ти. – опита се да я успокои. – И ти се нуждаеш от масаж.

„Така е.” – съгласи се мислено Калей.

– Ще се задоволя с горещ душ. – успокои Сусу ведро. – Но първо ще помогнем на гръбчето ти.

– Много му помагаш. – размърда рамене той, мъркайки като щастлив котарак. Но когато ръката ѝ слезеше малко по надолу, огънат в тялото му гореше по-ярко. Сусу се изпъна като струна и се надигна от стола. – Беше вълшебно. Твой ред е.

– Не, Сусу, трябва вече да тръгвам. – отвърна разтревожено девойката. Не искаше да му се натрапва повече.

Йориносукето се намуси. „Всъщност, по-добре.”

– Да, тръгваме. Провери ли дали всичко си си приготвила?

– А, да. – огледа се за последно тя. – Да, мисля, че взех всичко. – кимна по-уверено.

– И да не си, ще ти го донеса в понеделник. – увери я спокойно Сусу.

Тя му кимна усмихната и се насочи нагоре по стълбите.

– Няма да се откажеш от намерението си, хм?

– В никакъв случай. – заяви с упорство той.

– И не мога да те убедя по никакъв начин?

– Тсъ.

Калей въздъхна, мрънкайки, и се насочи нагоре.

– Упорит си като магаре. – допълни внезапно, докато излизаха от външните порти.

– Че и по-зле. – Сусу вървеше до нея с ръце в джобовете. Но така му се искаше да я държи за ръка. Като в далечните безгрижни детски дни. „Ние сме приятели, приятелите винаги могат да се хванат за ръка.” Извади дясната си, която се падаше откъм Калей, и внимателно потърси нейната.

Калей я хвана и стисна леко, за да привлече вниманието му.

– Виж, Сусу. – посочи с другата си ръка. Точно в този момент над сградите се процеждаше съвсем тънък лъч светлина. Луната растеше в тази част от месеца и за фестивала щеше да е в пълния си разцвет. – Още малко и ще изгрее високо. – пророни благоговейно девойката. – Не е ли прекрасна?

Сусу толкова се изненада, че почти се спря наред улицата, но бе увлечен от присъствието на Калей и краката му не желяха да спрат. Проследи показалчето ѝ към посоченото и се усмихна меко.

– Чудно прекрасна. – странно, но не гледаше луната, когато го изричаше благоговейно – очите му виждаха само Калей.

– Винаги ме изпълва с трепет, докато я гледам. – призна с нежна усмивка към тънкия светещ сърп тя. – И ме успокоява. Вдъхва ми сили и енергия. Не ми се спи, колкото и пъти да се храня през нощта. Странно, наистина. Мога да стоя будна по цели нощи, без да чувствам умора. Но настъпи ли утрото... – лека прозявка се отдели от устните ѝ. Успя да ги скрие на време зад дланта си.

„Винаги ме изпълваш с трепет, щом си до мен. Дори само в мислите ми... Бих могъл да бъдувам по цели нощи мечтаейки за теб... Калей...” Тайна въздишка се отрони от сърцето му,

отрони се от устните му... Кожата ѝ бе като озарена от вътрешна светлина, макар да се къпеше в лунната. Не бе за пръв път да е погълнат така от вида ѝ. Сякаш не принадлежеше към този свят. Имаше чувството, че ако я докосне, ще се размие като от лека субстанция. Ръката ѝ бе единствената, която му напомняше, че тя е напълно реална и можеше да я усети. Но не и така, както я усещаше в гърдите си.

– Вие сте едно... – произнесе неусетно Йориносукe.

Тя обърна внезапно глава към него и големите ѝ очи се възряха в неговите. Сякаш го оставиха да потъне в тях. Обгърнаха го. След което Калeя го прегърна. Сгуши се в обятията му и остана така известно време.

– Ние сме едно... – прошепна ефирен глас в близост до ухото му. Но не поясни повече, защото Калeй бе затворила очи и леко отпуснала в ръцете на Сусу. Не бе заспала обаче, тъй като накрая осъзна къде се намира. – Стискам ли силно? – попита тихо, осъзнала, че се е вкопчила в прегръдката им.

Дъхът на Сусу се вмъкна в дробовете му и се загуби безвъзвратно. „Калeя, ти ли си...” Разтвори устни от възхита и обожание. Галeща отмала се наля в тялото му, мир в душата му. Прегръдката бе като опора и търсена утеха, очакван пристан в неясна нощ.

– Едно... „Намерих ви.” Сърцето му заби лудешки, ръцете му задържаха близостта ѝ копнеещо. Гласът не бе и бе на Калeя. Такъв, какъвто бе го сънувал веднъж, толкова отдавна. Не помнеше себе си от онова време, но част от него бе вечно в негово търсене – на гласа.

Силите му се върнаха точно когато леката тежест на тялото ѝ се простря в обятията му. Щастието бе като крайбрежна вълна. Обля съществуването му и се оттегли, оставяйки незаличима следа. Заровил бе лице несъзнателно в меките лунни коси.

– Не. Не стискаш. – прошепна меко.

Калeя потръпна. Рояк мравчици пролазиха по гръбначния ѝ стълб, обгръщайки гърдите и врата ѝ. Нещо, което преди не разбираше, сега се оказа по-ясно от слънчев ден – тя бе напрегната в прегръдките на своя нежен, любящ и благороден приятел... скъп. Любим. Да, някога тя бе обичала. Някога тя бе отдавала себе си на този любим. Бе като връщане назад, забравен спомен, изровен изпод пластовете на времето. Но и сякаш бе жив, сякаш бе част от настоящето. Една любов, която живее чрез днес и сега.

Не, беше нещо по-различно. Сякаш бяха две различни. Старата бе съществувала, а втората тепърва се зараждаше. Като малко пламъче, току докосващо восък. И се разгаряше именно от прегръдката между нея и Йориносукe. Като че ли можеше да се превърне в голям горски пожар, ако останеше по-дълго сгушена в него. Но как да го остави? Той бе заровил лице в косите ѝ. Усещаше дъха му и това засилваше броя на мравчиците по врата ѝ.

Не искаше да се отдели. Никак не искаше да прекъсва прегръдката им. Но усещаше, че е време. Предателските усещания в тялото ѝ трябваше да останат скрити за него. Почувства страх да му сподели какво се заражда в нея – нямаше шанс да спечели любовта му. Та тя му бе скъп приятел, сестра. Нима можеше да я погледне като нещо повече? Въпреки жестовите му, действията, тя не знаеше мислите му. И нямаше как да реагира, освен както сега. Бавно, много бавно, Калeя се отдели, усмихвайки се лъчезарно.

– Благодаря ти. Имах нужда от прегръдка. Искаш ли да продължим? Страхувам се да не закъснея прекалено.

Прегръдката не бе най-дългата им, но бе една от най-съкровениите им. Не можеше да сбърка - нещо се бе променило, не просто още едно откритие. Как би могъл да предположи, когато винаги щом погледнеше Калeя, виждаше нея – чистосърдечна, откровена, открита, неможеща да прикрие нито една своя спонтанна реакция. Лицето ѝ изразяваше вътрешния мир като огледало на душата ѝ. Узвима и крехка изглеждаше тя, ала Йориносукe бе съзирал волевия

й дух не веднъж. Тя бе преживяла толкова много. Въпреки че бе стеснителна, разбираше света и хората, сякаш те бяха книги, които можеше да прочете. Но ето че той бе тъмна кутия за нея. Или той грешеше за себе си и той бе онзи, който не вижда. Изведнъж се почувства, както още хиляди пъти преди това – като измамник. Най-съществената част от живота му, редом с тяхното познание, приятелство и..., ах, не можеше и не искаше да спре да се надява..., оставаше скрита. Друга, която представляваха неговите емоции и чувства, също не бяха пълносни и искрени в проявлението си или в липсата на такова.

Йориносукето бе разкрил нейната тайна, за която тя сама не бе осведомена. Плашеше се, защото не знаеше, а разкривайки ѝ той своето знание, заплашваше да разруши всичко. Нима не го бяха учили, че избирайки пътя на търсещия планетата си спътник, ще премине през много кръстопътища и измамни разклонения? Дали би го обикнала, ако разкриеше тайната си?

Не знаеше. Но той се подготвяше за това. Всеки ден, насочвайки се към заветния.

Отдалечи носете от косите на Калея и завладяващия им аромат и меко отговори:

– Имах нужда от тази прегръдка. Благодаря ти. – думите му бяха в синхрон с нейните, защото и мислите му съответстваха с тях. Спусна ръцете си край раменете ѝ и отпусна едната до нейната. Щом намери дланта ѝ, плъзна пръсти по нея и я прихвана в своята. – Няма да закъснееш.

Кожата на ръката ѝ настръхна от докосванията на неговата. Защо? И преди я бе хващал по същия начин. И преди бе близо. Какво се промени?

Тя, тя се промени. И новата Калея отдаваше по-голямо значение на всяко негово действие. Затова ръката ѝ не се отдръпна, не потръпна, а се прилепи леко. Вярваше му безрезервно, затова не се съмняваше на думите му.

Наистина не закъснях.

Пред вратата на къщичката им, Сусу все още не пускаше ръката на Калея. Не бе я хващал така от дванайсетгодишен. Вечно се изчервяваше щом му се приискаше да я хване. Бе най-стеснителното момче..., щом опре до нея. Постепенно се бе научил да регулира част от тези неволни проявления на момчето, а по-късно на младежа, който се превръщаше в мъж. В себе си. Щеше да се превърне в последното, когато проявеше смелостта да ѝ разкрие съществуването си в неговата цялост. Доверието ѝ можеше да бъде оправдано или сринато наравно с праха под краката му...

– Какво ти остава по проектите? – попита несвързано.

– Да довърша едно сако и да си скроя моята рокля. Макар още да не съм много наясно как ще изглежда. – отвърна незаинтересовано Калея. Всъщност последното бе с най-малко значение за нея. Дори да не присъстваше на фестивала, това нямаше да се отрази кой знае колко на егото ѝ.

– Ще се справиш ли до сряда? Занятията ни ще са до последно, а аз ти изпросих наказание. Два дни шиене на работни облекла. – направи трагична физиономия Сусу.

– Не си. – изгледа го настръхнала за бой девойката. – И двамата участвахме. Лош късмет, че госпожа Паприка ни хвана. Честно казано, не съм особено ентузиасирана за фестивала. И дори да не успее да измисля какво да нося, не е голяма загуба.

Сусу усети предателска тръпка от начина, по който го погледна Калея. Палецът на ръката му несъзнателно я погали успокоително по външната страна на дланта.

– Аз бих... бих желал да идем... – призна леко сконфузено. – „Стегни се! Всичко ще развалиш.“

– Наистина ли? – усмихна се лъчезарно Калея. – Да, би било прекрасно. Ако желаеш, можеш да си моя кавалер. Не че щях да избира някой друг дори да се появяваха кандидати.

– Наистина ли? – бе негов ред. Кавалер? Да, искаше да ѝ бъде кавалер! Истински кавалер. Само неин. – Желая. – каза ѝ въодушевено. Май прекалено. Пое си въздух и затвори очи важно, падайки на едно коляно. Подпря дланта на Калей на своята уважително. – Лейди Сталк, ще ми окажете ли честта да ме придружите като моя дама на бала по случай празника на пролетта в сряда вечер?

Калей едва не ахна, дръпвайки се една крачка назад. Ако не бе прекалено тъмно, Сусу можеше да забележи румените ѝ бузки. Само ръката му я спираше да не избяга. Пое си въздух и бавно кимна.

– Да, ще ви придружа, сър Оома. – отвърна с трепетлив гласец.

– Благодаря ви, милейди. Оказвате ми невероятна чест. – продължи с галантен тон той, привлече ръката ѝ и докосна устни до епидермиса – деликатно и без никакъв натиск, с истинска изтънченост. Изправи се леко и когато отвори очи, те грееха щастливо, направо горяха.

– Сега наистина трябва да побързам с роклята. – размисли на глас Калей. – Но това не помага да измисля подходящ стил. – потърка челото си притеснено.

– Докато разсъждаваш, направих малък подарък за вас. – Сусу откопча чантата си през гърдите и извади голяма правоъгълна кутия, като за пица, но двойно по висока, и я подаде на дамата си. Личеше, че кутията е лична изработка и самата тя представляваше доста интересна композиция от орнаменти. – Но да я отворите, след като си тръгна.

– Какво... Какво е това? – попита смаяна Калей. Пое внимателно кутията. – Може ли да го отворя сега? – попита с надежда.

Йориносукe поклати глава.

– Не. Вкъщи. И да консумирате всичко. – целуна дамата си по бузката и прескочи през три на два пъти стъпалата пред вратата до тротоара. – Страхотна вечер, Калей. Специални поздравии на Вики.

– Мерси. Ще му предам. – махна му с ръка тя. Още бе замаяна от жестовете и подаръците му. Дали ги заслужаваше?

Погледна към кутията си – бе доста големичка. Колко ли труд е хвърлил, за да я направи и подготви за... за нея?! Влезе вътре и затвори разсеяно вратата. Мина покрай стаята на брат си, поздрави и него и влезе в своята. Остави внимателно кутията на леглото си и побърза да си вземе душ.

*****

Йориносукe тази вечер не си сложи слушалките в ушите. Целият свят бе толкова прекрасен, изпълнен с мелодията на живота. Или тази мелодия идваше от него?

Покани я! Покани я, макар че, ако го бе направил с истинска сериозност, със сигурност щеше да си заплете езика. Така и за двама им бе нещо като закачка. Ала честта бе истинска. Чувстваше, че не стъпва, а се плъзга по земята. В кутията ѝ бе приготвил двойна изненада. Или трябваше да е четворна. Бяха четиричленно семейство. Сигурно щеше да му дърпа ушите в понеделник...

На масата у дома не спря да си тананика и тактува, докато се храни. Родителите му се бяха нахранили, а когато баща му го повика за редовното мъченичество, Йориносукe вече бе измил чиниите и се пръкна току под смаяния поглед на баща си в униформата си.

*****

Калей излезе от банята след половин час, подсуши се и си облече пижама. Докато сресваше косата си, погледът ѝ попадна върху голямата кутия, която ѝ остави Сусу. Приседна, любопитна да разбере какъв е подаръкът, и вдигна внимателно капака. Остана за някого мига

като замръзнала. Отдолу имаше цяло разнообразие от сладкишчета, всяко с имената на членове от семейството ѝ, подхождащо на характера им. Дори за брат ѝ имаше под формата на женска фигура.

Внимателно ги извади заедно с подносчето и се запъти надолу. Дори не погледна в долния сектор, забързана да се похвали и почерпи най-милите си същества. Виктор остана най-очарован от закачката на Йориносукето. Изяде своята част с особен апетит. Калея не спираше да плаче безшумно от щастие.

Но истинския шок дойде, когато се върна в стаята си преди лягане. Тогава забеляза, че кутията всъщност е по-дълбока, отколкото поемаше сладкишите. Увита с полупрозрачни хартии стоеше грижовно сгъната най-прекрасната рокля, която бе виждала. Очите ѝ отново се насълзиха. Помнеше тази рокля. Та тя я пробва, за да може Сусу да нанесе последни щрихи. „Отива ти...” – за нея ли бе шита? За нея ли я бе направил? Господи!

Сложи ръка пред устните си и заплака отново. Така ѝ се искаше да го прегърне. Тя не заслужаваше всичко това. Той бе прекалено нежен, прекалено грижовен и мил. Сърцето ѝ не спираше да танцува в гърдите. Като тиха песничка. Любовна песен.

VII глава

Откровения

Неделя сутринта, в най-ранните часове, вратата на спалнята им се отвори и затвори. Фери все още спеше. Под въздействието на звука се обърна на другата страна сънено. Какъв дразнещ шум. Добре че не се потрети.

Лейн се вгледа във фигурата ѝ под завивките, проверявайки дали съпругата му е във владенията на съня. След последното им спречкване не желаше да има други. Тя дълбаеше там, където не очакваше, че може да го засегне, с методи, от които съществото му се преобръщаше в обръкване. Мразеше несигурността, с която тя го обгръщаше. Чувстваше се слаб.

По дишането ѝ прецени, че е заспала. Не се отпусна. Той никога не бе в покой. Просто свали самото си и продължи с останалите дрехи, нахвърляйки ги сгънати на свободен стол до тоалетката. След като остана гол, влезе в банята, затвори вратата и се вмъкна под струята на душа. Тази сутрин салонът не бе привлекателна идея. Освен това не желаше да бяга от собствената си стая. Когато наистина искаше да си почине, идваше тук. Беше не по-малко изолирано от кабинета му място.

Ферлория продължаваше да спи непробудно, но в съня ѝ се появи течаща вода. Валеше. Обилно. Боботенето започна да я дразни и тя направи опит да се скрие от него, но звукът продължи и след като зарови лице във възглавницата си за по-голяма сигурност.

Изведнъж се разсъни и изправи като струна. Какво я бе събудило? А, да, течаща вода. Да не би да е забравила душа снощи? Бе доста изтощена от работата. Не, не си спомняше, щеше да чуе. Изправи се и навлече халата върху тънката си нощница. Обу пухкави чехли и се запъти към банята, докато търкаше очи. Най-спокойно отвори вратата, без да забележи прилежния куп дрехи до тоалетката – бе още сънena и се прозяваше.

Лейн се извърна, смръщвайки се, готов да се отбранява, ако е някой различен от Ферлория. Стаята му в тази част на крилото бе и с това стратегическо предназначение – ако бъдеше жертва на покушение, никой да не сбърка къде да се цели и без невинни жертви. Разбира се, това не я правеше незащитена, но все пак... Изтривайки капките, стичащи се в очите му, фокусира прозяващата му се съпруга. „Страхотно!”

– Преди да влизаш някъде, се научи да чукаш, Ферлория. – направи ѝ забележка със стоманена нотка.

Ръката ѝ се задържа на устните, а очите ѝ се разшириха от изненада, после и от невяра. Бързо се окопити и се обърна с гръб. Преди да излезе и затвори, каза притеснено:

– Аз също ползвам тази баня, ако случайно си забравил. – затвори вратата под носа му, за да не му остави право на глас. Цялата пламтеше от свян. Боже, изглеждаше... прекрасно... Едва не въздъхна влюбено, но разтърси глава, нашляпа страните си и се отправи към гардеробната.

Устните на Лейн се стиснаха.

„А стаята бе моя, преди да ти позволя да я завземеш. Опака жена!“

Довърши с изплакването и наметна халата си. Върза го на кръста си, изми си зъбите и излезе, насочвайки се право към дрешника. Ферлория, с гръб към входа, се изпречи пред погледа му единствено по бельо, съблякла халата и нощницата. Тъкмо завързваше връзките на корсета си – бяха отпред, за да не се налага друг да ѝ помага.

Младият ѝ съпруг отклони поглед ядосано от полуголото ѝ тяло и се насочи към сектора със собственото си бельо. Разбира се, че щеше да я вижда гола. Особено ако трябваше да създадат наследник. Нещо, до което до последно се надяваше да не се стига. Само да го помислеше и гласът в главата му щеше да си намери ново средство за мъчение. Веднъж го бе помислил и вече бе получил първите си кошмари...

Лория се сепна и отмести в най-крайния ъгъл на стаята.

– Защо не се обаждаш? – трескаво наметна халата върху себе си. Лицето ѝ още повече се изчерви.

– Семейство сме, свиквай. – цитира начина ѝ на изразяване Лейн.

Тя стисна ядно устни, но не каза нищо, а продължи да се завързва с гръб към него. Накрая трябваше да махне халата, за да облече останалите части от роклята. Най-много я притесняваше частта с чорапите, които стигаха до бедрата ѝ. За целта трябваше или да се надупи, или да вдигне крак на седалката до нея.

Лейн се държеше по същия начин, ако тя не присъстваше в помещението. Свали халата си и нахлузи боксерите. Фери бе прекалено вгълбена в собственото си обличане, за да го гледа – все пак тя имаше повече части за слагане от него. Той облече нов чифт дрехи, започвайки със стоманено сива риза, черен панталон със сребърни релефи по шевовете, черни копринени чорапи и кожени матови ботуши над глезена, докато девойката заложи на синьото, сивото и черното като лек акцент.

Последен шрих, Лейн взе сако от закачалките и се запъти извън дрешника, без да поглежда към спътницата си.

– Побързай, ако не искаш да изпуснеш закуската. – рече ѝ на излизане.

– Никога не закъснявам за закуска. – отвърна хладно тя.

– Похвално. – вратата на стаята се отвори и той излезе.

Фери едва не изръмжа и тръгна след него. Щеше да се дооправи в движение. Но се сети, че дори не си е мила лицето. Остави недозакопчана роклята, за да не я намокри и се втурна в банята. Изми се, подсуши мократа кожа по лицето, врата и ръцете си, след което заприпка към столовата. От гостната преди тях се дочу разговор. Вратата бе открената.

– Кога? – първо се чу гласът на Лейн.

– След две седмици.

– Поздравления, Вейн. – хладно, без капка истинска радост, се обърна към брат си първият.

– Бих желал да ми дадеш думата си за нещо, Лейн. – не прие никак думите му неговия брат.

– Не бих ти я дал, дори и да ме изнудваше.

– Престани и първо ме чуй. – след това говорът заглъхна. Онова, което каза Вейн: „Нищо не губиш, ако покажеш малко топлина, Лейн. Тя те обича. Обича те чистосърдечно. Не е никаква заблуда, не е нейна фантазия за това какъв си. Тя е Малори. Има интуиция. Нараняваш нея, нараняваш и себе си, братко. Ако не изпитваше нищо към нея...”

– Дръпни се от мен, Вейн. – прекъсна го с нормално висок тон студеният му близък.

„Искам думата ти, че ще спреш да я отблъскваш. Че ще опиташ да бъдеш... себе си, братко мой.” – гласът на Вейн не бе повелителен, бе умотелен. „Заради двама ви...”

Лория долови гласовете откъм малката зала и забърза да поздрави Вейн преди да е изчезнал по задачи. Напоследък брат ѝ доста го занимаваше с делата си и тя нямаше време, дори да получи прегръдка. Влезе с нормална крачка и се усмихна на по-големия брат. Напълно бе забравила роклята си, която иначе изглеждаше достатъчно целомъдрено. Просто бе... забравила няколко копчета на деколтето си.

– Здравей, Вейн. Радвам се да те видя. Как е брат ми?

Вейн се усмихна широко и се възползва от усмивката си, за да затвори очи. Господи, това не бе предназначено за него! Никога не бе виждал и не си бе представял... Разтвори ръце за прегръдка.

– Добро утро, Фери. Старото куче е все така цело... здраво и упорито.

Тя се усмихна облекчено.

– Радвам се. Не се дава и на тази възраст. – тръгна към него, за да се възползва от прегръдката. Така копнееше за една.

– Гледай само да те чуе. Ще се почувства покрусен. В напълно активна възраст си е. Трябва да уважаваш по-възрастните. – заклати пръст Вейн. Пристъпи, но Ферлория бе придърпана за ръката и зад гърба на Лейн. Вейн отвори едно око, търсейки причината да не усети в обятията си Фери.

– Ще останеш ли за закуска, братко? – запита по-младият.

– Лейн, какво правиш? – попита озадачена съпругата му, като се освободи от ръката му. – Искам да прегърна брат ти.

Лейн стегна пръстите си и ръката ѝ бе задържана между тях.

– Няма нищо, Фери. Трябва да тръгвам. – насочи се към вратата усмихнат по-големият от братята, но по различен начин, от който хватката на Лейн стана смазваща. – До скоро, феичке. Ще му предам, че си го споменала и че се тревожиш за него. И той иска да знае дали си добре. Какво да му предам? – Лейн отпусна пръстите си с малко, но задържахше Фери скрита зад себе си.

– Ще му пратиш ли целувки от мен, Вейни? – наклони глава настрани тя, за да погледне Вейн с весел поглед. – Не, по-добре му прати една задушаваша прегръдка.

– На такава съм съгласен. – изгледа я предупредително и дяволито изпатилия младеж. – Има я. – намигна ѝ и прикова очи в тези на брат си. – Довиждане, братко. Не е лошо да си вземеш почивен ден. Неделя е все пак. – махна на двамата и излезе, затваряйки след себе си.

Фери махна със свободната си ръка, после погледна хладно към Лейн.

– Би ли ме пуснал вече? Ще получа синини.

Лейн я пусна, но се обърна към нея със святащи разярени очи.

– Видя ли те някой друг на идване?

– Да, на идване срещнах господин Гибланд и обсъдихме обедното и вечерното меню. – отвърна объркана Фери. Какво бе сбъркала пак?

– Идеално. В лицето ли те гледаше?

– Да, през цялото време. Защо? – веждите ѝ се смръсиха неразбиращо.

Погледът на Лейн се спусна към ръката ѝ. Свивайки юмрук в яда си, осъзна колко силно бе притискал китката ѝ. Вдигна я, отмахна ръкава и плъзна пръсти над мястото, което бе започнало да придобива морав оттенък, върна ги. Не избледняваше. Бе достигнал момента – бе я наранил физически, защото не усещаше... Обви китката с длан и пръсти, с които я разтри внимателно.

– Извинявай. – каза ѝ тихо.

Фери си пое дъх и го задържа.

– Ще мине. – отвърна тихо. – Трябва му само малко време. – въпреки болката, усещането на пръстите му бе неописуемо. Сърцето ѝ затрептя от близостта и грижовността му. Осъзна за един кратък миг, че той не е знаел какво прави с ръката ѝ. – Няма нищо. – усмихна му се окуражаващо.

Лейн я зърна за миг и върна бързо очи на китката, смръщвайки се.

– Престани с покровителствения си тон. Има. Нараних те. – изрече остро.

– Не си искал. – опонира му меко девойката.

– Откажи се от този тон, докато е време. Никога ли не ме чуваш? – изглежда я злостно той.

– Защо ми държиш такъв тон? – попита болно от своя страна тя и издърпа ръката си.

– Защото не промени своя, когато пожелах да направя същото. – Лейн прибра ръце към тялото си.

– Не съм твоя марионетка, за да спазвам всяка заповед. Или просто искаш да се държа хладно с теб? – погледна го високомерно Ферлория. – Така да бъде. – заобиколи го и тръгна към вратата.

Тялото му препречи пътя ѝ. Лейн се наведе към ухото ѝ и прошепна.

– Погледни надолу, Ферлория. Посрамваш се.

Тя го изглежда недоверчиво.

– Всичко, което съм правила досега, е било в... – тогава погледът ѝ се смъкна надолу и цялата пламна. Ръката ѝ светкавично се вдигна и положи парчето, което забрави да прикрепи в стаята си. Пое си дъх през устни и смръщи болезнено вежди. Не се бе чувствала толкова посрамена досега. – Извини ме. – отвърна глухо и отново поднови крачка към изхода, докато прикриваше деколтето си с длан и пръсти.

Лейн прибра ръце зад гърба си и я проследи с очи. Осени го някаква обсебваща мисъл и...

– Почакай. – рече той внезапно. Странно, но тонът му не звучеше заповедно.

Фери, обаче, тъкмо затваряше вратата след себе си, стискайки роклята пред гърдите си, когато долетя призива на съпруга ѝ, затова и думите му заглъхнаха преди да я достигнат. Стисвайки зъби, с лека, но широка крачка, Лейн достигна вратата и я задържа отвътре преди да се затвори.

– Почакай. – повтори на изненаданата Ферлория, чиято ръка все още бе задържала бравата отвън. В първия миг тя се взря в него изплашено, но остана на място, притискайки сега и двете си ръце отпред.

– Какво желаш, Лейн?

Уплахата ѝ го прониза болезнено.

– От какво се страхуваш, Ферлория? – попита я студено. Междувременно сваляше самото от раменете си. Над ризата си имаше къс елек. „Макар да трябва да се страхуваш. И то много...”

Жената наведе глава. Студеният му поглед я караше да се чувства още по-смутена, още по-виновна.

– Не съм се посрамвала досега. – отвърна шепнешком. – Трябва да вървя, Лейн. Извини ме. – пак се обърна, без да го погледне.

Дрехата, запазила в себе си уханието и топлината на тялото му, легна на раменете ѝ. Дланите на Лейн се спуснаха пред тях притваряйки я.

– За всичко има първи път, Ферлория. Няма да се повтори. – зад едното ѝ ушенце от съвсем близо дойде niskият му глас. Не бе успокоителен, а почти повелителен. – Ще изпратя закуската ти в стаята. – допълни, след като се отдели на разстояние от нея.

– Спри да ми се подиграваш! – извърна се вече разгневена девойката. Едва задържа сакото му да не се изхлузи с пръсти. – Мислиш, че е приятно да се отнасяш по този отвратителен начин? Не ми помагаш, ако наистина това си целял. Чувствам се... Чувствам се още по-уязвена, когато ми говориш с такъв тон. – веждите ѝ се смръщиха болезнено. – Мечтаех да ме прегърнеш вместо да ми стискаш ръката. Знам, че не мога да изисквам от теб да се промениш за отрицателно време. Знам, че не мога да те накарам да си постоянно до мен, но... – спря да си поеме дъх. – ... усещам, че има нещо в теб, което криеш от всички и... искам да ти помогна. – спря, за да не изрече още глупости наведнъж.

– Не знаеш какво е и дали крия със сигурност, но исках да помогнеш. – тонът му не се промени. – Какво те кара да мислиш, че се нуждая от помощ? Че искам да се променя? Не се ли разпростират очакванията ти прекалено далеч?

Лицето на Ферлория се вкамени, но не успя да спре две сълзички, които се спуснаха предателски по бузките.

– Не очаквам от да теб да приемеш развоятното ми въображение, нали? За теб съм недорасла, разбирам го. И знам, че не мога да обясня усещанията си. Но да, ти имаш нужда от помощ. Затова се изолираш. Защото вътрешно страдаш ужасно. – „И от това и мен ме боли.“

– Или търсиш смекчаващо поведението ми обяснение. – довърши по свой начин Лейн, присвивайки издължените си очи насмешливо. – Не, Ферлория, аз не съм бедно затворено момче, което чака да бъде разкрито и спасено. Не съм глупак, който се прави на някого, когато не е. Всичко, което ти остава, е да се примириш, че твоята „реалност“ не съществува.

– Тогава отричаш моето собствено съществуване. – отвърна с ранено изражение Фери. Свали окончателно сакото на Лейн и му го подаде. Отпусна и деколтето, но запази гордата си стойка. – Благодаря за сакото. Вече не ми е необходимо. – гласът ѝ прозвуча спокоен и хладен, погледът ѝ бе неразчетим.

– От думите ти произтича, че твоето съществуване се основава на заблуда. – протегна ръка и взе дрехата си той, сгъна я и я прехвърли през другата ръка. – Като отказваш да погледнеш на положението с ясни очи, продължаваш да бягаш. И закопчай се, ако не възразяваш.

– Съдейки по думите ти, трябва да се откажа от чувствата си, да загърбя сетивата си и да стана като теб – безчувствена на външен вид. Но какво има отдолу? Какво има под безизразното ти лице? – изобщо или нарочно не обърна внимание на забележката му за копчетата.

– Разсъдливост и пресметливост. Не е сложно да го разпознаеш, ако не отделяше толкова внимание на измислените си проникновения.

Фери се усмихна тънко – зловеща усмивка, появила се в крайчеца на устните ѝ.

– Забрави ли каква съм? Аз не вярвам, че си съставен само от това. Ти си номид, не компютър. Заложено е в гените ни да изпитваме силно чувства. Ти не си изключение, колкото и да се опитваш да го прикриваш.

– Запозната си с произхода на расата ни. Наивно е да вярваш, че всеки номид е способен на чувствата, които търсиш.

– Наречи ме наивна, но ти отново не конкретизираш за себе си какво е. Задах ти въпрос и очаквам отговор.

– Дадох ти своя отговор.

– Предполагам, че дори Вейн успяваш да баламосаш с каменното си изражение. Аз съм достатъчно упорита и задръстена, за да мисля обратното.

– Продължавай в същия дух. Може и да достигнеш до вселенско проникновение за житието и битието на един студен номид. Сега ще се наложи да пропусна закуската. Загубих ценно време за обяснение на едни и същи теми по десет различни начина. – подмина плавно Ферлория и пое по коридора в посока на централните стълбища.

– Предупредих те, Лейн. Трябваше да премислиш още преди да се решиш на този брак. – отвърна шеговито съпругата му, гледайки с болка и горчилка гърба му. Изведнъж нещо в нея се пречупи, краката ѝ сами се насочиха напред. Настигна го безшумно и обгърна кръста ѝ гръдния му кош. Стегна леко прегръдката и го пусна бързо. Понечи да избяга.

Фигурата на Лейн се закова на място. Преди още да му хрумне да я пита какво прави, ръцете на Ферлория го бяха пуснали, но рефлексите му не бяха притъпени, за което усети веднага, че ще съжалява. Просто трябваше да я остави да избяга. Ала тялото му реагира по друг начин. Извъртя се, пресегна се и улови противоположната ръка на Лория над лакътя.

– А аз те предупредих друго. Не насилвай момента. – очите му се присвиха неопределено.

– Но не очаквай от мен да стоя бездейна, докато ти решиш кога е настъпил. – не се отдръпна, изпитвайки болезнено любопитство дали щеше да маркира и другата ѝ ръка.

– Какво получи от постъпката си току-що? Вниманието ми? Не се принизявай, Ферлория. Не ти отива. – Лейн поддържаше здрава хватка, но напълно безболезнена, като свободна скоба от окови.

– Знаеш ли, Лейн, аз не го виждам така. – отвърна спокойно тя. – Мечтаех си за прегръдка и си я взех. Това е. Подхраних собствената си илюзия, забрави ли? Сега имам материал за цяла седмица напред, ако пак решиш да отсъстваш... – „без да ме уведомиш”. Ще се топля с този спомен и ще си представям, че си ми върнал прегръдката. Сега ще ме пуснеш ли? Не искам да те задържам повече.

– Не желая това за теб. – произнесе тихо той, затваряйки очи, и все пак по лицето му не се отрази никакво чувство. Пръстите на ръката му се разтвориха, но дланта не се отдръпна. Плъзна се към гърба ѝ, краката му го приближиха, тялото му я обгърна. По начина, по който би я предпазил при падане... както веднъж вече бе сторил.

Телцето ѝ потръпна под ръцете му. Първоначалното сковаване премина през изненада в готовност. Ръцете ѝ също се вдигнаха и обгърнаха кръста му. Сърчицето ѝ запрепуска от щастие, цяла се притисна към тялото му. Този жест изкара сълзи в очите ѝ. Чувстваше, че не ѝ стига, че направо ще го смачка от радост. Не се реши накрая.

– Благодаря ти... – отвърна тихичко и трепетно.

– Недей. Никога не насочвай тази част от себе си към мен. Никога не ми казвай „благодаря”. – с тези думи Лейн я пусна. Падението му бе само негово и трябваше да остане само негово. Отвори очи, ала те не погледнаха във Фери нито за миг, докато се отдалечаваха един от друг.

– Искаш от мен неизпълнимото. Защо? Дай ми една причина да не показвам чувствата си пред теб? – последва го на ръба на отчаянието неговата съпруга.

– Ти дори не можеш да дадеш обяснение за тях. – отговори ѝ безжизнено той, без да забавя ход. – Изборът е твой дали да продължаваш да се осланяш на тях.

Фери забави крачка.

– Привлечена съм от теб. Искам да те опозная. Харесвам те. Радвам се, че сме заедно. Горда съм, че съм твоя съпруга. Гордея се, че съм тук. Аз... чувствах се щастлива, когато ме прегръщаше. Но... ти не го направи по собствена воля. Усетих го. Ти го направи заради мен. За което също ти благодаря. Не мога да променя себе си, както ти не можеш. Но ще се постарая да не ти се натрапвам. – през цялото време бе със затворени очи, за да не вижда как си отива той.

– Посочи ми три случая, в които съм ти доставил радост от това да сме заедно. – Лейн беше спрял. Не трябваше да се предава пред изкушението да я изслуша. Гласът ѝ никога не бе представлявал дразнение за него. Чуеше ли го, в него се зараждаше желание да го слуша, да изслуша всичко, което той би искал да му каже. Смисълът на всяка дума и изречение се запечатваше жив съзнанието му. Тя бе като нищо друго срещано в живота му. Докато той се бореше със себе си и гласовете, тя се бореше за него. Вейн правеше свои опити, но и близъкът му бе единственият съзирал емоционалния свят на Лейн. А Ферлория бе водена от интуицията си. Толкова непогрешима. Винаги в правилната посока. Винаги опасно близо.

– Мога да ти посоча пет. – отвърна тъжно тя. – Когато хванах косата ти като малък, когато ме защити от падането, когато ме целуна дори без да го желаеш, когато ме целуна в лабиринта, когато погали ръката ми, когато ме прегърна. О, станаха шест. Всичко това си заслужава да изгърпя разсъдливото ти и пресметливо лице.

– При първите случаи ти сама си извлякла радост, не съм я предизвикал умишлено. Не се зачита. В лабиринта не ти доставих радост, а болка, с която ти ми върна. Не галех ръката ти. Трябваше да проверя колко сериозно съм я наранил. Прегърнах те... – погледна назад към нея. – ... защото не желая да се превръщаш в мен. Никой не заслужава да представлява нещо като мен. Спокоен ден, Ферлория. – наметна сакото в крачка и намести столчето му около врата си.

– Спокоен ден, Лейн. – отвърна тихо, но с безкрайна нежност, след което побърза да се обърне и продължи към стаята си. С една ръка закрепил копчетата в движение. Щеше да смени роклята и да се върне на работа.

VIII глава

Досег

Неделният ден мина като всички преди това, с изключение на първия. Лейн не слизаше на никое от храненията в трапезарията – в някои случаи, защото не желаше да се отдели от работата си, а в други, защото бе извън дома. Вейн наминаваше всеки ден. По-младият се бе уверил в това или Вейн сам заявяваше за присъствието си пред него. Минутите, в които между тях не бяха разменяни никакви думи на лични теми. Всичко бе свързано с делата на рода или няколко напълно неангажиращи фрази.

Графикът на Лейн не бе нарушаван от нищо друго. Сякаш и сега не бе женен и Ферлория не съществуваше. Но в мислите му тя бе напълно жива и духът ѝ се носеше във въздуха на цялото имение. Познаваше следите на парфюма и дрехите ѝ, когато минеше по коридорите, по които тя бе минавала. В дома им имаше различна атмосфера. Не че преди членовете на персонала не си вършеха задълженията. Сякаш сега го правеха не по задължение, а от удоволствие. Чуваше гласът ѝ от някоя стая и тогава спираше, за да се вслуша в течението му. Приятно ромолене на поток. Беше като магия, над която нямаше власт. Имаше си една, заради която да се тревожи. Тази му бе в излишество и въпреки това мирът, който му носеше, го привличаше. Отне му време да осъзнае, че в тези мигове гласът говореше, но Лейн не го чуваше, като нищо друго освен неразбираем шепот.

В мига, в който чуеше, че Ферлория излиза, Лейн изчезваше като сянка, която никога не е съществувала. Тя се бе превърнала в част от замисъла на проклятието, но докато то не подействаше насилствено над него, щеше да я държи далеч от себе си.

Вечерите отделяше за тренировки на тялото – повече, и на духа си – по-малко. Духът му бе каляван в продължение на осемнадесет години. И бе разклатен с такава лекота от една недорасла жена. Мечтателка и... Той бе обидан за нея като съпруг. Ферлория продължаваше да гасне по него.

Вейн, разбира се, имаше право: „Нараняваш нея, нараняваш и себе си, братко. Ако не изпитваше нищо към нея...

Искам думата ти, че ще спреш да я отблъскваш. Че ще опиташ да бъдеш... себе си, братко мой. Заради двама ви..."

Лейн изпитваше нещо и не бе нищо – бе изразил искрено онова, което се вихреше в съществото му спрямо девойката, защото не го познаваше. Тя бе нещо ново, нещо светло, красиво и съхраняващо безкрайно много топлина. Пълна негова противоположност, каквато дори Вейн не бе. И двамата таяха мрака за себе си. Никога не признаваше на Вейн колко опитите му да внесе частичка от топлината си означаваха за него. Но и Вейн понякога загубваше нишката на разбирането си и му отвърщаше безпощадно. По същата причина не презираше Ферлория, не обичаше това, което ѝ причинява – то му носеше само презрение и отвращение към собствената му персона. Стискаше дробовете му, смазваше съществото му. Бе се отделил от онази прегръдка, за да не остане в нея завинаги и да се откаже да се бори да запази себе си и така всичко около себе си. Скри лице в длани. Всичко, което го раняваше го правеше по-решителен, по-безмилостен в пътя му напред, безчувствен към терзанията на съвестта си. Тогава гласът мълчеше. Сега чуваше неуморното му бръщолевене в дъното на съзнанието си. Приближаваше. И тогава хващаше рапирата, възвръщайки си самообладанието с премерени удари, посичания... използваше цялото си тяло във въображаемата битка гласа. Лудостта му щеше да е пълна, ако се бе поддал в самото начало на страха, че страда от шизофрения, защото гласът бе с неговия тембър и нотка и се променяше с възмъжаването му... но после. После отиде при Нея. Там, където се бе страхувал да стъпи няколко години, и без да е убеден, я атакува. И тя поддаде. От тогава гласът бе с принадлежност. Но Тя харесваше да се подиграва, да подлудява и все още го чуваше като свой. Чудеше се кога щеше да отличи лудостта от проклятието...

Потънал в собствената си пот, преминала в чиста вода, защото бе изхвърлил всичко, което можеше да съдържа в отрови потта му, се събличаше и влизаше в баните на тренировъчния център. Обличаше пижама и халат и се връщаше в кабинета си, където имаше тясно легло. Изкарваше само три до пет часа в сън за денонощието. За повече нямаше покой.

Ферлория беше сама в неговата стая и го очакваше всяка нощ. Можеше да е уверен в това. Все някога щеше да спре да го очаква и щеше да се превърне в изпита и студена жена или щеше...

Тези мисли го заселваха всяка нощ в продължение на повече от две седмици, откакто Ферлория обитаваше дома Колдмуун. Ставаше от леглото и сядаше в креслото зад бюрото си, обръщайки го към прозореца. Гледаше в небето или четеше на слаба светлина, докато притъпи порива си да я посети. Да провери дали сърцето ѝ още гори за него...

*****

Лория не видя повече Лейн след срещата им за закуска. Виждаше честичко Вейн, колкото да се поздравят и поемат жадно по прегръдка от другия. Това като че ли единствено можеше да ги зареди да продължат с борбата за сърцето на съпруга ѝ. Фери осъзнаваше, че и Вейн правеше неимоверни усилия да вразуми брат си поне да се появява от време на време. Той не слизаше дори да се храни в столовата с нея. Затова и тя вече не ядеше там. Още след заминаването му в командировка, Фери се бе изместила с прислугата. Тъй като и Вейн изпускаше часовете за хранене, нямаше на кого да липсва на празната маса.

Дните се нижеха бързо, когато се грижеше за имението като домакиня, каквато бе. Нощите бяха един огромен лепкав кошмар. Всяка минутка очакваше Лейн да се появи, измисляше си репликите му и как тя би отговорила. Представяше си, че ще се престраши да я прегърне отново, ще я целуне, както тогава в лабиринта – настойчиво и търсещо...

Малко по малко симптомите на инсомния започваха да я обладават. Грижеше се за външния си вид, както винаги, но вътрешно бе като пренавита пружинка. Не знаеше кога ще дойде онзи тънък момент, в който телцето щеше да поддаде и да се пречупи. За сега не се предаваше.

Осем дни бяха изтекли след последната им среща, когато влизайки в гостната, за да провери как стои новата украса на масата, дочу разговор между камериерките. Ставаше дума за нея и Лейн. Фери застана зад вратата с намерение да изчака да завършат клюкарстването си. Описваха как младоженците дори не са имали първа брачна нощ, как господарят Спел не си правел труда дори да излезе от кабинета си, за да поздрави съпругата си. Дали проблемът не бил в него, или в господарката?

Лория не успя да издържи края и влезе със спокойно и плавно движение. Изгледа ги с каменно изражение и повдигната вежда.

– Съпругът ми е достатъчно зает, за да се занимава да разпространява клюки, но изглежда вие не сте. Не намесвайте сър Спел, който поддържа този дом и издържа и вас.

След този случай повече не чу да го обсъждат. За себе си обаче не знаеше. Вечерта се прибра в стаята си и стоя няколко часа във ваната, а после и под душа с дрехите. Не искаше никой да чува какво прави, нито да се бърка в делата ѝ. А и знаеше, че Лейн няма да дойде. Знаеше, че нарочно я отбягва. Нима му бе толкова противна? Нима не бе достойна да бъде до него? Дори за един разговор...

На следващия ден не издържа. Будува цяла нощ, плака цяла нощ, чака го цяла нощ. Той отново не дойде. Ако това бе игра на нерви, досега да е развяла балната си рокля – цялата бе в бяла тафта.

След като звънна алармата ѝ за ставане, Фери само се протегна и я изключи. Нямахме особена нужда от нея, но поне звукът я изкарваше от дълбините на самосъжалението, в които потъваше още с часовете за лягане.

Изправи се, взе си душ, облече нова рокля и се запъти към кабинета му. Щеше да пропусне закуската, но се нуждаеше отчаяно от разговор с него. Струваше ѝ се, че ще полудее, ако поне не чуе гласа му. Ако не проследи лика му. Дори да ѝ обърне гръб, ще знае за присъствието му. Имаше нужда да е до нея. Този фарс под името „брак“ я изцеждаше и ментално, и физически.

Стигна до кабинета му без никой да я забележи и вдигна ръка да почука. В последният момент се замисли как би я посрещнал – с каменно изражение, безизразно като маска. Никаква емоция, никакви чувства. Само груби режещи думи. Не, не бе подготвена и за това. Наистина щеше да се побърка. Можеше и да му се разкрещи. А това бе повече от неприемливо. Трябваше да има друг начин. Да можеше да го погледа без той да отправя присвитите си злостно очи към нея.

Докато се колебаеше пред единичната, но огромна врата на кабинета му, тежка откъм орнаментация и обков, старинна и с дори запазена оригиналната ключалка, старото резе на вратата прищрака и тя се откряна.

– За колко часа ще желаете обяда си, милорд? – дочу се дрезгавия глас на господин Гибланд, икономът.

– За два часа, Гибланд. Благодаря.

– За нищо, милорд. Лек ден. – пожела по-възрастният и врата се отвори окончателно, разкривайки средния на ръст мъж с прошарени коси и осанка на пълно спокойствие, което изглежда щеше да запази и ако в къщата внезапно се приземеше метеорит.

– И на вас, Гибланд. – върна му пожеланието Лейн преди икономът да затвори вратата.

Затова пък Фери имаше чувството, че дори мушичка да бръмне, ще се строполи на земята от страх. Трябваше незабавно да се скрие зад една от колоните, които изграждаха арката около

вратата, за да не бъде забелязана от иконома. Не желаше да я виждат други номиди, особено съпруга ѝ – щеше я обвини, че подслушва. И нямаше да сбърка.

Приплъзна се внимателно зад колоната, за да не позволи на сър Гибланд да я забележи дори ако се върне за нещо. Когато стъпките му заглъхнаха по коридора, Фери изчака няколко секунди и тогава си позволи да въздъхне тихичко. Сърцето ѝ още биеше в гърлото. Внимателно се измъкна от скривалището си, когато осъзна странен факт – усещаше течение, образуващо зад гърба ѝ. Обърна се и започна да опипва стената с пръсти, защото процеп не се виждаше. Ала да, имаше такъв. Само под определен ъгъл можеше да го забележи.

Утрото беше в разцвета си и докато Лейн работеше денонощно, повечето му съмишленици си имаха работно време от сутрин до най-късно девет вечерта, ако бъдеше достатъчно настоятелен, за да се свърже с тях, а Лейн не страдеше от скромност в това отношение. След като любимият му брат го бе осведомил за отдадената му чест да присъства наравно с водача на полиса Номид – лорд Хейл Малори – на конференцията, която Ледна свикваше веднъж на няколко години, приемайки за тях непоносимите и мръсни твари като Номидите в пределите си. На конференцията Ледна се грижеше за поддържането на мирните взаимоотношения и да представя фалшивото си благоразположение към съседите си. Лейн бе използвал всичко, за да разбере какви други причини биха могли да се крият зад новото съвещание. Тя винаги избираше тематика, а съюзът бе винаги отхвърлян или отлаган във времето. Ледните не желаеха и нямаше да споделят богатството си, ако зависеше от тях.

Струваше му доста, за да се свърже, с когото му е нужно, за да достигне до някаква съществена информация зад кулисите. От тогава времето му за почивка напълно се стопи. Излизаше по-често и срещите му бяха от ниво, което го караше да иска първото, което направи щом се прибере, да е да се изкъпе с телена четка и да си хвърли дрехите в огъня.

От иконома си получаваше нужните му вести за Ферлория. Пред друг не би могъл да признае. Само стария Гибланд умееше да пази деликатно спокойствие и да не изразява в нищо интереса си или мнението си, ако не му бъдеше поискано. В известен смисъл той бе неразчетима подвижна статуя с меко и излъчване на личност, на която можеха да се доверят малки, но значителни неща.

След като не бе спал повече от по два часа последните три-четири дни, през които тревожността му свързана с две специални същества растеше, пропорционално на информацията, на която изведнъж бе открил вир, му бе трудно да си събере мислите повече от всякога. Изправи се от стола си и се доближи до една от лавиците с кодекси, закони и проектозакони. Изписаните със смисъл редове придаваха и насоченост на неговите мисли, а и наистина един преглед щеше да му е от полза.

В този момент се оказа с гръб към вратата на кабинета си, но щом свали един дебел застаряващ том, се обърна, използвайки ръката си за подпора и зачете съсредоточено. Всъщност първите пробягвания бяха безуспешни и това си пролича по-лекото му смръщване.

Ферлория още не можеше да повярва на късмета си. Тя виждаше Лейн в цялото му великолепие и достолепност, подпрян полунебрежно на една ръка, концентриран върху делата си. Така си го представяше и преди. Но това надминаваше и най-смелите ѝ мечти. Да го наблюдава безпрепятствено, да му се любовува, докато той работи. Така не пречеше на никого и в същото време набираше сили да го чака още дълго.

Подпря се на длани в максимална близост до процепа и едва не въздъхна влюбено. Пръстчетата ѝ се изпънаха и сякаш за един миг разстоянието до лицето му бе премахнато и

можеше да усети мекотата на косите, спускащи се от опашката. Какво по-голямо щастие от това да знае, че мъжът от другата страна е неин съпруг?

Не намирайки причината да не може да се съсредоточи, след като мислите му бяха чисти, както доста рядко успяваше да ги нареди, Лейн вдигна очи от тома и ги затвори за миг. Дискомфортът идваше от нещо друго, което не бе в стаята. Чувстваше се наблюдаван. Проверяваше кабинета си всяка сутрин за устройства от този тип. Винаги разполагаше с най-новата техника и последни ъпдейти за нея. Не, не беше технология. Беше нещо живо. Сведе поглед обратно към страниците и запристъпва през стаята, виждайки редовете и съдържанието, но не осмисляйки значението им на момента. Идваше по-силно от... Лейн застана точно пред процепа, но на две крачки от него... Тук. Усети лек полъх и го видя в помръдващия рехав кичур край лицето си. Стаята не е била напълно изолирана. С някаква цел, вероятно вентилиране, но вентилационната система от края на по-миналия век бе решила този проблем винаги. Значи нещо, което не се е взело под нужното внимание. Тропна книгата затворена, когато сърцето му заби трепетно. Уханието, което се бе разпространило в целия му дом, но което не бе допускал до това си обиталище, бе намерило път до тук. Не уханието. Носителят му бе шпионинът.

Лейн издиша. И без това имаше насрочена среща за след час. Върна тома на мястото му и взе друг по-малък, с който да се занимае из път. Прибра го в куфарчето си и тръгна към вратата.

Очите на Фери се разшириха от изненада и уплаха. Отдели се светкавично от процепа.

Лейн отвори и излезе в коридора, обръщайки се наляво към колоната, зад която се криеше натрапника. „Не сега, Ферлория, но по-късно...“ Но откъсна погледа си, сякаш просто се е огледал в тази посока преди да тръгне в другата. Стъпките му заглъхнаха по стъпалата.

Ферлория се бе скрила в съседното помещение. Чист късмет, че не бе заключено. Гърбът ѝ се бе опрял на вратата и сърчицето ѝ не искаше да се успокои. Чуваше го като удари на тимпани в ушите си. Все пак долови отдалечаващите се стъпки и внимателно откряхна едното крило. Огледа се и излезе с достолепна крачка. Закуската! Господи, забрави закуската. Без обаче да забърза ход, се насочи към кухнята, поздрави присъстващите и хапна малко, колкото да залъже глада до обяд. През останалото време се впусна отново в домакинска работа.

Както всяка вечер през последните две седмици, и тази вечеря с прислугата, помогна, доколкото ѝ позволиха с почистването, отправи пожелания и се качи в стаята си. И както всички вечери преди тази, и днес първо влезе да се изкъпе, но този път без дрехите. Чувстваше се заредена, не искаше да плаче. Постоя известно време в банята, изми се грижливо, облече тънката си нощничка и легна пред големия холограмен екран. Кино вечер. Щеше да гледа, докато очите ѝ изтекат и най-после заспи. Гушна една от големите си плюшени играчки, зае поза от йогата – скръстени крака и в скута играчката – и се загледа в ефектите на най-новия екшън. Главният герой беше гола вода. Не можеше да стъпи и на малкия пръст на съпруга ѝ.

– Виждам, че си изкарваш добре. – зад екрана мина Лейн.

Ооо, ето кой е по-подходящ за ролята, помисли си уверено Лория. Повдигна очи без да вдига заровената си в главата на играчката брадичка.

– Здравей, Лейн. Да, гледам филм.

Лейн освободи опашката си от пръстена с игла и започна да се съблича.

– Няма по-безсмислено нещо.

– Напротив, има. Да участваш в такъв.

– Няма що.

„Голям разговор, няма що. Но, хей, нали не се обиждаме все още, добре сме... засега.” – Фери се загледа отново във филма, гушвайки играчката – бе гигантска бяла мечка. Смръщи вежди, когато раниха главната героиня.

– О, не... – едва не я убиха. Мръсници!

– Ти си просто едно дете. – дори не си направи труда да поклати глава Лейн, влизайки по бельо в банята.

Фери скръцна със зъби, но не отговори. Дори не го удостои с поглед, съсредоточена във филма си.

Съпругът ѝ излезе след по-малко от половин час, сушейки косите си настрани с една кърпа, облечен в халат. Влезе право в дрешника, а Фери превъртя филма – имаше кадри, които не желаше да гледа, особено в негово присъствие. Пусна си друг – екшън-комедия. Обичаше да се забавлява с подобни, а и научаваше нови бойни техники, макар и без да ги пробва.

– Би ли го изгасила?

– Хм? – обърна се озадачена към Лейн тя. Гласът му дойде от входа на дрешника – Лейн нагаждаше сатенената си пижама, за да започне да я закопчава, но гледаше към Фери.

– Няма да научиш нищо от това. Ако искаш да научиш, трябва да си размърдаш благородническото дупе.

– И да развия мускули? Нееее. – поклати глава, смръщена в муцунка девойката. – Предпочитам да развия единствения си мускул в главата. Останалото не е подобаващо за една дама да тренира. Харесва ми хуморът в тези филми. За миг забравям, че бойните техники се използват само за нараняване.

– Те не се използват само за това. И от тези пародии си го разбрала. Но спомена, че предпочиташ да развиваш мозъка в главата си. Интересно. Как го правиш? – въпросът му смърдеше на ирония.

– Интересно, какво те интересува? – запърха с мигли кокетно Ферлория. После се обърна и отново се загледа.

– Очевидно си губя времето.

– Лека нощ, Лейн. – пожела му ведро, без да го поглежда тя. В следващия момент се засмя на действието.

Лейн прекоси спалнята си и след секунди изведнъж помещението потъна в мрак, защото прожекцията прекъсна. Стана тихо.

– Ъ? – Фери се изправи припряно, още с мечката си в ръце. Заради яркият екран, сега не виждаше нищо.

– Лейн? – огледа се като сляпа. – Защо го направи?

– Пожела ми „лека нощ”. Освен това те помолих учтиво да го спреш.

– Но той дори не бе свършил. – оправда се тихо тя и запристъпва внимателно към леглото си откъм канапето в кулата, сред чиито възглавници се бе гушила по-рано. – Къде си? – с една ръка гушкаше играчката, с другата опипваше пространството пред себе си.

– Пред теб. – точно го казваше и пръстите ѝ се докоснаха до гладкия черен сатен на пижамата на Лейн. Фери бързо дръпна ръката си. Заобиколи го по интуиция и се покатери на леглото.

– Защо дойде? – правеше неимоверни усилия да скрие вълнението в гласа си тя.

– За да спя в леглото си, например. – Лейн я проследи в тъмното, както би направил и на светло. Лория се закова на завивките и само обърна лице в посоката, където предполагаше, че е той. Сега различаваше единствено силует.

– Това... означава ли, че ще спим в едно легло? – попита съвсем тихо.

– Ако искаш да спиш другаде, заповядай. – силуетът му се придвижи, обикаляйки леглото.

– А ти готов ли си да спиш в едно легло с мен? Знаеш, че нямам къде да отида.

– Искаш ли да спя другаде? – ръката му задържа завивката вдигната, без да пхне тялото си под нея.

Главата на Фери се поклати бавно.

– Добре. – Лейн седна и провря крака под завивката, след това покри тялото си до гърдите, отпусайки глава на възглавницата.

Фери изпита колебание. Независимо че бе Лейн, независимо че бе нейният съпруг, той си бе мъж – чужд номид, с когото тя своеволно лягаше в едно легло. Това... това да не би да е първата им... Преди да довърши, също се пхна под завивките, все още гушнала своята мечка. Всъщност самата Фери лежеше в скута ѝ.

– Смяташ ли да спиш с това чудо?

– Всяка нощ спя с нея. – поясни меко тя и погали пухкавата повърхност. Почти цялата потъваше в нея.

Лейн не каза нищо, завъртя се настрани с гръб и издиша дълго.

– Пречи ли ти? – попита тихо девойката, изправяйки се на лакът.

– Не. – отговори ѝ лаконично.

– Сладки сънища. – пожела му меко Фери и се отпусна. След минутка обаче се изправи, смъкна мечето си на пода и пак легна, този път на възглавницата си.

– Спокойни на теб. – пожела в отговор съпругът ѝ.

– Благодаря. – усмихна се в тъмнината Фери, легнала по гръб и загледана в неговия. Този път той ѝ носеше спокойствие. Не усети кога се унесе, правейки чудовищни опити да го съзерцава. Не знаеше дали това няма да единствената им нощ в едно легло.

Естествено не беше толкова лесно да се заспи, когато знаеше и чувстваше, че не е сам в постелята си. Лейн дълго долавяше погледа ѝ в гърба си. Непогрешимо. Същото усещане от сутринта. Но бе късно и бе уморен. Много уморен... гласът ѝ бе погалил сетивата му. Нямахше да му се удаде да задържи дълго този момент и се остави на очите му да се затворят и сънят да го привика.

На сутринта Ферлория обгръщаше Лейн през кръста подобно плюшена играчка. Той бе заспал като мъртвец и не бе я усетил кога се бе присламчила, а тя също не бе усетила, но не ѝ се отделяше дори когато чу алармата си. Само че Лейн я чу и, мръщейки се, опипом я намери, за да я спре. После се отпусна обратно, извил се над главата на Фери. Нямахше сили да си отлепи очите. Дланта му се върна към тялото. Тежеше му като оловен контейнер. Но напипа бабунка... Плъзна дланта по нея и стигна до по-висока и закръглена, която притисна – последва тиха въздишка и рамото на Фери се раздвижи в съня ѝ, реагирайки на докосването му. Младият мъж настръхна и отлепи ръка. Отвори очи, забравил за по-ранната си борба. Щом фокусира и се пригоди към сумрака, различи очертанията на женското тяло – имаше жена в леглото си. И след като подписа брачния договор, не си бе представял себе си с Ферлория в него. Финият плат едва покриваше контурите на тялото ѝ отдолу. Завивката вършеше по-голямата част. Сигурно не бе предвидила появяването му миналата вечер. Той бе чуждо присъствие за нея и въпреки това се е вкопчила за него сякаш бе мечето ѝ.

– Ферлория?

– Мм? – попита сънено тя, изпъвайки се по него. – Още пет минутки. – помоли в полусън. Поне разхлаби хватката около кръста му.

– Никакви пет минути. Имам задължения. – обля я със студената вода на равния си тон Лейн.

Фери премигна няколко пъти, за да фокусира кой се е извисил над нея, след което с рязко поемане на въздух и пламнали страни, се отдръпна в другия край на леглото, стискаща завивките пред гърдите си.

– Лейн? – още не можеше да повярва, че бе толкова близо до него. – Господи, извинявай. Аз... бях заспала и... – скочи от леглото и забърза към банята.

Лейн се взря с разширени очи и свити зеници след нея. „Трябва да се страхува...”

„Но не искам.”

Препречи ѝ от никъде входа с тялото си. Олюля се със сантиметър от рязкото изправяне, но остана достатъчно стабилен.

– Мислиш, че искам да те нараня ли? – попита безизразно – не можеше да признае, че е поразен.

Нейните очи също се разшириха. Само поклати глава.

– Защо бягах? – атакува я със следващия си въпрос той.

– Ти... – прочисти гърлото си Фери. – Аз... аз те прегръщах без твое позволение. Не съм искала да пришпорвам нещата, просто бях заспала и в съня си съм се прилепила към теб. Аз... срамувам се от постъпката си, защото... защото не съм... Извини ме, трябва да се приготвя. – опита се да мине покрай него.

– От кога прегръщането ми се превърна в срамна постъпка, Ферлория? – ръката му опря в рамката на врата, възпирайки порива на девойката за втори път. – Да не би от дар да се превърна в проклятие?

– Не, аз... никога не съм... прегръщала мъж толкова дълго. – което се равняваше на „не съм спала с мъж” – страните ѝ се обагриха моментално.

– И мислиш, че това е повод за срам?

Тя кимна с още по-румени бузки.

Очите му се присвиха ядосано.

– Погледни ме в лицето, Ферлория.

Тя повдигна поглед и се смръщи болезнено.

– Ядосан си. Вече ти се извиних за това, че те бях прегърнала.

– Нямах си понятие защо съм ядосан.

– Кажи ми. – помоли го тихо тя.

– Срамуваш се от чистотата си. Кой ти внуши това?

– Никой. Всъщност, обществото, в което дружах, бе съставено предимно от опитни дами. Те ме въведоха в техния свят, чрез тях научих доста за любовта между двама души. Ние сме женени отдавна, но... не сме консумирали брака си и аз не мислех, че... Надявах се да дойдеш, но не предполагах, че аз ще съм тази, която ще се залепи първа за теб.

– Толкова ли желаеш да го изживееш?

– Не знам. Наистина. Само като си помисля за това и цялата се обривам от притеснение. Но преди всичко, ако се случи, искам да е взаимно. Затова ти се извиних.

– Бях хванат неподготвен. Изглеждаше като спонтанна твоя реакция. – изпъването на тялото ѝ по неговото още по-малко. Тръпки пристегнаха корема му по същия начин при самата случка – „По дяволите!”

– Съжалявам. Но все пак ти благодаря за нея. – усмихна се нежно Лория. – Ще може ли да се изкъпя? Можем да закусим заедно, ако не си зает.

– Не съжалявай. Предупредих те за думичката "благодаря".

– Така е, но на мен ми харесва да ти я казвам. – тя положи длан на китката му и го погледна с нежно въпросително лице. – Може ли?

– Отучи се. – ръката му не се помръдна още секунда, след което се вдигна рязко и Лейн се отдалечи в посока на леглото.

– Не искам. – каза преди да влезе и затвори вратата.

– Ще се научиш.

Ферлория не го чу, а дори и да го бе чула, не отговори. Зад затворената врата се погледна в огледалото – разбъркани къдрици, пламнали страни и горящ от любов поглед. Нима можеше да се научи да крие всичко това? Съблече се и пусна душа.

Лейн седна в леглото и се отпусна по гръб. Не се бе освободил от ангажименти, но му се виеше свят. Трябваше да се възстанови, за да се захване за нещо. Банята му бе заета. Нищо нямаше да излезе да прекоси цялото крило, за да стигне до тренировъчния център, където имаше всичко. Ето от къде идваше грешката. Банята им. Бе обща. Въпросът бе, че не бе на мнение, че желае да вижда Ферлория по нещо по-оскъдно от нощницата ѝ, с която бе спала тази нощ... Само че след двадесет минути Фери притича боса и с халат от банята към дрешника.

– Лейн, банята е свободна. – подхвърли меко по пътя.

– Благодаря. – той се надигна от леглото и влезе, а Лория влезе в гардеробната и започна да се облича. Когато Лейн излезе от банята, за да се облече, тя отиваше към тоалетната масичка, за да оправи косите си. Така и двамата успяха да се нагласят в сходно време.

– При следваща засечка, аз ще съм пръв в банята. – обяви той.

– При следваща засечка?

– В случай, че се наложи да ползваме една и съща баня отново. – поясни. Беше само по долнище и с кърпа на раменете. Тя го изгледа изненадано, после изведнъж се усмихна широко с пламнали страни и му кимна.

– Съгласна съм. – обърна се да поднови работата по къдриците си, все още усмихвайки се.

Лейн се намръщи неопределено и спокойно влезе в помещението на дрешника. Излезе пет минути по-късно, закопчавайки ръкавелите на сребристата си риза.

– Вчера ти зададох въпрос, но ти не сметна за необходимо да ми отговориш.

– За какъв въпрос става дума? – Фери погледна към съпруга си объркана като кученце.

– Спомена, че предпочиташ да тренираш мозъка си пред тялото. Попитах те как работиш за това. – припомни ѝ търпеливо Лейн.

– Когато имам свободно време, чета, занимавах се със счетоводството на имението на брат ми, ръководих благотворителни кампании... – изброи още няколко неща, с които се бе заемала сериозно тя.

Веждите на Лейн се помръднаха нагоре едва забележимо.

– Забележително. – отбеляза монотонно.

Фери изгледа ококорено няколко секунди отражението му в огледалото, след което „избухна“ да се смее.

– Извинявай. – задъха се тя. – Знам, че звучи незначително за теб. Толкова си сладък, когато едва прикриваш отегчението си.

Младият мъж въздъхна и се върна в дрешника, за да излезе със сако върху раменете си няколко мига след това.

– Очарован съм, че отегчението ми те забавлява, но не разпозна мислите ми правилно.

– Ти изобщо не бе очарован, когато ти казах за постиженията си. – отвърна му меко Ферлория. – Знам, че казаното от мен е смешно пред това, с което ти се занимаваш. В случая се смеех на себе си, самоиронизирах се.

– Всъщност надхвърля очакванията ми за теб. – рече безизразно, затова не даваше възможност думите му да бъдат разчетени като искрени.

– Наистина ли? – очите ѝ се разшириха отново от изненада, но и признателност. Ако ѝ дадеше знак, веднага щеше да му лепне една прегръдка.

– Не лъжа директно. Ако искам да избегна истината, умея да я заобиколя. Сама твърдеше, че го правя. – вътрешно на Лейн му бе трудно да повярва, че толкова малко от негова страна изкарваше тази жива усмивка и искрици в очите ѝ. Започваше да се задъхва, да изпитва несигурност в онова, което тялото и лицето му издаваха. Трябваше да напусне стаята. Скоро. – Успешна работа върху развитието на ума. – насочи се към вратата на спалнята, запазвайки спокойна крачка.

– Почакай, Лейн. Готова съм. – Лория огледа за последно косите си в огледалото и го последва. За пръв път имаше възможност да слезе с него долу. Имаше чувството, че ще се разтопи от трепет.

– Няма да слизам за закуска. Успях се и изостанах в графика си. – разби мечтите ѝ Лейн.

– Но няма ли да сме в една посока поне два завоя? – попита с надежда любящата му съпруга.

– Защо не излизаш повече. Виж се с „умопомрачително“ интелигентните си приятелки. – защото той не можеше да ѝ бъде приятелят, когото тя искаше и от когото имаше нужда. Нищо близо до такъв. – Посети брат си. Вейн с удоволствие ще те придружи.

– Нямам особено желание да ги виждам. – отвърна тихо Фери. – Защо ме отблъскваш от себе си? Преча ли ти? – попита колебливо. Не искаше да се вижда с никого. „Умопомрачителните“ ѝ приятелки щяха да я заспят с въпроси, на които Ферлория нямаше никакво желание да отговаря.

Ръката на Лейн се задържа на бравата.

– Защо се изолираш?

– Не се изолирам, Лейн. Знам какво ще ме питат „умопомрачителните“ ми приятелки, а не искам да коментирам личния ми и семейния ни живот. Това време се води като меден месец и не ми се напуска имението. Имам работа тук. Проблемът не е в това. – погледна към него смръщено. – Преча ли ти с присъствието си?

– Не, не ми пречиш, Ферлория. Обясних ти преди да подпишеш, че домът ни няма да се превръща в твой затвор. Или да разбирам, че в действителност нямаш приятелки и приятели, с изключение на брат ми. – ледниково сините му очи се възряха пронизително в нейните.

– По твоята логика, аз наистина нямам такива освен брат ти. Всички останали спадат към графата „познати“. – отвърна унило Фери.

– Радвай се, Ферлория. Имаш един, който можеш да наречеш така... „без страх, без ограничения“ – най-накрая Лейн отвори вратата и стори път на съпругата си. Излязоха в коридора, но тя го спря на първите крачки.

– Не може ли ти да си вторият? – погледна го открито.

– Аз не мога да бъда ничий приятел. – отговори ѝ откровено той. Осъзнавайки и изричайки тази завършена истина, усети болка. – Извини ме. – заслиза забързано по стълбите.

– Кой, за Бога, ти втълпи тази нелепа идея?! – забърза надолу след него Фери и едва не се оплете в полите си.

Лейн се спря на едно стъпало и се завъртя щом до слуха му достигна издайническият шум от изпъването на материята. Още едно стъпало и щеше да прелети останалите до долната площадка. Върна се стъпало нагоре и пресрещна политащото тяло на съпругата си. С две ръце я подхвана под мишниците, а крачетата ѝ се подпираха на стъпалото, на което допреди миг бе стоял той.

– Имам собствено съзнание, за да преценя тази „нелепа“ за теб идея. – довърши сякаш нищо не се бе случило току-що. Само сърцето му помнеше и летеше със скоростта на рефлексите му.

Фери се задържаше с ръце на неговите, уловила плата на самото му. Нейното сърце препускаше повече от страх да не скочи отгоре му, отколкото да не се залепи на долната площадка.

– Но не можеш да си сигурен, докато не си го чул от приятел, нали? Правиш заключения за нещо, за което още нямаш доказателство. – говореше с нежност тя, въпреки треперещото си от случилото се тяло.

– Ти винаги можеш да бъдеш приятел, с когото пожелаеш, да бъдеш открита и искрена, и другата страна би ти била приятел, ако може да отвърне със същото. – Лейн вдигна Фери с лекота и я спусна на стъпалото пред себе си. – Но аз никога няма да бъда такъв. Разсъдливи и пресметливи – такива личности не са приятел.

– Точно така, аз искам да бъда твой приятел. – задържа ръцете си на самото му тя. – Позволи ми да опитам. Позволи ми да бъда до теб. Имай повече вяра в себе си. Дори разсъдливите и пресметливи номиди могат да бъдат приятели на някого. – спусна ръце, плъзгайки ги по ръкавите му.

– Съжалява, Ферлория. Не мога да мисля за това сега. – той отстъпи на следващото стъпало надолу, отдалечавайки се от досега на ръцете ѝ. – Не ме следвай. – повели ѝ, обърна се и заслиза отново. Мислите му се лутаха в огън от противоречия. Преди я допусне в плановите си, не бе изпитвал такива спрямо друг, освен към своя брат-близък. Но с него бе по-лесно. И двамата знаеха едно и също и можеха да се разберат, без да го изказват на глас. Лейн бе свикнал да разпознава границата между братската взаимност и повика на проклятието. За Ферлория не знаеше нищо с тази дефинирана сигурност. – Лейн... – повикът ѝ бе съвсем слаб. Като тихо отронило се есенно листо. Не, нямаше да му се натрапва повече за днес, иначе рискуваше да се скарат, а досега разговорите им вървяха като никога досега. Започна да слиза бавно по стъпалата, гледайки и стъпвайки внимателно, за да не се оплете отново в полите си.

– Братко? – въпросителното изражение на Вейн посрещна Лейн в дъното на стълбището. Топлите му очи се преместиха половин етаж по-нагоре, където се намираще неговата млада снаха.

– Добро утро, Вейн. Изведи Ферлория някъде, ако обичаш. Нуждае се.

„Мога да ти посоча едно-единствено нещо, от което се нуждае, и то не е извън тази къща.“

– помисли си по-големият от близнаците.

– Ще се осведомя лично за мнението ѝ и ще решим заедно.

– Направи, каквото трябва да убедиш. Виртуоз си в тази сфера. – натърти спокойно Лейн.

Вейн изцъка, но се отдръпна от пътя на брат си, за да изчака Фери.

Тя до последния момент не виждаше нищо пред себе си, концентрирана в стъпките и вгълбена в спомена за разговора ѝ с Лейн. Едва когато видя върха на обувките на по-големия близък, надигна очи и срещна неговите.

– Здравей, Вейн. Ще закусваш с нас? – усмихна му се ласкаво.

– В кухнята? – полюбопитства Вейн, разтваряйки ръце за редовната прегръдка.

– В кухнята. – потвърди усмихната тя и се сгуши в обятията му. Колкото и да копнееше за друг, нуждата от подобни малки жестове я караше да желае дори една незначителна ласка от някого другичко.

– С удоволствие, сладурче. – измърка сладко Вейн. – Искаш ли след това да направим едно малко посещение на Хейл? Сапфирените му очи ще се разтопят. – закачи нослето на Фери с показалец.

– С радост, Вейни. – усмихна се лъчезарно девойката, после се засмя. – Но някой друг път. Чакат ме още задължения. А те чака закуската, голямо момче. – хвана го за ръката и затегли към кухнята с отмерена крачка.

– Има ли възможност да отлагаш срещата с брат си по някаква друга причина? – внимателно запита Вейн, оставяйки се да бъде воден.

– Мдам. – отвърна меко Фери. – Мога да се сетя за една особено силна причина. Но отговорът ми е: „Не, няма да се подчиня на заповедта на Лейн.“ Не се чувствам самотна, нито изолирана. А след снощи съм презаредена за още седмица напред – наистина изглеждаше по-жизнена, лъчезарна.

– След снощи? – Вейн бе втрещен. – Не, не. Прекалено лично е, за да знам. Радвам се, че има някакъв напредък. – „Какъвто и да е.“

– Не бъде прекалено любопитен, Вейни. Не е нищо срамно, но за мен е огромна крачка напред. – усмихна се замечтано и въздъхна влюбено тихичко.

„Господи, братко, какви чудеса ти се отдават, които на мен не?!“ - с невероятно изумление се запита Вейн. Ала внезапно го прониза проникновение: „От Фери е. Тя те обича толкова много... Късметлия си, без да го осъзнаваш, Лейн.“

– Вейн, ще бъдеш ли тук цял ден? Мога да помоля да сложат масата в трапезарията.

– Не, Фери. След закуска се връщам към своите задължения. Съжалявам, миличка. Справяш се страхотно с домакинството. Откакто си тук, всичко придоби нов оттенък. Но винаги можеш да избереш и нещо друго, с което да се развиваш допълнително. Има толкова неща, които можеш да направиш, ако пожелаеш истински. – каза ѝ приятелят ѝ подкрепящо.

– Така е, Вейн. Обичам да правя това и за момента то ме удовлетворя напълно. – отвърна му нежно тя. – С времето ще се науча да върша няколко неща едновременно.

– Никога не си слагай граници за който и да е момент. Бързо се свиква с тях и след това е болезнено трудно да се излезе от пределите им. – погали той дланта ѝ, с която го водеше.

– Аз не спирам да се развивам, Вейн. – усмихна му се Фери и на свой ред погали ръката му. – Просто си давам малко почивка от светския живот. А и все още съм в меден месец. Искам да го прекарам тук, сред новото си семейство. Брат ми ще разбере.

„Вероятно, ако го увериш, че меденият месец е толкова сладък, за да се нарече меден.“ – но Вейн запази тези думи за себе си.

– Решението е твое, Фери. Но поздравите, които му предавам от теб не стигат да смекчат сърцето му, както би сторил твоя глас или твоята прегръдка.

– Да, сигурно се тревожи. Той винаги се тревожи за нещо. Може да си помисли, че му се сърдя. Довечера ще му се обадя. Знам, че след десет е винаги в стаята си за душ след тренировките.

– Чудесна идея, малката ми. – възкликна тихо Вейн и я гушна пред раменете, както си вървеше малко зад нея.

– Вейн! – засмя се тя. – Ще ме събориш, внимавай. Едва не се оплетох в полите си на идване. Добре че бе Лейн да ми помогне.

– Ммм, така ли? Както тогава... – прошепна дяволито близникът му и бързо се отдръпна.

Фери прочисти гърло. Страните ѝ пламнаха от нищото.

– Не, не както тогава. – после се закова на място и се обърна възмутена и обляна в руменина. – Видял си ни?!

– Амиии... така де. Мъничко. – Вейн направи приблизителен знак с приближаване на палец и показалец.

– Мъничко? Това не е било само мъничко. Как не те е срам, Вейн Спел?! – сега вече цялата се изчерви и побърза напред. Мислеше, че това е тайна между нея и съпруга ѝ. Все пак той не се

гордееше с това. – Да бе помогнал това да не се случва изобщо. – отвърна обидено. – Така или иначе Лейн изобщо не се радва на случилото се.

– Не съм виновен, че се върнах да проверя какво те задържа. Помислих, че Лейн е решил да си го изкара на теб. – следваше я с широка крачка и гузно лице приятелят ѝ. – Фери, защо ми се сърдиш?

– Лейн и до днес ми повтаря, че това е било грешка. Не на теб, започвам да се сърдя на себе си. Колкото и щастлива да ме прави този спомен, ако се бе намесил, сега нещата щяха да са различни. – изравни се тя с Вейн.

– Казал ли го е конкретно? – младежът пхна ръце в джобовете си – самата невинност.

– Всеки път, когато се наложи да спомена за този случай и изразя радостта си от постъпката му, той отрича думите ми. Какво по-различно мога да си помисля накрая?

– Не можеш да отречеш, че беше случайност. – обясни Вейн деликатно.

– Така е. Но той спокойно можеше да ме събори от инерцията и скоростта. Но той не го направи. Поне се опита да го избегне. Той ме прегърна силно и пое удара с пода вместо мен. Как можеш да кажеш за такъв номид, че е единствено пресметлив и безчувствен?

– Мога.

– Не, не можеш.

– Мога и още как. Живея по-дълго с него от теб.

– Но той не е само това, за което се представя. Никой не е.

– Правилно. Никой не е само това, което показва.

– Аз спях с него. – отбеляза нежно Фери.

– Можех да се досетя за това... Момент, не говориш за..., а за буквалния смисъл, нали? Спали сте в едно легло. – уверяваше себе си повече Вейн.

Тя закима като кученце.

– Дори го бях прегърнала в съня си и той... нямаше нищо против. – бузките ѝ бяха ярко румени.

„Познах, Фери е...” Малко му трябваше да заклати глава и да се опита да я разубеди, че това, което мисли, не е, каквото е. Но какво право имаше да разрушава магията.

– Радвам се за т... вас, Фери.

– Благодаря ти. – усмихна се широко тя. Влязоха в кухнята и поговориха малко с прислугата преди да седнат и да хапнат.

IX глава

Споделяне

Фери не видя повече Лейн до края на деня. Не дойде и вечерта при нея. Лория потъна отново в самосъжаление, че предната нощ ще им е единствената и че Лейн не понася тя да го докосва. Не понася присъствието ѝ. Сънят ѝ бе неспокоен, ако изобщо можеше да се нарече сън. Събуждаше се през няколко минути, ослушвайки се дали няма да влезе през вратата, дали няма да легне до нея. Но това не се случи. Иначе щеше да усети, защото лежеше напреки на леглото, прегръщайки възглавницата на съпруга си.

На сутринта трябваше да вземе малко по-дълъг душ от обикновено – с час и половина повече. Все пак не успя да закъснее за закуска. Разбра, че Лейн е бил зает. Голямо оправдание. Зает и за през нощта? Сърцето ѝ се сви тревожно. Главата ѝ запулсира от идеи и страхове. От прояждащи мисълта съмнения. Ако можеше да се оприличи на цвят в този момент, то щеше да бъде тлъсто зелено. Едва изкара до обяда. Лейн отново не се появи, а тя бе на прага на здравословното си състояние. Беше нервна, напрегната, неспокойна, заядлива, макар да не

показваше почти нищо на повърхността. Това личеше единствено от каменното ѝ изражение и смръщените ѝ вежди.

Докато обсъждаше вечерята и десерта с готвачите, една от камериерките влезе в кухнята, за да поръча обяда за господаря. А Лория имаше чувството, че върху ѝ са изпуснали неутронна бомба. Сега бе нейният шанс. Не успя да сдържи порива си и помоли тя да занесе храната му. Икономът, сър Гибланд, бе единственият, който бе упълномощен да му носи храна, но нищо не бе споменато за съпругата на младия господар, затова ѝ кимна с мека усмивка. Лицето на девойката веднага засия, но изчака търпеливо да нагласят подноса му. След което със спокойна крачка, но нетърпеливо сърце, се заизкачва нагоре. Стигна до кабинета му, но нямаше как да почука, защото ръцете ѝ бяха заети с големия поднос. Затова, пазейки равновесие, вдигна краче и с върна на обувчицата си удари няколко пъти по вратата.

– Влезте, Гибланд. – обяда на Лейн идваше в точното време, за което го бе поръчал винаги и нямаше изключение.

Добреее, ами сега? Фери се опита да отвори с лакът и се получи при втория опит. Лейн не вдигна очи от четивото, над което се мръщеше, а гърбът му бе към вратата.

– Оставете го и сте свободен, Гибланд. – предаде на иконома си, който мислеше, че е.

Съпругата му остави подноса и се загледа няколко секунди в любимия си с неразчетим поглед. Всъщност го ревнуваше. От работата му, от собствените си объркани идеи. Дори от иконома. Обърна се и, преди да каже каквото и да било, излезе от кабинета му. Не искаше разправии. Просто да му се порадва безмълвно.

Гибланд рядко влизаше, без да поздрави и никога не напускаше без пожелание. Лейн вдигна глава, хвърляйки поглед към вратата, която току-що се бе затворила. Да, икономът им трябваше да е бил. Ето го подноса с ястията му за обяд. Пристъпи съмнително присвил очи. Не му трябваше и една крачка, за да...

Попътно, книгата (том от законоуредбите в рода Спел) бе изоставена затворена и легнала на канапето до масата с подноса. С бързо движение, Лейн отвори вратата.

Фери бе застанала на шпионското си място и го изгледа стреснато. Не очакваше той веднага да излезе. За миг си глътна езика.

Младият мъж пристъпи в коридора и насочи веднага очите си към предателската кулона. Дори да не проследяваше уханието и следата от присъствието ѝ, Лейн отново щеше да провери отново там, преди да търси други обяснения. След онзи ден, в който я бе уловил, вече знаеше, че бе въпрос на време Ферлория да опита отново. Не се ядосваше на шпионажа ѝ, а се учудваше на експедитивността ѝ, но в такъв случай защо бе така раздразнен? Когато застана срещу нея, пресичайки пътищата ѝ за бягство, също като нея не заговори.

Фери бе като притисната в ъгъла, както си и беше. Почувства се като в капан и единственото, което ѝ хрумна, бе да попита тихо:

– Защо не хапнеш обяда?

– Не обичам да ме гледат в устата, докато се храня.

Девойката цялата пламна и отмести поглед. Побъркваше се покрай него. Опита се да мине покрай него и да избяга..., но не можа. Проходът между колоната и тялото му бе твърде тесен.

– Не съм искала да те гледам в устата.

– Да, знам.

– Къде беше снощи?

– По работа. Не се отчитам пред никого от шест годишен.

– Тогава да не си се женил. – отвърна ядно Ферлория и се опита да измести Лейн от пътя си.

– Бързаш?

– Не съм в настроение да слушам безчувствените ти слова. Затова исках да ти се порадвам от разстояние. Нямах да те закачам.

– Усещам присъствието ти. Това е достатъчно... – очите му се отместиха от лицето ѝ за мимолетен миг, след който се върнаха на него. – Не съм безчувствен. – каза тихо.

– Знам. – отвърна тихо Фери. – Затова те ревнувам. От всичко. – гласът ѝ започна да ѝ изневерява. – Не знам къде си, какво правиш, кога ще се прибереш, кога ще те видя. Аз... Побърквам се, когато не те виждам или не чувам за теб. – направи повторен опит да го измести.

– Тогава защо бягаш, когато не те гоня? – той не отвори пътя ѝ. Можеше да разбере по лицето ѝ – бе готова да се разплаче. – Ферлория? – започна да се долавя безпомощност в очите му, гласът му се задържаше нисък. – Аз... не съм искал... – какво да направи? Не си спомняше дали някога бе изричал такива думи. – Не съм искал да страдам.

Тези бяха най-прекрасните думи, които ѝ бяха казвали досега. Може би точно те отключиха сълзите ѝ, но и Фери не ги спря. Притисна се към Лейн и го гушна. Буквално се сгуши в него.

– Знам... – отвърна тихичко тя. – Знам. Просто... ревността е страшно нещо.

– Но как би могла да знаеш? – неговите ръце потрепнаха несигурно, издигайки ги, за да се докосне до нея. – Няма причини да ревнуваш. Не бих... – затъваше. Затъваше сериозно.

– Така силно... Така силно исках да дойдеш снощи. Главата ми ще се пръсне от глупости. – зарови муцунка във врата му.

– Глупост ли е да желаеш нещо силно, а да не си сигурен, че наистина е твое? – отрони Лейн. – Да не знаеш със сигурност какво ти вещае...? Да не можеш да вярваш в тези свои усещания...? – тялото му не го лъжеше. То му доверяваше светове, които той не би могъл да достигне, когато умът му преживяваше ад. Прегърна по-смело Ферлория и притисна главичката ѝ към шията си. Беше толкова странно – сърцето му засилваше своя ход и дишането му бе задълбочено, учестено... и все пак недоловимо.

Фери се наслаждаваше докрай на тази прегръдка. Но на този край любопитството ѝ надделя. Тя отдели бавно глава и погледна към своя любим. Очите ѝ се бяха разширили от изненада. Повдигна ръка и миг преди пръстите ѝ да погаят страната му, се поколеба и ги спря.

– Да ти кажат, че има неща, които са недостижими за теб. Да ти втълпяват какво е редно или не да направиш. Да загубиш себе си сред безброй чужди заповеди. Да не знаеш кой си или какво наистина желаеш.

– Как... – очите на Лейн се разшириха. Дишаше през устни, а ирисите му блесяха трескаво. Трябваше да затвори очи и отпусне глава за момент. Всичко, което бе обмислял и премислял безброй пъти. Всичко, което го държеше настрана... не беше всичко. Все още имаше опасност. Опасности за нея, за всичките му близки, за целия му дом. Той бе тази опасност, той съществуваше заедно с нея и тя живееше чрез него. Но краят на живота му само щеше да предопредели нов носител и знаеше кой би бил той. За никое избавление на света не би предложил своята съдба на собствения си брат... Спри! Спри и помисли. Ферлория не знаеше, тя предполагаше, толкова близо и все пак ужасно далеч... Пръстите ѝ докоснаха страната му.

– Моля те, нека бъда до теб. Позволи ми да ти помагам с всичко, което е във възможностите ми. – тя ги плъзна нагоре, така че да положи и дланта си на страната му.

– Объркваш ме. – хвана ръката ѝ той, но не я отмести от страната си. Всичките му мисли бяха вплетени в неразпознаваем калейдоскоп от цветове и усещания. Чувстваше се ужасно слаб, защото нямаше никакъв зачатък от контрол и никаква подсказка за посока, която да поеме.

– Не това целя. – отвърна тихо девойката и погледна с болезнен копнеж към ръцете им. – Искам да си силен. Искам подкрепата ми да те прави още по-силен. Мечтая да се уповавам на нас, да се чувстваш уверен. Да не се изолираш. Ние ти мислим доброто.

– Нямах представа какво говориш, Ферлория. – Лейн свали ръката ѝ, без да е груб, и се оттегли. Лицето му си върна студенината, очите – твърдостта.

Ръцете ѝ останаха във въздуха. Не очакваше, че той ще се отдръпне толкова бързо. Сякаш нещо я преряза. Сякаш тя преряза разговора, прегръдката им, взаимоотношенията им. Какво направи?!

Обърна се задъхана и забърза по коридора.

Лейн проследи действията ѝ, без да потрепне външно нито за миг, а в себе си се бореше с чудовището, в което се бе превърнал. Безсънните му нощи не го бяха научили на нищо, не бе имало смисъл в тях, ако не съзнаваше дори сега как трябва да постъпи. Тя беше светлинка, която не искаше да угасва. Искаше да продължава да гори и да се топли на светлината ѝ в покрайнините, където тя бе хладна и успокояваща, не попарваща и хаотична, както щом я приближеше – тогава привикваше същото в него. Страхуваше се от нейно изгасване, сякаш това би заложило окончателното му падение, безвъзвратен, непоправим край за него... Не искаше да се загуби. Не искаше да се предаде. Егоистично ли бе или просто не разчиташе себе си правилно вече? Мислеше, че се опознал до последното къшейче. Но винаги имаше още, нали?

Тя все още мислеше, че той е загубено момче, което не разбира намеренията на другите да му помогнат, твърде уплашено, за да види добротата им. Но той никога не ѝ даде шанс да узнае какво представлява. По простата причина, че не знаеше кое е истинското и кое фалшивото. Само тялото му никога не бе подвластно на ничии команди, на ничии внушения. Затова то намираще оръжието и дърпаше ума му далеч от гласовете. Дърпаше го и сега – да тръгне след нея, да не я изоставя. Да ѝ даде нещо реално, да ѝ говори по начин, който думите не можеха да опишат, да потвърдят, да предадат...

Крачетата ѝ се движеха толкова бързо. Стъпчиците бяха леки и меки, пълни с меланхолия, когато чуваше отдалечаването им. Парфюмът ѝ не изтъляваше, сетивата му не се насищаха на него. Да, това трябваше да следва. Тях трябваше да слуша...

Пристъпи в посоката, която тя отлетя от него, но знаеше, че не желаше да бъде пусната... и почувства лекота. Беше толкова поразяваща, че дъхът му замря. Още една крачка и още една. Докато почти тичаше, си представяше неволно ехото на гласа ѝ в душата си. Несвързани думи, но винаги нейни...

Ферлория притичваше през коридорите към спалнята им. Не знаеше къде другаде да отиде, не знаеше какво друго да направи. Чувстваше, че се е провалила. Че предаде и двама им с необмислените си речи. Чувстваше се отвратена от себе си. Сложи ръка пред устни, за да заглуши едно стенание. Още малко. Още малко и щеше да се прибере в стаята му. Неговата стая, в която тя живееше сама. Не забелязваше никой покрай себе си, просто бързаше да се скрие.

Затваряше след себе си, когато вратата бе спряна наред път. Ръката на Лейн я върна навътре, накъдето се отваряше и пристъпи. Пристъпи в стаята, без да личи с нищо, че е задъхан, макар въздухът едва да достигаше за горящите му дробове. Очите му гледаха в тези на Ферлория. Цветът им от дълго време бе представлявал неловък спомен в мислите му. Свързан с меко докосване на устни... Бледите му ириси сияеха със собствена светлина. Нищо студено, не идваше от тях, когато отвесните зеници бяха разтворени почти до кръгове сред сивата. Нямах време никой от двама им да включи осветлението. Вратата тихо се захлопна зад гърба му, подтиквана от неговата ръка.

Девојката се стресна от внезапната му поява и се дръпна настрана. Къде бе сбъркала пак?

Само, докато го погледна и очите ѝ се закотвиха за неговите. Не ги бе виждала никога в такава светлина. Те наистина сияеха. И това я хипнотизираше. Изтръгна и последния ѝ въздух от дробовете от захлас.

– Имам нещо, което бих желал да ти споделя, Ферлория. – приближи се с отмерена крачка съпругът ѝ. Приличаше толкова много на вълк, който внимателно настъпва към набелязана жертва. Единствено мекото сияние на погледа му заковаваше крайниците ѝ, иначе да е избягала. Не, не бе така. Погледът му приковаваше и сърцето ѝ да спре в очакване на думите му.

– Страхуваш се от мен... – наклони глава настрана едва-едва. Очите му се преместиха от лицето на шията ѝ, ключиците ѝ, гърдите, и се върнаха по-бързо. Но не спря. Само стъпките му се смалиха и забавиха.

Фери поклати глава. Изведнъж ѝ стана горещо. Много горещо. Пулсът ѝ се учести, но не изпитваше страх, а... Какво беше?

– Какво е тогава? – вдигна ръка към тялото ѝ той и пръстите му се докоснаха един по един, докато не легнаха всичките, на кожата ѝ. – Гориш. Пулсът ти е толкова бърз. Мога да го доловя далеч от пътищата на кръвта ти. – тялото му застана в непосредствена близост, ала все още не се докосваше до нейното. – Тиха си... – пръстите му се отделиха малко и върховете им се плъзнаха нагоре към ухото на Фери. Усещаше я и нямаше друго. Усещаше само Ферлория и себе си, сами...

Тя затвори очи – цялата настръхваше под докосванията му. Дишаше през устни, ако изобщо поемаше някакъв въздух в гърлото си. Сякаш Лейн ѝ го бе откраднал всичкия и я зареждаше единствено с ласки.

– Невероятно е... – успя да прошепне накрая.

– Неопишуемо... – включи се Лейн. Думите дойдоха от много, много близо... Палецът му подръпна долната ѝ устничка – бе ги подминавал с лека ръка, толкова пъти. В този момент бленуваше за една думичка от тях.

Фери отвори внезапно очи. Какво правеше той? Наистина ли бе пред нея?

– Лейн... – бе по-скоро като дихание. Повдигна колебливо ръка и я насочи към страната му. Погали скулата и част от челюстта му преди върховете на пръстчетата да опрат в неговите устни.

Лейн си пое дълбоко дъх и го задържа. Не точно името си бе желал да чуе. Той не съществуваше. Но Ферлория бе съвсем реална. Престраши се да го докосне – примижа. Власинките по кожата му настръхнаха още повече. Чувстваше се толкова свободен и жив. Устните му се присвиха и поеха връхчетата на пръстчетата. Съвсем случайно езикът му ги докосна – не съжали. Улови ръката ѝ и я придърпа настрани, където покри с устни кутрето ѝ от основата му при дланта. Не бе целунал ръката ѝ по-рано от гордост и страх. Какъв глупак!

Междувременно девойката го гледаше с разширени зеници. Цялата се изчерви, но липсата на осветление, я прикриваше. Тя... топеше се. Наистина бе неопишуемо. Чувстваше се в капан, от който не желаше да се измъкне. От устните ѝ се отдели звук, подобен на мънкане и поемане на въздух. Изплаши се да не развали магията.

Лейн отвори очи и се вгледа в нея изучаващо. Този звук не бе излизал преди от устните ѝ, но му хареса – сякаш и тя го казваше, защото сърцето му потрепна развълнувано. Или той бе много объркан... Мислите не бяха за сега. Чувстваше – различно и любопитно. Искаше още от тях. Трябваше да научи.

Оттегли ръката ѝ и притегли Фери с другата за талията. От устните му се отдели рязко дихание щом усети топлината и мекия допир.

– Лория... чувствам те... – в гласа му се преплиташе изумление.

– Радвам се. – измънка, усмихвайки се тя, и отново затвори очи. Не ѝ помогна. Стана по-лошо. – И аз... теб. – свободната ѝ ръка погали внимателно гърба му, плъзгайки длан по плата на сакото. Интензивно при това. Наситено и размиващо всякакви потоци на мисли, сякаш бяха мними ручейчета. Той въздъхна отново, стисвайки очи. Нуждаеше се от съвсем мъничко. Но започваше да открива повече и да търси повече.

– Страст. Думата, която търсех... Но не е достатъчна. Не виждам следващата. Може би ще я намеря... – устните му закачиха нейните. – ... тук. – примами ги, като ги погали с дъха си. От тях му отвърщаше топлина, лъх на шоколад...

Той...? Лория разтвори клепки. Ирисите ѝ бяха почти черни като деня им. Раздалечи устни и пое дъха му. Като невидима нишка, която неумолимо ги дърпаше, се притиснаха към неговите. „Желание“ бе думата, която се въртеше в съзнанието ѝ, но бе отмита бързо от целувката им. Първата взаимна такава, която споделяха. Щеше да се строполи на пода, ако не я прегръщаше.

Лейн не знаеше, никога не бе целувал друга жена освен нея в лабиринта. И тогава знаеше само едно – желаше да обследва, да получи... да даде. Устните му се раздвижиха и погалиха цялата площ на нейните, разтвори своите отново и разучаващо се вкопчиха в горната. Ферлория. Името ехтеше в притъмняващото му съзнание. Не беше просто усещането. А нейното. Ничие друго. Телцето ѝ бе податливо като глина в ръцете му, докато устните му продължаваха да търсят. Обви по здраво тялото ѝ и наклони глава, за да поеме повече от сладко-горчивия вкус...

Фери се видя в чудо. За нея случващото се наистина бе чудо, но от най-сладките. Долавяше бавната му настойчивост и това вместо да я изплаши, я изпълни с нетърпение. Беше чувала и гледала достатъчно истории, но нищо не можеше да се сравни с този момент. Отново положи ръка върху страната на Лейн и бавно я плъзна в косите. Така копнееше да ги докосва и гали, макар да знаеше, че той не разрешава. Но не успя да издържи на изкушението си. Дано не си изпати от това.

Но Лейн не помисли за дързостта на Фери да прокарва пръсти в косите му, а как те ги галеха, всяко тяхно движение сред кичурите. Не искаше много. Да бъдат милвани с нежност... Пусна я с едната ръка и издърпа сакото от едната страна. Направи същото и за другия ръкав. Плата се свлече глухо на пода... Кожата му дишаше с малко по-свободно. Спусна длан по кръста на Ферлория, притискайки внимателно.

Нейната противоположна длан се спусна по плата на елечето. Една дразнеща мисъл просветна в ума ѝ като червена лампичка – тя бе много по-облечена от него. Но дали наистина щеше да се стигне до там... Докато обмисляше варианти, всичко се сля в една еднотипна каша, сред която галеше едновременно гърба и косите на своя любим. Ако имаше още двеста ръце, щеше да ги насочи само към него. Пръстенцата ѝ обхванаха, доколкото можеха, тила му и го помамеха надолу още към нея. Можеше да се приближи още. Тялото ѝ потръпна, усещайки захвата на ръката му през кръста ѝ.

Повече. Тя търсеше и не се страхуваше. Език, на който не се срещаха недоразумения. Език, който инстинктивно познаваше. Всички номиди бяха различни, докато не отключеха тези древни страници, изписани с невидим за очите, но непогрешим за душата текст. Паметта и чувствата се заключваха и отпечатваха именно върху телата им, но никога не бяха просто материя. Чувстваше ги като поток в кръвта си. Лейн върна ръце нагоре и повдигна Фери към себе си. Целувката можеше да бъде най-различна и всяка споделяше своето значение. Плъзвайки по устни по нейните и поемайки дъха ѝ, той разчете ненаситност и нужда, копнеж.

Фери сви ръка на тила му леко само за да се отпусне и пробяга по косите. Ноктите ѝ задраскаха по гърба му внимателно. Успя да намери път под елечето и се плъзнаха върху последният пласт – ризата му.

Ноктите ѝ прокараха ток в тялото му. Отпусна устните на Фери с въздишка и тъй като не виждаше разрешим бързо начин да се отърве от нея, въздишката. Прихвана покрайнините на деколтето и го разшири по раменете девойката. Раздирането на плата го подлуди. Нямаше дума за това, как подеждаха голите ѝ рамене. Гладка бяла кожа като най-фин порцелан. Вдигна длани по тях. Цялата бе гореща, както той се чувстваше.

Колко лесен начин за събличане. Фери не се бе сетила за него. Кожата ѝ потръпна. Ръцете му бяха хладни, но вместо да я успокояват, я правеха още по-чувствителна. Пое рязко дъх и повдигна глава, сякаш можеше да диша по-спокойно така. А всъщност му предоставяше по-голяма свобода за изследване. Чувстваше се замаяна от докосванията му и в същото време по-жива от всякога. Молеше се само да не спре, каквото и да прави.

Тя бе желала да чуе комплимент, но истината също бе такъв. Щеше да ѝ докаже, като изпиеше всичко това... по-късно. Засега затвори очи, нежно оттегли дланите си и започна бавно да сваля своите дрехи.

– Лейн? – гласът на Ферлория прозвуча прегракнал и тих. Усещаше се необяснимо разочарование. Може би защото не разбираше причината да я остави толкова скоро. – Сбърках ли в нещо? – сега пък се появи тревога.

Той не отвори очи, но се усмихна спонтанно на притеснението ѝ.

– Шшш... – наведе се и намери устните ѝ, докато сваляше ризата си. Спря, за да прошепне: – Не говори.

Съпругата му обхвана лицето му с двете си ръчички и го целуна пак. Отдели устните си само за да прошепне тя:

– Прекрасен си, когато се усмихваш. – след което и да искаше да ѝ отговори, тя не му остави особен избор.

– Не съ... – думите му потънаха в устните ѝ. Каквото и да беше, забрави на мига за него. Всъщност направо го бе хванала за носа, но не изпита възражение. Отърва се от ризата.

– Си. – отвърна с обожание Фери след мигновено прекъсване и отново подновяване на целувката им. Плъзна ръце по челюстта и надолу по врата му, до ключиците. Кожата бе гладка и стегната. Колкото повече приближаваше сърцето му, толкова по-топла ставаше. Истинско изкушение да го докосва и гали повече.

Пръстите на Лейн ловко се справиха с панделката на корсета ѝ, като хванаха единия край на сатенените върви, след което ги изнизаха наведнъж. Младият мъж плъзна длани под него в отвора и той падна в полите на роклята ѝ. Задържа разстояние, в което телата им не се докосваха все още. Прокара ръце по извивката на талията ѝ, изучавайки я нежно, запаметявайки я безпогрешно. Продължи пътя им бавно нагоре и намери очертанията на първите ребра под тънката кожа. „Толкова крехка...” – проблесна в мислите му и проучването му стана още по-деликатно. Сякаш с пръсти пиеше от изящството на тялото ѝ. Въздухът в стаята ли бе намалал, защото не му достигаше, колкото и да крадеше от този на Фери. Устните му се закачаха с нейните, пускайки ги и връщайки се на тях, сладостно или по-горещо. Възползваше се да вдишва всеки път. Не можеше да контролира импулсите си. А и не се съблазняваше от мисълта да го прави.

Фери потъваше и единствено ръцете на Лейн я задържаха на повърхността. Губеше се просто. Сякаш някой друг направляваше движенията ѝ. Не спираше да гали лицето, косите, ключиците, гърдите му.

Дланите му прокарваха изпепеляващи дири по талията ѝ. Мускулите ѝ потръпваха като при тежко физическо натоварване, а единственото, което правеше тя, бе да се наслаждава от цялото си същество. Пръстите му се изкачваха нагоре и това малко или много прокарваше свян. Като всяка млада жена, в главата ѝ изникнаха чисто женски съмнения, относно външния ѝ вид. И това дали той ще остане доволен от тялото ѝ.

Каквото го владееше сега, не бе това, което владееше Вейн, когато бъдеше с жена. Вейн никога не изглеждаше да се чувства така след някоя нощ в женска компания, както Лейн в този момент – блажен. Внимателно прекоси гърдния кош на Фери и погали с длани кожата до раменете ѝ. С едната се отклони надолу по нейната ръка, а с друга – към косите ѝ. Проверя пръсти

в чупливите кичури и намери слабото място на прическата ѝ, за разпусне феерията им по гърба и раменете ѝ. Въздъхна като освободи устните ѝ и отвори очи. Възря се в лицето ѝ, окъпвайки я в обожание. Нищо, което би излязло от сега нататък от устата му към неговата съпруга, нямаше да е близо и на микрочастица до обидата. Вдигна показалец и погали устните ѝ.

Фери цялата трепереше под ласките му. Страхуваше се краката ѝ да не откажат. Въпреки това изпитваше разливаща се във вените ѝ енергия. Ръцете ѝ се спуснаха по стегнатото му тяло, пръстите ѝ достигнаха до коремните мускули и погалиха талията му. През това време почувства, че устните му се отделят и въздъхна озадачено. Погледна го и вече не ѝ се искаше да спре да го съзерцава – взорът му бе божествен. Усмихна му се влюбено и целуна пръстите, които галеха устните ѝ. Продължи бавно към дланта му.

Лейн се усмихна нежно. Клепачите му почти покриха очите, оставяйки ги отворени съвсем мъничко, за да я наблюдава дълго и неуморимо. Отмести внимателно длан към страната ѝ и полегна на нея цялата. Усмивката му се разтегли с мъничко, но промени лицето му неимоверно. Целуна Ферлория отново, този път леко като власинките на перце. Наведе се бавно и след няколко мига я носеше на ръце към леглото. Гледаше единствено очите ѝ сякаш за да задържи заключващата се връзка между душите им.

Фери също не откъсваше погледа си от неговия. Може би дори и да искаше, не би могла. Толкова го обичаше. Прегръщаше го през врата и косите. Докато го гледаше влюбено, заплиташе нежно пръстите си в кичурите. Чувстваше се странно само по долното си бельо, но и някак по-сигурно единствено в неговите ръце.

Той притискаше страна до едната ѝ ръка. Сам не знаеше, но този следобед по свой начин ѝ казваше „Обичам те“. Може би щеше да ѝ го каже съвсем скоро... Но думите бяха свършили за днес. Приведе се, за да я спусне меко в завивките. С поглед погали тялото ѝ от главата до върховете на пръстчетата ѝ. След малко седна в леглото до нея, придържайки част от завивките към таза си.

Въздухът ѝ отново свърши. Гледаше с разширени очи как се съблича. Погледът ѝ го изпитваше. Лейн наистина бе забележителен мъж. И неин съпруг. Не смееше да се покрие със завивките, затова покриваше гърдите си единствено с ръце. Когато Лейн седна до нея, тя се изправи до седнало положение. Лицето ѝ бе пламнало, но го следеше с обожание и не би прекъснала този момент само заради проклетия свян.

Презрението към жените, които бе нарекла свои приятелки нарасна у Лейн, главоломно. Ферлория тръпнеше от свян и несигурност пред това, което ги очакваше. Но те бяха се зарекли един на друг. Не на хартията, която бяха подписали. Лейн, щом избра да стане неин съпруг, а тя..., сякаш винаги бе била отредена за него. Потъваше в начина, по който го обичаше, чистотата, която я обгръщаше, невинността, която струеше от нея. Все още пазеше в себе си едно място, където да не е докоснат от калта на проклятието. Или просто девойката го прочистваше с присъствието си, с тези очи, пропити с любов. Целуна близкото ѝ рамо, а погали другото, спускайки пръсти надолу към лакътя.

Тя вдигна ръката си и погали косите и ухото му. Издиша дълбоко, отдавайки се на целувката му. Той, не, никой не бе я целувал досега. Където ѝ да е. Дори Хейл не си позволяваше целувки освен по челото и то когато тя бе все още дете. Но въпреки всичко, съществуващото ѝ се разтваряше за съпруга ѝ. Сякаш досега е копняло за него. А не бе ли така наистина?

Кога за пръв път се захласна по острото му лице? Може би още от първата им среща. Когато ги представиха един на друг. Още тогава Лейн изглеждаше студен и пресметлив. Но защо тя виждаше нещо друго? Защо виждаше нещо повече в него? Защо не вярваше, когато го определяха като студен и безчувствен? Защо я болеше толкова силно безразличното му към нея

лице? Защо? Защо и в този миг го обичаше до изтощение и бе готова да му даде себе си дори да не бяха подписали брачния договор?

Лейн се приближи, изоставяйки предпазливостта и прикритието на голотата си. От нея, от всички криеше безкрайно много, почти всичко. Да ѝ разкрие толкова малко бе несправедливо, но бе единственото, в което си позволи да вярва, че е истинско. Махна подпората си в ръката на леглото и прегърна гърба ѝ, върна се нагоре и целуна вдлъбнатинката на ключиците ѝ, накланяйки тялото ѝ назад. Нямаше по какъв начин да опише възхитата, която се разстилаше у него, когато чувстваше любовта ѝ. Благоговението, което го изпълваше пред същността ѝ. Такава силна и дръзка душа, в тяло по-фино и крехко от копринени нишки и изтънчен порцелан. Неговата кожа вече не беше хладна...

Фери прегърна любимия си с двете си ръчички и спря да прикрива това, което и иначе вече бе видял. Наистина не можеше да сравни с нищо допира на кожата му до нейната. А целувките му... щеше да употреби сила, ако сега я оставеше и се върнеше на работа. В което малко се съмняваше. Усещаше колко горещ може да бъде, почти колкото нея.

Тя също го приласкаваше. Сякаш го бе благословила със стъпването си в този дом. В начало си мислеше, че адът, който преживява се дължи на нейното присъствие. А всичко бе идвало от него и желанието му да запази щита си непоклатим. Да отрече и разбие думите ѝ. Не искаше тя да успее, защото това щеше да означава, че е на най-изпитателния кръстопът в живота си, от който можеше само да се визира с копнеж в единия път, а умът му щеше да бъде теглен безпощадно в другия. Лудостта бе ужасяващо близо. Чувстваше, че щеше да се превърне в по-уязвим за лудостта, поемайки от вкуса на своя нов блян, но още по-трудно бе да знае, че е имал възможност, а я бе отхвърлил. И не. Не ставаше дума само за него. А и за Ферлория. Тя...

Х глава

Пробуждане

Фери излизаше от най-дълбокия си сън досега. Главата ѝ бе пълна каша, но душата ѝ бе лека, съществото ликуваше. „Защо?“, запита се в първия момент неадекватно. После разбра – прегръщаше любимото си същество, бе целувала любимото си същество. Бяха се слели... Лицето ѝ се обagri от свян още преди да е отворила очи. С ръчичка леко ги разтри и повдигна клепки. Бе все така сумрачно, както и когато си легнаха. Но зрението ѝ като че бе свикнало и виждаше ясно в тъмното. Както и нещото, което лежеше от другата страна на гърдите на Лейн. Върха му или каквото бе там, леко се поклащаше, като че ли гали в съня си. Какво бе това, за Бога?! Протегна ръка и го хвана... изтръпна цялата. Като че я разтърсиха иглички. Това... това принадлежеше към тялото ѝ! Създателю!

– Нека остане... – ръката на Лейн, лежаща в непосредствена близост на гърдите му, се положи над нейната, стиснала опашчицата ѝ. Очите му потрепнаха и се отвориха. Да, беше заспал. Не помнеше нито как, нито кога. Мъгла и сред нея изплуваха картини и усещания. Напрегна тяло и се изви леко под завивките. Отпускайки се от тях се отрони дихание. Премигна, в нов опит да се върне в настоящето. Малко по-успешен. Не усещаше място по себе си, което да не е окъпано в горещина. Дори... „Не си и помисляй да поглеждаш!“ – Лори... – усмихна се отпаднало, но нямаше и спомен от студа му.

– Здравей, Лейн. – поздрави го нежно, но и тихо тя. Гласът ѝ все още бе по-плътен от обикновено. Вероятно от съня. Отпусна опашката си и погали ръката му. Връхчето на опашлето от своя страна го погали под ключицата и отново легна по цялата си дължина на кожата му. Фери потръпна и измънка тихичко. Не знаеше, че този израстък е толкова чувствителен.

– Здравей... – прошепна от своя страна любимият ѝ получуто. Повече устните му се помръднаха, отколкото гласът му произнесе поздрава. Кожата му потръпна и мускулите под нея,

щом опашлето се намести. Вече никога нямаше да може да се преструва на безчувствен под докосванията ѝ. Какво облекчение... – Чувстваш ли се добре? – попита неясно.

Тя кимна, усмихвайки се.

– Малко изморена, но щастлива п-пъти повече. А ти? – преплете пръсти с неговите.

– Същото при мен. Изморен, не. Не и в лошия смисъл на думата. – притисна пръстите ѝ за кратко по-здраво. – Щастлив съм, Лори. Благодаря ти. – вдигна ръката ѝ и я докосна до устните си. За дълго.

– И аз. Много. – Фери се изтегли леко нагоре, за да отърка с носле страната му. Бе готова да заплаче, но от щастие. Опашката ѝ погали другата му бузка.

Лейн изпита подобен порив. Но между щастливите, щеше да има и сълзи на болка и страх. Страхът бе една естествена част от всяко създание, но страхът му не бе за него. За нея. За тях. Една прелестна нощ нямаше да промени всичко. Нямаше тази сила. Затвори очи, наслаждавайки се на ласката. Служещата ѝ за възглавничка негова ръка се зарови в косите ѝ.

Фери цялата настръхна и се притисна още. С ръчички и опашка го прегърна през врата и допря устни до страната на Лейн. Не успя да сдържи едно щастливо мъркане.

– Обичам те, Лейн. – промърмори благоговейно.

Ласката на мъжа замръзна. Усещаше чувствата, виждаше ги изписани в чертите, очите и жестовите ѝ, когато гледаше към него. Неуморното ѝ следване и опити да го задържи до себе си... И все пак, когато чу думите от нейните устни, те го очароваха и изплашиха едновременно. Да, той бе се обвързал с нея навеки, бе ѝ отдал цялото си същество. Нямаше грешка в тази теза. Помнеше живо прилива и отлива на енергия от себе си към Фери и обратно, появата на сребристите рисунки по матовата ѝ кожа. Трансформацията ѝ. Възникваха много нови въпроси. Никой не му бе споменавал, никога, никъде, в нищо, което бе чел и чувал, не бе срещал случай на подобно преобразяване, за подобно изначално свързване между двама номиди, чиято жертва бе станал и той. Каквото и да бе то, не желаше то да изчезне. „И аз те обичам, Ферлория. Но не мога да ти го кажа сега. Не съм готов да отключа съзнанието си за теб... Все още не.“ Всичко, което се осмели да направи бе да поднови ласката си и да затвори очи.

– Благодаря ти. – пророни.

Предполагаше, че няма да ѝ каже същите думи. Знаеше го. Въпреки това, липсата им я прерязва. Като кол, забит в гръдната ѝ кост. Дали не сбърка отново? Дали не бе прекалено рано за подобно признание? Плачеше ѝ се, но го прегърна силно. Искаше ѝ се да крещи, но само измърка плътно и щастливо.

– За теб винаги, скъпи. – изплъзна ѝ се от устните, докато връхчето на опашлето ѝ погали неговите. Фери потрепери. – Лейн, това... – погледана тревожно и гладно в едно и също време към израстъка си. – Боже, това наистина е мое. Как се появи?

– Нямам отговор за нея, Ферлория. – отвърна ѝ тихо той. Съществуването му се нагъна и сви, намирайки проявление и във физическото измерение, стисвайки гърлото и притискайки гърдите му. Щастие то ѝ не бе напълно истинско, завършено. Долови болката ѝ като своя. Не бе задължително да казва нещо, за да я рани. Ето че бе достатъчно да не каже нищо. „Обичам те. Моля те, ако не чуваш думите ми, почувствай ги...”

От далеч и заглушено пристигаше чужд за момент и познат до болка за Лейн звук. Комуникационното устройство, с което не се разделяше. Вероятно затиснато сред купчината дрехи, лежащи необезпокоявано някъде по пода. Колко ли бе часът? Не му се поглеждаше. Щеше да се ядоса за пропуснатите ангажименти, но повече щеше да го натъжи и върне тъмнината в ума му. Защото това означаваше още няколко часа далеч от Ферлория. Означаваше нов натиск от няколко страни. Няколко плана за разконспириране. Собствени кроежи за осъществяване. Бе рано да се изморява, но не бе късно да се самоунищожи.

– Трябва да ставам. – внимателно повдигна ръцете на Фери. В крайна сметка повикът на мъчителната необходимост да върши всичко в името на удовлетворяване на проклятието надделя.

– Да, да, разбира се. – тя се повдигна цяла, но пропусна да отчете факта, че опашката ѝ бе обгърнала гръдния му кош и, повдигайки се, притегли с него и нея. Така двамата отново се залепиха. Фери се изчерви. – Извинявай. – протегна се и започна да я развива.

– Няма проблем. – дрезгаво отвърна Лейн. Зачака търпеливо, макар чувството за спешност да надделяваше решително над покоя му. Устройството не спираше да надава своя тревожен сигнал.

Фери го обгърна за миг, за да развие опашката си и да я стисне достатъчно, за да не ѝ бяга или да се насочи към него. Бързо се дръпна настрана, за да не му пречи при ставането, задържайки едната завивка към гърдите си. Усещаше нещо да я притиска отвсякъде. Нужда от... да направи нещо. Да работи. Това не бе ли неговата нужда да се зарие от ангажменти? Странно, чувстваше я, колкото близо, толкова и далече, както бе физическото им разделение. Въпреки всичко Лейн бе в нея и тя бе в него. Невероятно преплитане и разделяне на същности, усещания, любови. Да, той също я обичаше. Как бе могла да си мисли различно?! Да се самосъжалява! Не биваше да се поддава на съмнения повече, ще се осланя единствено на съпруга си и на неговото сърце – то не лъжеше. Дочу влюбеният му ритъм още, докато развързваше израстъка си.

Остана загледана в Лейн, усмихвайки се нежно и с копнеж, дори пусна опашлето да се размята леко покрай тялото ѝ. Нямахше да го спира, нямахше да го изолира от работата. Не можеше. Ако го обича толкова силно, както твърдеше пред себе си, щеше да е до него, да го подкрепя, но от недразнещо разстояние.

„Любов моя...” Изразът го поразя. Гледайки Ферлория и взаимността, която усещаше от нея, думите сами се вляха от сърцето в ума му. Той бе гол и нямахше с какво да прикрие голотата си, но не чувстваше свян пред любимата си. Вече се чувстваше като част от нея, а никой не се срамуваше от образа на собственото си тяло. Не можеше просто така да я изостави сама в леглото без никакъв поздрав. Бе до периферията му, когато се подпря на коляно в матрака и се наведе към младата си съпруга, положи длан на страната ѝ с любяща усмивка и горящи очи... и я целуна по устните. Съвсем деликатно и меко, но трепетът му бе осезаем.

Фери отвърна с **облизване на устните му**, докато на свой ред галеше страните на Лейн. Завивките ѝ се спуснаха, но нито един от тях не го отчете като недостатък. Само малкото тънко и пълзящо нещо отново се провря между тях и, в частност, около него и загали гърба и талията му.

– Любими мой... – прошепна, докато отделяше устните си. – Май ще се съревноваваме с нея коя от нас те обича по-силно.

Обръщението ѝ едва не изтри всичко останало от мислите му. А какво да кажеше за отговора ѝ – сладострастен, животворен, изгарящ. Тънкото змийче, което бе подлудявало тялото му през цялото време, се включи в действие и резултатът бе зашеметяващ, изкарвайки огън изпод повърхността на кожата му.

– Не е нужно да го правите. Обичам и двете ви равностойно. – в момент, в който завърши изречението, очите на Лейн се разшириха. Ръката му се плъзна от страните ѝ и се запъти към пискащия на пода му комуникатор.

Нейните също се разшириха, но от обожание. Точно когато се изправяше, за да провери устройството си, Ферлория го прегърна през кръста и притихна. Нямахше да му пречи, само щеше да постои залепена за него.

Лейн потръпна, а тишината на стаята бе разделена от рязкото му поемане на въздух. На мига ръцете му легнаха на нейните. Не можеше да мисли за устройството, докато Фери се обвиваше около него без ограничение помежду им. Преглъщайки и прочиствайки гърло,

възвърна част от самообладанието си, вдигна елека си с крак, подхвърляйки го от земята и го улови с ръка. С другата намери устройството. Видя цвета на сигнала и се смръщи, вътрешностите му изстинаха. Не вдигна, а затвори. Щеше да говори от кабинета си, докато е сам. Изостави го на шкафчето до себе си и се завъртя към Фери.

– Спешно е. Трябва да се приготвя, Лория. – каза със спокоен, почти безизразен глас. В очите му се четеше съжаление и извинение.

Тя кимна разбиращо.

– Добре. Ако искаш използвай банята първи. – предложи му нежно, погали страната му и седна на леглото, за да покрие до известна степен тялото си и да укроти малката Ферлория.

– Да, признателен съм ти. – кимна ѝ бавно. Докосна с върховете на пръстите си мимолетно брадичката ѝ. Всичко, което му трябваше бе тук, но всичко, което бе дълг и необходимост, бе навън. Щеше да си я представя така седнала с разпилени по раменете коси на фона на млечната кожа, обрамчващи меките черти на лицето ѝ, подчертаващи тъмните очи, от своя страна и двете пропители с любовта ѝ към него. – Няма да се бавя. Завий се. – усмихна се нежно и с бързи крачки влезе в банята, оставяйки вратата откритата. Достатъчно врати щяха да ги делят през повечето време.

Фери проследи движението му и не пропусна да отбележи полуотворената врата. Въздъхна замечтано, а опашката ѝ като че ли закича в съгласие.

Лейн пусна смесителя и, чувствайки се греховен, за да желае да измие от кожата си преживяването им, се поколеба. Затваряйки очи и представяйки си я седяща там на леглото или в обятията си, или под себе си, въздъхна дълго. Всичко това щеше да приключи, когато тя го намразеше и презреше. Влезе забавено под водата, но не помръдна ръцете си в началото, оставяйки водата да отмие сама всичко, без неговото участие.

Познал бе диаграмата на свръзката – на тайното разузнаване. Родът му разполагаше със свои собствени представители на реда от поколения. В известна степен те не бяха единствено подчинени на тях. Всяко по-важно тяхно действие се изнасяше пред отговорния орган за реда, представляващ Ул'тават. Някои техни следствия бяха подавани от него и членовете на Ул'тават и Хейл Малори не можеше да повлияе на всяко от решенията им. Когато говори с тях преди три дни, го повикаха, тъй като баща му се бе оттеглил официално от управлението на семейните притежания и участието си в политиката преди четири години, когато близнаците навършиха двадесет години. За сега пряк наследник не бе посочен и Вейн и Лейн поделяха задълженията си.

Осъмни се още щом разбра, че близнакът му не е повикан. Накараха го да даде кръвна клетва, че няма да издаде пред абсолютно никого и няма да обсъжда чутото с друг освен с присъстващите. Чувстваше, че ще съжалява. Ала имаше два избора – да откаже и да го заподозрат в нещо, за което няма и смътна представа, или да даде клетва, отново в незнанието си дали не подписва договор с дявола. Последното описание на последвалото пасваше идеално. Предполагаше, че го търсят, за да му напомнят за действията, които трябва да предприеме... Долепи длани до лицето си, стисвайки зъби зад тях. Спусна ги след малко по него и шията си, измествайки глава назад и намирайки опора в стъклото на кабината. Жилите на врата му изпъкваха от напрежение, болка сковаваше цялото му съзнание и душа. „Това е твоят шанс. Една пречка по-малко към осъществяването на амбициите ни.”

„Те не са моите амбиции! По-добре да умра...”

„Умреш ли ти, умира и той. Представи си, така може само да го заболи, да бъде наказан за престъпленията си. Чувството ти за справедливост ти го казва. Знаеш, че е правилно. А и той ще се измъкне жив. Ще те презира и мрази, ще те съжалява. Но някой ден ще види правдивостта в постъпките ти и ще съжалява за всичко, ще те боготвори...”

„Лъжи! Всичко това са лъжи! Не мога да позволя да го загубя. Не мога да рискувам...”

„Рискове, рискове, рискове... Успехът се крие зад поемането им. Знаеш го много добре. Загубиш ли сега, губиш всичко. Бъди разумен.”

В гърлото на Лейн напираше рев. Пръстите му се впиха по стъклото и ноктите му изскърцаха. „Не...” – прошепна само съзнанието му. Всичко което се проля от раната, която разцъфваше от гърдите му, се сля с капките и изчезна в канала. След това студът се върна, механично, както бе свикнал толкова дълго. Изми тялото си със съответните препарати и слезе от кабината. След като изцеди косата си, се подсуши с голяма кърпа на път за дрешника.

Фери изчака любимият ѝ да излезе. Не показва да е усетила нещо от него. Все още гледаше влюбено дори в хладното му лице. Знаеше, че то е част от него. Любовта ѝ бе разцъфнала именно от лика му – красив и затворен.

След като той напусна банята, тя се запъти към нея. Отмахна завивките и тръгна със спокойна плавна крачка. Сякаш се носеше по пода, дори движенията ѝ изглеждаха като на хищник. И по-леки, много по-леки. Опашката се размяташе около нея свободно, сякаш тепърва опознаваше света. Фери спря да ѝ обръща внимание, по простата причина че долавяше информация и чрез нея. Влезе в банята и тъкмо мислеше да стъпи в кабината, когато мярна отражението си в огледалото. Закова се в миг.

Това... Тя ли се гледаше в него?!

Приблужи се и протегна ръка, докосвайки другото си аз. В този случай това отговаряше в прекия, не в преносен смисъл. От другата страна я гледаше леко изненадано друга жена.. или същество, ако можеше така да се определи. Женски индивид със същото телосложение и височина, с матова тъмна кожа и сребристи рисунки по цялото тяло, рога, излизаци от косите и завиващи се назад, сребърни като татуировките, гладка, но скриваща гениталиите ѝ кожа – усещаше я опъната и все пак еластична, като втора кожа или... броня. Очите ѝ леко светеха от дълбините.

– Това... съм аз... – отвърна шепнешком, защото го бе осъзнала още със сливането между нея и Лейн. И тази констатация не я изплаши, прие я като нещо естествено, като част от съществото си, като нова защита и символ на разпрострелите се чувства. Сега имаше кого да защитава. Кого да пази. Не бе вече толкова безпомощна. Откъде ѝ дойде тази мисъл, си остана загадка.

Лейн излезе от дрешника, закопчавайки останалите заради бързането копчета, придържайки в свивката на лакътя си сакото си. Ръкавелите му бяха особено опърничави тази сутрин. Пристъпи и взе комуникационното си устройство от нощното шкафче, като го прибра във вътрешния джоб на най-горната си дреха. По-добре да не си взимаше довиждане с Ферлория. Не искаше да я среща с вледененото си лице поне днес. Загледа се във вратата на банята. Отклони поглед, лицето му се сгърчи от горчилка.

Безшумно и плавно напусна стаята.

В същия миг Фери отклони поглед рязко, като хищник, и го прикова отвъд вратата. Ушичките ѝ леко потрепнаха, долавяйки щракването на механизма за затваряне на вратата им. Лейн бе излязъл. Затвори очи и го изпрати мислено, надявайки се начинанието му да е благополучно. Независимо от непрестанните ѝ съмнения. Този път просто ги избута надълбоко в съзнанието си и влезе да се изкъпе. Страхуваше се да покаже този облик дори на Лейн. Какво остава за прислугата или Вейн... Ами брат ѝ?...

Взе си хладен душ, но дори след това усещаше уханието и следите от докосванията на съпруга ѝ. Сякаш бе облечена в любовта му. Заключение изкара отново усмивка на устните ѝ.

Когато влезе в гардеробната, с радост осъзна, че всички израстъци и белези са изчезнали, оставяйки старата ѝ кожа. Обърна се да види задните си части... Е, не всички – установи с недоволство. Опашката ѝ още се подаваше волно. Трябваше да я скрие. Сети се, че имаше рокля с много дълъг шлейф. Облече я и провря опашатото нещо в шлейфа, който уви покрай едната си китка, като така го предпазваше от влачене, но и можеше да контролира израстъка си да не създава проблеми.

Излезе спокойно от стаята и се насочи към кухнята. Вътрешно не спираше да се моли за благополучието на Лейн.

Ехото от стъпките му го преследваше през целия път до кабинета му. От тръпненето на сърцето му като на уплашен заек му се гадеше. По простата причина, че не бе продиктувано от страх. Истински сериозно се отвращаваше от това, което му предстоеше да направи. Не съществуваха достатъчно описателни и феномени, с които да сравни състоянието на ума и душата си. Отдаваше му се само да мисли върху думите, които щяха да му трябват, и усилията, които трябваше да положи, за да не издаде нито потрепване от известието, което трябваше да отпрати.

Влизайки в помещението, което до скоро смяташе за единственото му недостъпно място, малка крепост, където бе цар и владееше отлично всичко, сега му се виждаше като малка прашина забутана стаичка на прокълнатото съдилище. Обиколи бюрото, плъзгайки пръсти по лакираната повърхност. Щеше да заповяда да го изгорят... Или не. Заслужаваше да го гледа и да си спомня дълго след това. А и резбарят и дърводелецът, творците, вложили майсторството си, не заслужаваха да бъде унищожено произведението им. Но най-малко биха си мечтали над него да се извършват тези низки постъпки. Отвърна глава от плота, от обърканите си мисли. Извади комуникатора си и видя диаграмата отново – бе изключил звука и вибрациите и не бе доловил звъненето му. Включи връзката и вдигна устройството към устните си.

– Лейн Спел. – предаде студения му глас. От другата страна му отговори сух тембър.

– Времето ви почти изтече, млади лорде. Започнахме да мислим, че сте ни предали.

Лейн се усмихна хищно от другата страна на връзката.

– Как бих могъл?

*****

Ферлория се разпореди с прислугата, обсъдиха задълженията за новия ден, както и промените, на които трябваше да се обърне внимание, след което хапна малко и остана сама в столовата. Осъзна с изумление, че се бе справила за отрицателно време със задълженията си и сега буквално не знаеше накъде да поеме. Не, всъщност знаеше – искаше да посети Лейн, да се увери, че е добре. Да го прегърне, да се сгуши и почувства увереността му. Да са пак заедно.

Огледа се в празното помещение. Не можеше да остане тук. Нещо започна да жужи в главата ѝ, нещо започна да я привиква. Разтри слепоочията си и направи крачка. После още една и още една. Започна да обикаля имението. Продължаваше да върви, сякаш някой я направляваше, дърпаше, водеше, наставляваше. Премина през половината имение, докато накрая не отвори една стара позната двукрила врата, пристъпи в мрачното преддверие и разтвори вторите плъзгащи се врати.

Тогава премигна и се огледа. Господи, това бе тренировъчната зала, където бе попаднала по някаква нелепа случайност след гонитбата с Вейн. Тук Лейн тренираше тялото си. Но защо тя бе тук? Кой я извика?

Приблѳжи се към поставките с оръжия. И тогава разбра.

Протегна ръка и хвана дръжката на едно от тях. Представляваше високо съоръжение, състоящо се от две извити остриета, свързани от продълговата ръкохватка. Смъртоносните остриета бяха майсторски изваяни с отвори в плоската им част, образуващи абстрактни мотиви. Ферлория го изтегли без дори да се задъха от тежестта му и го приближи към лицето си. Отблясъка на метала премина през кожата ѝ като отражение на собствените ѝ просветващи копнежи. Ето от какво имаше нужда. Новата ѝ природа я подтикваше към действия. Или поне към това, което тази изначална форма умееше най-добре.

Размаха го с две ръце над главата си и го спусна рязко с едната, изпъната назад зад нея. Усети прилива на енергия, горещината и пролазващата по кожата ѝ жилка. Започна ниско от коремчето ѝ и се разпростря по цялото ѝ тяло като милувка, преграда от външния свят и защита на любимите ѝ същества. Отмахна шлейфа си, за да не ѝ пречи и го остави сгънат до нея. Останаха само полите ѝ, но те нямаше да ѝ пречат. Започна да върти оръжието си, сякаш танцуваше чувствен танц – без да знае, стигаше ѝ да усеща стъпките и движенията, направлявана единствено от инстинктите си.

ХІ глава

Предателство и признание

Когато на вратата на кабинета му се почука, Лейн го очакваше. И те скоро щяха да са тук. Няколко минути и животът му от ад, щеше да се превърне в най-дълбоките дебри на самия пъкъл. Там бе неговото място. Единственото, което го възпираше да се запрати сам там, взимайки след със себе си и Нея, бе, че на Нея щеше да ѝ е уютно като в майчина утроба. Стоеше изправен зад бюрото си. Краката му бяха се сковали и нямаше опасност да падне, макар за всеки случай ръцете му лежаха облежнати на меката облегалка на креслото му.

– Влез. – отвърна Лейн към изхода на стаята с познатия безизразен глас. Вратата се откряна и отвори. Вейн пристъпи... „По дяволите, не се усмихвай така! Дори не подозира. Горкият нещастник! Или нещастникът съм аз...”

– Добър ден, братко. Необичайно е да ме привикваш в мрачното си свърталище. – отбеляза първородният, затваряйки бавно вратата след себе си. Веждите му леко се смръщиха, а после повдигнаха. Когато понечи да каже нещо...

– Денят не е добър за теб, Вейн.

– Напротив. Станах в отлично настроение, макар после доста да се помрачи. Като че... – веждите му се смръщиха по-силно от преди, вглеждайки се в Лейн. – Какво имаш предвид?

– От този момент нататък всеки опит за пристъпване в този дом би се считало за престъпление. Нямах право да се свързвам с никой, обвързан пряко с това семейство и...

– Чакай, Лейн. – недоумението на Вейн се премесваше безпоощадно с ужас. – Какво...

– ... и ще бъдеш признат като изгнаник от рода Спел до края на живота си или до края и унищожението на рода. Всичко, което изречеш, след като чу присъдата си, ще увеличи наказанието ти, като оскърбление към член на династията Спел.

Думите на Лейн се редяха безмилостно и бездушно, с вида на личност, която всеки ден раздаваше присъди на не един номид и, по-специално, на собствения си брат-близнак. Ужасът в очите на Вейн се замени с безбрежна тъга, устните му се стиснаха, потрепервайки, докато болката от предателството и падението на собствената му половина се развиваха по лицето му. Бе стигнал толкова далеч...

– Приемам присъдата си, милорд. Надявам се управлението ви да протече гладко и благодатно за поколения на вашата династия. – изрече Вейн безжизнено, въпреки че се усмихваше.

– Сбогом, Вейн. – произнесе Лейн. Нито частица по тялото или в очите му не потрепваше.

– Тя ще се гордее с постижението си. Никога не съм искал да оглавявам Спел. Винаги тази част е подходжала повече на вас, милорд. – „Дори „братко“ не ме нарече. Господи, Лейн...” – Преди да напусна, ще ме уведомите ли с причината да бъда осъден на изгнание? – полюбопитства живо Вейн. Лейн бе като статуя на коравосърдечен владетел – само разум и пресметливост. Никакви емоции, никакви отклонения. „И все пак, аз те обичам, братко мой.”

На вратата се почука и преди Лейн да даде разрешение, тя се отвори. Протичайки като че времето бе забравило своя ход, Вейн се обърна и на мига разпозна униформите на свитата им, с нашивките на подопечни на държавната власт в Номид по тях. Така наречените танмати. В отчаянието си, Вейн се хвърли към Лейн. Още докато юмрукът му напредваше към лицето му и рефлексите му се пробуждаха, по-младият вече знаеше. Вейн не искаше да го удари, а да засили наказанието си. Нямаше да позволи на горилите им да го направят на меле пред очите му. Хвана ръката му, изви я зад гърба му ловко и удари Вейн в корема. Той се срина кашляйки. Гвардейците пристъпиха, готови за действие.

– Не! – възпря ги Лейн със стоманена нотка. – Няма да се съпротивлява. Отведете го без излишно насилие.

– Да, сър. – отвърна един от мъжете и с още един пристъпиха и хванаха близнака му за рамената, извивайки и двете му ръце зад гърба, изреждайки обвиненията, за които бе попитал Вейн.

Той не погледна към очите на Лейн. Срещнаха се едва когато го извеждаха, повече извлачваха, извън кабинета на близнака му. Очите на Вейн се разшириха. Видя го – можеше да се закълне – издайническият им блясък, който замести загубата на естествения в помътнелите ириса. Обзалагаше се, че и неговите са такива, докато го гледаше, преди вратата да захлопне, затворена от последния танмат, който остана в кабинета. „Вече съм ти простил, братко... Вече.” Вейн не заплака, за да не достави удоволствие на горилите и да им даде повод да го унижават. Тялото му би понесло всякакви травми, душата и гордостта му на личност и номид – не. След миг мъжът, който остана, също излезе. Вейн, през мътното си от загубата зрение, забеляза в последния момент надеждата и спасението за Лейн да летят по-коридора, защото сега не мислеше за своите. Толкова тревога в тези тъмни очи...

– Вейн? – Ферлория ги приближи на път за кабинета на съпруга си. – Какво става тук? Къде го водите? – попита твърдо танматите. Лицето ѝ от изненадано премина през пребледняло в каменно и сурово за една млада жена.

– Фери...

– Мълчи, изгнанико. – преряза го най-висшия по ранг. – Засилваш собственото си страдание. – мъжът се завъртя на пети и застана пред жената, лицето му с нотка се смекчи. – Моля да ме извините, милейди, за грубия език. По-добре е да не говорите с него. Той е предател. Не заслужава вашето внимание и съчувствие. – през това време зад гърба му, групата се отдалечаваше. Вейн бе стиснал челюсти и извърнал лице напред, без да погледне повече назад.

– Какво? По какви обвинения? Той е брат на съпруга ми, за Бога! – не се предаваше тя.

– Вече не, милейди.

– По какви обвинения? – повтори твърдо Ферлория, а вътрешно едва не ридаше от болка.

– Измяна. – осведоми я рязко войникът.

Очите ѝ се разшириха.

– Брат ми уведомен ли е?

– Нямам право да отговарям на подобни въпроси, милейди. Простете. – поклони ѝ се почитателно великанът.

„Не са ви разрешили!“ – изсъска съзнанието ѝ, но младата жена външно запази безизразното си изражение.

– Вървете. Но внимавайте с изменника. В каквото и да е обвинен, той си остава благородник и трябва да бъде третиран като такъв.

Мъжът изглежда искаше да каже още нещо, но клетвата му го удържа.

– Бъдете сигурна, милейди. Ще бъде съден справедливо. – каквото и да значеше това.

От това Фери повече се изплаши. Кимна му само леко и се запъти към кабинета на Лейн. Той трябваше да знае! Затова бе обаждането, затова усети и противоречията в него. Време бе да си поговорят. И после да посети брат си. Хейл разполагаше с достатъчно привилегии, за да помогне на Вейн. За какво иначе заемаше онзи проклет пост?!

С излизането на танмата, Лейн изчака няколко секунди, за да се увери, че няма да се върне... след което се свлече в креслото си. Всичко, което усещаше бе предателство навсякъде по себе си, той бе изменникът, той бе прокълнатиият, той трябваше да е в ръцете на онези главорези и извлечан от собствения си дом. Не можеше да използва имунитета си дори, за да го защити. Правата му към Вейн и връзката с него бяха напълно отречени и отритнати. Намесата бе престъпване на друг закон. Болката бе разбиваща, връзваща се дълбоко в плътта и същността. Раната в гърдите му бе като кратер от гранатомет. Крясъците засядаха в гърлото му. Дори с включена шумопоглътща система, щяха да излязат на далеч и да достигнат до Вейн и палачите му. Пръстите му навлязоха с натиск в косите му, плъзгайки се, докато дланите не започнаха да се впиват в черепа му на слепоочията. Не можеше да диша от горест, не можеше да вижда, от гняв, не може да усеща, от студ...

Когато Лория осъзна, че е сама по коридора и пред нея на няколко десетки метра се извисяваше арката с колоните и масивната двукрила врата на кабинета му, вече не можеше да издържа повече. Затича се към нея и вместо да почука, просто влетя. Не можеше да сдържи буцата в гърлото си.

– Лейн, видях как отвеждат Вейн. Обвинен е в измяна, но дори не уточниха какво е направил. – изстреля на един дъх с разтроен глас. После се скова. – Господи, скъпи.... – тръгна напред с протегнати към него ръце. Сърцето ѝ се сви от тревога по него.

– Ферлория, моля те, излез. – той се плъзна назад с креслото далеч от белите ѝ, чисти ръце. Гласът му бе някакъв оттенък на неговия истински.

– Не искам да те оставя, любов моя. – престаши се тя и хвана главата му, за да го накара да я погледне. – Знам, че страдаш. Позволи ми да ти помогна. – приклепна пред него, милвайки страните му.

Лейн направо се блъсна със стола в стената под прозореца и изскочи прав от него, само щом пръстите ѝ се раздвижиха.

– Излез. – процеди.

Тя се изправи също и погледът ѝ проследи с болка как бяга от нея. Поклати глава.

– Няма, Лейн. – отвърна тихо, но нежно.

– Ще го направиш. – заповяда ѝ ниско, но остро той. Очите му бяха безжизнени и потъмнели, сякаш не я виждаше.

Тя не отговори, само се приближи отново към него.

Лейн заобиколи креслото назад, дърпайки се от нея като попарен.

– Не ме докосвай! – изсъска.

– Защо? – попита отчаяно.

– Казах да излезеш!

– Няма да изляза, Лейн. Няма да те оставя. Набий си го веднъж за винаги. Няма. Да. Те. Оставя!

Дишането му стана дълбоко, като на звяр затворен в клетка. Засили се към нея, хвана я над лакътя с премерена сила и, отваряйки вратата, я изхвърли навън, след което я затръшна на мига. Механизмът издаде заключването ѝ.

– Не, Лейн! – още докато се опитваше да се изтръгне от захвата му, Ферлория осъзна, че това е неизпълнимо. Никога не се бе противопоставяла на някого, нито защитавала с физическа сила. Той я превъзхождаше и в двете. Единственото, което успя да направи, бе да запази равновесие и да остане на крака. А после заблъска по вратата му. – Лейн, отвори ми, моля те! Пусни ме да вляза, умолявам те, любов моя! Лейн! Лейн! Обичам те! Чуваш ли ме? Обичам те силно! Не ме изолирай! – ръцете ѝ блъскаха безуспешно, ноктите драскаха по повърхността, сълзите ѝ се стичаха на малки ручейчета. Не осъзна кога ръцете ѝ бяха сменили цвета и формата си, кога се появиха вдлъбнатини по крилата. Нито забеляза дълбоките резки от издължения и остър демонски маникюр. Нито плача, стенанията или повикът на името му. Нито кога силите ѝ започнаха да се изчерпват, а с това болката в дланите да се усилва наравно с пулсациите в главата ѝ. – Лейн. – гласът ѝ почти се загуби. Не можеше вече да говори, не можеше да отвори вратата, не можеше да се движи, нито да повдигне ръцете си. Усещаше нещо топло да се стича по дланите ѝ. „Лейн, прости ми.“ – помисли си младата жена. – „Не успях да ти помогна, когато най-силно имаше нужда от мен.“ А сега обезобрази и вратите на кабинета му. Безпомощно повдигна глава към дръжката на вратата. Струваше ѝ се толкова далече, сякаш тя самата се отдалечаваше от себе си. Усети спокойствие, за което бе копняла цял ден, още от началото. Как очакваше с нетърпение да се види със съпруга си след мига на признанието им. След тяхното сливане – съюзът между душите и телата им. Искаше ѝ се да изкрещи отново, по-силно. Искаше ѝ се да я чуе. Но защо не можеше дори да повдигне клепки? Толкова изтощена се почувства.

„Не, не бива да заспивам! Лейн има нужда от мен.“ – настоя си да остане будна.

– Лейн – промълви за последно глухо Фери, преди да се строполи на земята в безсъзнание.

Веднъж усетил вратата да го дели от Ферлория, Лейн се отдалечи като в несвяст. Като мъртвец, който е насилствено задържан в живота. Искаше му се да е мъртъв. Та нали мъртвите не усещали нищо. Но той носеше греховете с душата си, не с тялото. Свлече се под прозореца сред завесите. Чуваше гласа ѝ от безкрайно далеч. Ферлория. Настоячиво повтаряше името му отново и отново. Не искаше да чува името си, то принадлежеше на едно кошмарно създание, не просто номид, а изчадие. „Вейн, братко мой...“ Стисна очи и изметна глава. Устата му се разкриви в агония. Не трябваше да плаче. Ако излезеше и една сълза, крайт им никога нямаше да дойде. А и за кого плачеше в действителност? Вейн не би го понесъл, съжалението му. Не можеше ли веднъж да го погледне с нещо различно от разбиране и любов, различно от гняв и състрадания, различно от надежда и опрощение? „Луд, ти си луд...“ Не можеше ли веднъж да го погледне с омраза? Последната му жертва. Господи, бе толкова нелепа! И същата, която щеше да направи Лейн на негово място. Болката в тялото разсейваше болката в душата, като наркотик, като анестезик... Вейн го знаеше не по-зле от Лейн.

„Проклинам те, Вещице... Проклинам всичко свързано с теб, деня, в който те доближих, омразата ти, отмъщението ти. Дано се провалиш, провалът ти да те отведе в рая, защото там безвъзвратно ще изгориш от светлината. Само съжалявам, че аз ще горя в ада и няма да видя как се превръщаш на пепел...“

Тялото му се отпусна и тогава видя тъмните петънца в черния му панталон. Ето, появяваха се нови и нови, ставаха по-големи. Зрението му се възвръщаше. Паренето в очите му издаде причинителите на пакостливите петънца. Стичането им бе непрекъснато, като струи, оставащи лепкави следи.

„Ако той умре, ще загубиш, бабче. Ще направя всичко, за да съм сигурен в това.”

Туптящата тишина се отдръпваше като завеса от тежко кадифе от слуха му. Отмъщението носеше сладка утеха. Сладост и горчилка – бе свикнал с втората като със собствена майка. Баба му бе погубила собствената си внучка. Какво струваше да погуби още двама? Колко преди това? Лудостта на Колдмуун – всички знаеха за нея, а никой не я разбираше. Болестно състояние, болест на духа, изплащане на минали грешки. И грешките на кого?

Безчувствени същества, смятащи, че познават страданието и могат да проявят състрадание. Жалки глупаци...

Може би още бе глух. Не чуваше нищо. Нямаше туптене, тропане, викове. Гласът на Ферлория бе загаснал завинаги в ушите му. Възползва се от любовта ѝ, отне невинността ѝ, превърна я в нещо, което не бе... Той... Погледна към ръцете си. Болеше, всичко в него крещеше. Защото не страдеше сам? О, Господи! Не беше оглушал.

– Лория... – прошепна покрусено. Изправи се и незнайно как се добра до вратата. Падна на колене в локва от... – Лория, Лори... Любима. Защо... – като крехка пеперуда обхвана раменете ѝ и я обърна в ръцете си по гръб, полагайки я в скута си. Хвана ръцете ѝ в своите. – Кръвта ти... – покри раните ѝ с устни, след това захапа със зъби ръкава си и го разкъса със съдиращ екот. Уви по едно парче около двете ѝ китки. – Не ме изоставяй, Ферлория. – подхвана я с цялата си нежност. Не знаеше нито как, нито кога я бе пренесъл в спалнята им, кога и къде бе намерил лекарства, мехлеми и бинтове, лепило за рани... През цялото време ѝ редеше сладки слова, избягваше да я гали, защото бе покрит с кръвта ѝ, но я галеше с думите си. Сълзите му се изливаха като несекващи извори, пречеа му и го дразнеха. Всъщност нямаше време да се сети за тях.

– Обичам те... – повтори стотици пъти и всеки път силата, с която извирала от него, растеше със стотици пъти. – Обичам те, Лория. Моя светлина. – „Не ме напускай или завинаги ще потъна в мрака. Ще унищожа всичко по пътя си. Свети Боже, какво ѝ сторих!”

Почисти с невиджана грижа лицето и ръцете ѝ, смени дрехите ѝ, зави я и положи китките ѝ във възглавнички. Наля топли напитки в гърлото ѝ, пречейки и да се задави, като галеше шията ѝ. Прииска му се да докосне лицето ѝ, да се загуби в косите ѝ, да целуне устните ѝ...

Спря се. Спря се и избяга далеч от нея, колкото се може повече. Омърси я веднъж. Тази мърсотия не можеше да се отмие. Как се осмеляваше да иска от нея да остане до него?!

Остана на място, от което да я наблюдава, да вижда дишането ѝ, да знае, че е жива.

XII глава

Спътникът на Луната

На спирката пред университета, Сусу чакаше с нетърпение. Вторият почивен ден бе изкарал в тайната зала на подземния етаж, където бе и ателието им. Залата бе малко по-дълбоко вкопана и заемаше и пространство навътре в градината им. Не бе показвал на Калея тази част от дома им. Казваше, че е избата на баща му, но макар той да я наричаше така, вътре нямаше вино, а извор на изкуството. Не го пусна да се качи дори за обяд. Всяка неделя от дванадесет години. И дори баща му не знаеше какво успяваше да закрепил духа му, за да не се противопоставя на суровата подготовка. Първите години бе необходимо зло. Но после разбра за инцидента с Виктор, по-големият брат на Калея, и целият му устрем бе в това да стане достатъчно силен и

самоуверен, за да я защитава и да ѝ бъде опора във всеки неин момент. Да пази жизнеността и усмивката ѝ непогасващи. Не изпитваше насилие над волята си да го прави. Щастието му произтичаше от решението му и решението му произтичаше от същото това щастие. По-късно получи своето обяснение за ускорените удари на сърцето си, когато някоя усмивка или мимика, поглед или жест на Калея затисваха речника му от думи под тонове вода.

Сега я очакваше развълнуван, от което крачеше напред-назад или си играеше с части от дрехите си. Дали бе открила тайната на кутията? Дали бе разбрала за неговата открита операция под прикритие?

Калея вървеше, вгълбена в музиката в ушите си, но когато стигна спирката и забележа крачещата фигура на Сусу, нещо в нея изкрещя да го изненада, да му се хвърли или поне да го поздрави малко по-различно от преди. Но единственото, което можеше да направи, е да съзерцава с внимание и захлас движенията му. Не трябваше да забравя, че има да му чете лекция.

Сусу разтриваше бузите си с показалци, сякаш го боляха зъби. Но всъщност не знаеше в какво да въплъти вълнението си. Накрая изръмжа и се разооши.

– Сусу? – приближи се колебливо Калея.

Младежът с огнени коси вдигна глава от ръцете си или махна ръце от главата си, май беше и двете. Очите му се спряха трепкащи на Калея. Думите му потънаха в гърлото.

Тя се приближи още. Лицето ѝ също изразяваше несигурност във възможността си да говори.

– Ам, здравей. – поде тихо. – Мен ли чакаше?

– Искате ли питане? – момчето се отпусна внезапно и се засмя. – Една муха ме бе харесала за дивеч. – „Не можа ли да измислиш нещо по-добро, Йори?“

Калей се усмихна спонтанно.

– Те кацат на сладките неща. – после прочисти гърло. – Трябва... Трябва да ти благодаря за сладкишите. Всички бяха очаровани от жеста и от вкуса им. Беше прекрасен.

„Сладките неща...“ – пророни ума на Сусу прехласнато. Сещаше се за едно... Тръсна глава леко, за да разгони новата муха. „Само сладкишите?“ – натъжена бе следващата му мисъл.

– Отдавна го планирах. Никога не съм правил истински подарък за семейството ти, в който да въплътя благодарността и почитта си към него. Винаги сте били безкрайно отзивчиви към мен. С думи се изразявам по-трудно за истинските неща. – отклони поглед срамежливо Сусу. По страните му бе избила руменина. Но всъщност се огледа в двете посоки. Наведе се към Калей заговорнически. – От къде започна да я яде Виктор? – очите му светнаха с дяволити пламъчета.

– Ще ти се стори странно, но от ръцете. – отвърна леко усмихната Калей. После изведнъж се приближи и го прегърна. – Прекалено щедър си към семейството ми. И най-вече към мен. – стисна очи. – Не трябваше да ми правиш подобен подарък, Сусу. Той... чувствам се недостойна да я нося. – довърши шепнешком.

– Не смей да говориш така за себе си, Калей. – смъмри я покрусен отвътре и строго отвън Йориносукето. Притисна я в задушаваша прегръдка. – Аз съм недостоеен да правя нещо такова за теб. Не мога да се меря с природата в свършенството, което създава. Искях да направя нещо специално, само за теб. Не е подарък, не като нещо, което да те задължава да облечеш. Опитвах се да си представя, ако съществуваше рокля, създадена специално за теб, как би изглеждала. – сподели притеснено.

– Не съм носила нищо по-прекрасно от това. Споделих ти. Чувствам се странно в нея. Някак наистина специална. – Калея отвърна на прегръдката му. Той наистина я караше да се

чувства специална. И беше изключителен. – Ще я нося. Ще я нося с гордост и щастие. – обеща искрено.

– Ще ми доставиш огромна радост и чест, Калей. Но не си права. Нищо по-красиво не е било обличано с нея. – нежно погали косите на тила ѝ. След тези думи замръзна, замръзна и ласката му. Чакаше реакцията ѝ трепетно. Уплаши я. Безвъзвратно я отблъсна...

Накара я да настръхне, но не се предаде.

– Не си прав. Тя е най-прекрасното нещо, което... ох, повтарям се.

– Всъщност и двамата стоим прави. По-добре да не спорим. – разтrese се от смях Сусу и внимателно освободи Калея. – Просто ще се радвам да участвам в... превръщането ти във фея. Приказната насоченост на бала бе миналогодишната тематика, но ти не можеш да бъдеш облечена като херцогиня. Защото си неземна. – развърза му се езика. Бързо, някой да му подаде тапа!

– Наистина започвам да се плаша от мнението ти за мен. – цялото лице на девойката пламна.

Нарастваща паника започна да облива Сусу с горещи вълни. А тя... Случаите, в които виждаше руменината по страните ѝ, бяха онези, които караха сърцето му да препуска с невъобразима скорост.

– Опитвам се да бъда, колкото може по-реалистичен в изразяването си. Не е просто мнение, а факт, Калей. – играеше си с презрамката на чантата, докато говореше.

– Никой не ми е казал подобно нещо. – отвърна смутена тя, докато разресваше с пръсти опашката си, която бе прехвърлила на едното рамо. – Не мога дори да си го представя, както го описваш. Сякаш говориш за друг човек.

„Говоря за Калея, която стои пред мен. Руменее пред комплиментите ми, усмихва се щедро, прегръща ме топло и се смее на шегите ми. Калея, която ми се доверява и цени доверието ми повече от всяко...”

– Но не говоря за друг човек. Ще бъдем обаче закъснелите човеци, ако се задържим на спирката още малко. – Йориносукe поe ръчицата ѝ енергично и я поведе със себе си.

– Да, да, вярно. – Боже, напълно бе забравила за лекциите покрай Сусу!

*****

Денят бе минал като насън. Спомняше си единствено как бе започнал. След това сякаш не съществуваше свят, освен този изпълнен с Калея – четяща Калея, съсредоточена Калея, смутена Калея... Не си спомняше ден, в който да не е било така, но след като душата му се бе отворила за откровения, просто нищо друго не можеше да задържи вниманието му за дълго.

Прекараха три часа в шиене на униформите за помощния персонал след последните лекции. Бе смалил комплиментите до минимум и обсъждаха случките през деня. Прибраха се по тъмно. Сусу изпрати Калея до тях, както всяка вечер, но тази знаеше, че в този жест имаше нещо повече от приятелска грижа. Той може би бе нейният спътник. Бленуваше да е той.

Другият ден протече в почти същото естество. Само Сусу усещаше, че трепетът му вибрираше като камертон в цялото му същество. Дишаше дълбоко и учестено в близост до Калея. Копнееше да държи ръката ѝ в своята по-често, да среща очите ѝ постоянно...

– Смятам, че свършихме достатъчно униформи за днес. На мен ли ми се струва или Паприка се е подлютила и ни е дала път и половина повече от вчера? – огледа купчинките нагънати чифтове на дългата маса до стената със съмнителен поглед. Навън бе мръкнало от два часа. Тази вечер бяха шили в продължение на цели четири.

– Не ти се струва. – отвърна изморено Калей. Протегна се, за да намести ставите си – чу се подобаващ звук. Изправи се и започна да прибира нещата. Наистина бяха свършили достатъчно за днес, а и изобщо.

– Паприка е тиранин. – заключи горещо Сусу, стисвайки ръка в юмрук и напрягайки вратни жили, имитирайки преподавателката в нейната истерична поза.

На Калей ѝ трябваше само един поглед, за да се засмее.

– Хайде, господин Паприкане, време е за ставане. Не сме вечеряли. А и имам ужасна нужда от душ.

– На мен ли го казваш. Дезодорантът ми против изпотяване издържа най-тежките условия. Трябва да се обадя във фирмата да им дам одобрението си. – стана от стола, разпъвайки ръце в несиметрични посоки и пукайки от горе до долу по гръбначния стълб.

– И може да решат да тестват новите си продукти при нашите условия. – довърши усмихната Калей.

– Нали? Хрумването си го бива. – прегъна се на две, опирайки глава на коленете си. Това май не трябваше да го вижда Калей? Вдигна се бързо и забеляза, че тя е заета с прибирането на нещата си. Отдъхна си. Прибраха униформите в кош на въздушна възглавница и попътено се отбиха да ги наредят в склада. Охраната на университета ги съгледа състрадателно, докато напускаха сградата по главното стълбище.

Калей им кимна. След малко двамата със Сусу излязоха извън пределите на университета.

– Въздух. – въздъхна тя и разтри очите си. Наистина бе изморителна работа. Но нямаше как. Бяха сфафили и бяха ги хванали. Поне сега си изтърпяха наказанията и никой не можеше да им държи сметка.

– Въздух. – повтори Сусу и направи две разтегателни навеждания от кръста, с изпъната едната ръка, докато я държеше с другата. – Това е последната ѝ възможност да ни накаже. След месец ще защитаваме дипломите си, а дотогава няма да я виждаме, защото не е ръководител на проектите ни. Рай! – вдигна и двете ръце във въздуха.

– Да, Рай. – въздъхна щастливо Калей. – Не мога да повярвам, че вече свършваме. Още толкова малко ни остава.

– О, вълнуващото тепърва престои. – рече ведро Сусу. Не изглеждаше притеснен. – Радвам се, че ни предоставиха възможност да сме екип. Справяме се толкова добре заедно. – придърпа Калей през раменете и допря главичките им.

– Да, така е. Нямам възражения. – захихика се и отърка главица тя. Прегърна го през кръста и така продължиха към спирката.

– Виж ти, виж ти! От коя планета сте, сладурчета? – долетя мазен глас откъм дърветата в парка тъкмо когато Сусу започна да мърка. По пътя за спирката неизменно трябваше да обиколят оградата на университета, която се падаше в случая отядно, а паркчето, което бе в реставрация – отляво.

Калей се скова. Ръчичката ѝ стисна дрехата на спътника ѝ, но друго не издаде да се е притеснила. Не искаше да забавят крачка, нито да ускорят. Просто не им обърнаха внимание.

Йориносукет усети присъствието преди появата на гласа. Това може би бе и втората причина да притисне Калей до себе си. Да я защити с тялото си, ако се наложи. Тръпка на вълнение и тиха радост полази гърба му от потърсената от нея сигурност, когато ръката ѝ обхвана плата на гърба му по-здраво. Нямаше по-важен фактор от доверието между партньорите в подобна ситуация. Ако намеренията на този приказливец бяха чисти, нямаше да ги заприказва. Изглеждаше напълно трезв, което подсказваше, че ако се закача или не бе сам, или бе въоръжен. И в двата случая, момчето трябваше да се приготви за отбрана. Вместо да притисне Калей до себе си, леко отпусна прегръдката си.

Това още повече напегна тялото ѝ. Отдръпването на Сусу накара Калея да настръхне. Кожата ѝ внезапно почувства хлад, същински студ, многобройни вълни я обливаха. Вълни на страх.

„Не, не ме пускай!“ – проплака отчаяно съзнанието ѝ.

Дъхът на Йориносукe замря. Като под въздействието на невидима сила, като продиктувано от вроден инстинкт, тялото му промени с малко положението си. Измести ръка от раменете ѝ и намери далечната ѝ длан. Онази, чието рамо се допираше до ключицата му, той улови със своята външна. Така си предоставяше възможност да я предпази и да я отдръпне от пътя на нападател едновременно.

„Никой няма да те нарани, докато мога да стоя, Калей.“

Очите му не се откъсваха от околността, намирайки и набелязвайки чуждите тела. Четирима.

Каквото и да си бе помислил, действието на Сусу наистина действа успокояващо. Калея се чувства значително по-добре. Макар ръцете му да не държаха нейните, местата, където я придържаше бяха като малки, но бетонни поясчета на надеждата.

Двамата забавиха крачка. Не трябваше с нищо да издават, че се чувстват застрашени. Това разколебаваше нападателите, ако тези бяха такива. Един въпрос тормозеше Йориносукe – защо имаше толкова организирано съставяне на клопка за двама потенциално слаби опоненти?

Но с напредването им в посока на спирката, другите трима се отделиха от прикритието и сенките на дърветата. Говорителят им бе най-отпред, облегнат небрежно на университетската стена.

– Сладурчета, защо не поостанете с нас? Да си поговорим. – продължи ехидничко първият. Сусу не можеше да различи ясно чертите му, но и не отговори.

– Може би бързат. Младите дами не трябва да се разхождат сами по тъмно. – зад гърбовете на момчето и момичето се дочу втори неприятен глас. Отляво доближаваха две сенки с дебнещо небрежна походка, с ясното намерение да ги приклепят, използвайки предоставената им изкуствена преграда на стената отдясно. – Било по двойки. – допълни същият и пробуди див кикот у другите трима.

Калей замръзна. Вече нямаше връщане. Целта на чакащите наистина бяха те двамата със Сусу. Защо? Ами просто за лека гавра? Или за по-сериозна? Този град определено затъваше все повече и повече от подобни отрепки.

Какво да направи?

Тъй като пътя им бе пресрещнат, а зад тях изникна друг от групата, с периферното си зрение Калея установи, че не може да избяга не само защото имаха от едната си страна стената на университета, а и защото четвърти тип се бе появил от единствената, според нея, спасителна посока. А сега? Независимо от тръпките на безпокойство, нервност, страх и лошо предчувствие, Калея изпита и недоволство и раздразнение от умишлената забележка за пола им. Боже, бе виждала и по-женствени момчета от Йориносукe! Защо именно него подиграваха така?!

– Да им предложим услугите си, хм? – проговори последният изникнал от тъмното. – Със сигурност ще ни помнят дълго време. А може и да ни се обалят за още. – довърши с по-плътен и нисък глас.

– Ммм. Сигурен съм, че са ненаситни. – захили се първият. – Тихите води били най-дълбоки. Определено ще ровят за нас навсякъде, за да им услужим отново.

– Дълбоки, а? Заслужава си да се провери. – пристъпи четвъртият още към тях с ръце в джобовете на марковите си дънки. Това естествено не се забелязваше в тъмнината. Приблужи двойката с привидно небрежна походка. – Хей, сладурчета. Искате ли да се позабавяваме малко? Обещавам, че ще останете очаровани от предложеното. – очите му просветваха в закана.

Сусу вече не бе сигурен, че бе удачно да позволи да приближат толкова. Надяваше се да е кратка заблуда от тяхна страна. Наистина си нямаха представа с кого си имат работа. Побутна Калея настрани към издигащата се стена, следвайки я, за да я отдалечи от ръцете на тези „объркани души“. Естествено, единственото, на което биха заслужили отговор, бе на открито нападение, но нека си мислят, че те и двамата са наивни заблудени агънца.

– Благодарим за предложението, но ни очаква второ, по-примамливо, другаде. – отвърна с преправено мек гласец Йориносуке.

– Така ли? – последният мъж бе искрено учуден. – Ама наистина? Хайде де! Никой няма да ви съди, ако хапнете от две места последователно. – отвърна с плътния си, дращеш глас. При други обстоятелства би звучал прилично приемлив, но сега определено бъркаше в мозъчните клетки със стържещото си нетърпение.

През това време другите двама, без този, който се бе облегал на стената, се приближиха безшумно откъм страната на Калей. Безшумно по техните разбирания, но не и по тези на Сусу. Господи, имаха си работа с „чисти“ представители на развратното общество. Най-послед се възползва от взетото по-рано положение за защита на Калея. Прехвърли ръка над нея като за танц и тя се озова като в сандвич между гърба му и бетонното ограждение.

– Пуснете ни да си вървим и няма да повикаме полиция. – следваща грешна стъпка на подплашените жертви, правещи се на смели. Но бе в тяхно предимство. Можеше четворката да са от по-глупавите. Дано.

– Полиция? – повдигна вежди учудено приказливият. – Ама, разбира се. Мислите, че ще ви се нахвърлим? – попита невинно. Изведнъж се прилепи към Сусу и го обви през раменете и дръпна назад към себе си. – О, дааа. Това ще направим. – прошепна в ушенцето му, приклепвайки го в прегръдката си.

В същия момент, в който Калей почувства как изтръгнаха приятеля ѝ от нея, другите двама я обградиха и приклепиха между телата си. Кръвта ѝ се смрази за части от секундата.

Отвратителна тръпка полази гръбначния стълб на момчето. Озова се толкова лесно в клопката им. И Калея... Калея?! Видя как я обхванаха в капан точно като в гнусен сандвич на похотта. Първият от всичките мина покрай тях с доволна усмивка, но не се спря при тях, а при Сусу.

– Наистина ми е любопитно да разбера колко точно си мъж, сладурче. – прошепна тихичко зад гърба му. Мразовити гърчове се вляха в съществото му.

– Ама той мъж ли е? – прихна този, който държеше Йориносуке. – Аз още нищо не усещам. Да те стисна малко повече, миличък? Току-виж си се разпищял. Възбужда ме. – засмя се гърлено.

Гърчовете станаха непоносими, но тези, които го запращаха на ръба, бяха от уязвимостта на Калея. Тя още не разбираше каква сила притежаваше. Но и да бе така, не съществуваше причина, която да го вразуми да стои мирен.

– Искаш да ме опиташ? – завъртя лице към врата на гнусното създание, което бе обвило мазните си ръце около него, но очите му останаха вперени в остатъка от четворката, навъртащи се край жената на сърцето му. Гневът го обля в горещина, но бесът го изстуди напълно. Последният, който се бе присъединил към неговото обследване, вече спускаше ръце през кръста му към събиращите се отпред извивки на тазовите му кости, но Йориносуке не усещаше нищо по тялото си.

В същия миг се чу полупискливо, полуотчаяно, полуожесточено:

– Не!... – Калея се опита да изрита нападащия отпред мъж в бъбреците, но той прихвана кракът ѝ и обви ръката си около бедрото. Притегли го, приближавайки се в същото време към нея и буквално залепна за тялото ѝ. Другият я държеше отзад, блокирайки ръцете – извиваше ги

назад и надолу. Калей имаше усещането, че ако продължи да се съпротивлява, ще разкъса ставните им връзки при рамената. Въпреки това не спираше да се извива, като с това допиранията с първия мъж бяха още по-отвратителни и прокарваха вълни на отвращение и погнуса, на ужас и безпомощност.

– О, колко си активна, миличка. – изсмя се противно този, който я държеше. – Така ще издържиш, когато дойде и моят ред.

От гърлото ѝ излезе безсилно ръмжение като последен опит за протест преди другият участник да обхване таза ѝ с едната си ръка, а с другата започна да разкопчава колана на дънките.

Зениците на Йориносукe се свиха и почти загубиха в притъмнените от яростта и мрака очи. Последното, което се очакваше от него бе да...

Изметна глава рязко назад и прилепилото му се като кърлеж перверзно копеле отзад извика от болка, хващайки се за носа, когато се чу хрущящ звук.

„Един вън.“

Първият, който го "гушкаше" бе по-належащия проблем. Йориносукe използва разсейването му от болките на другарчето му, за да провери свити от лактите и в юмруци ръце между двете тела. Отблъсна се с пълна сила, използвайки коленете на мъжа за допълнителна опора. Успешно се изтръгна от ръцете му и политна назад... но не падна на гърба си, а се преметна, заставайки отново на крака. Така се озова до стискащия си носа негодник. Онзи се опита да го удари, но Сусу хвана ръката, изви я и го удари в сънната артерия с отмерено движение, запращайки го в несвяст. След като го спусна така, че да не си строши главата на земята, насочи погледа си към предишния.

– По дяволите! – изръмжа този, който почти бе издърпал дънките изпод задните части на момичето. – Дръж я, мамка му! – нареди на другия, докато се отделяше рязко от Калея, за да се притече на помощ на „другарите си“.

– Бъди сигурен. – върна му държачият я, но за по-голяма сигурност, залепи Калея с лице към стената. – Спокойно, скъпа. Няма да те оставим неудовлетворена. Само да се уталожат притесненията на малкото ти приятелче. – езикът му се плъзна по шията ѝ с върха си от едната страна. – Ммм, има какво да се опита по теб. – прошепна и се засмя хрипливо.

От гърлото на девойката се отдели гърлено хриптене. Тялото ѝ потръпваше от погнуса. Опита се да избяга от докосването му, за да не повърне в краката си.

– Махнете си... ръцете от нас. – заповяда накъсано. Усещаше хлад по цялото си коремче и по-ниско, заради свалените дънки.

– Ще го направи. – чу се решителен мъжки глас зад тях. Обръщайки се да провери какво е станало, смятайки, че е някой от неговите, похитителят на Калея получи „сладко“ жилване по врата. Ръцете му се отпуснаха от тялото на момичето и се катурна назад. Някой го улови, макар и с осезаемо отвращение, и го положи да лежи на земята, без допълнителни наранявания. Един от другите бе останал още в съвст, затова спасителят на Калея, се обърна бързо, за да го посрещне.

Калея не усети ръцете си свободни, защото кръвта от тях се бе оттекла. Но опората, която играеше онзи мъж, сега изчезна и тя се свлече по стената. Тялото ѝ, съзнанието ѝ, всичко бе изтръпнало и не чувстваше, нито регистрираше нещо около себе си. Дори не усещаше хладината на плочките през бельото си.

След няколко минути, не повече от три или четири, две топли ръце докоснаха раменете ѝ плахо и с неопишуема нежност, нямащи нищо общо с мръсните и груби докосвания на гадините отпреди малко.

– Калей... – прошепна топъл, натежал от тревога глас.

Тя се обърна с мъртвешко лице и празен поглед към него. В първите секунди изобщо не го позна. Не разпознаваше нищо. Очите ѝ бяха отворени по рефлекс, но не отчитаха никаква информация в мозъка. Премигна няколко пъти преди да фокусира своя добър приятел, още няколко преди случилото се да се блъсне в стената, изградена с цел отрицание на действителността. Когато я събори с гръм, очите на Калея се разшириха и напълниха със сълзи. Простена тихо, осъзнала какво се е опитала сама да изтрие от себе си, и се вкопчи в Сусу. Цялата трепереше неудържимо, хриповете ѝ при дишането излизаха с хълцане.

– Су...су... – заплака горчиво, а някъде далеч се чуваше тътен. След няколко минути, в които Калей не можеше да се успокои, над тях започна да вали – първо тихо и леко, като ръмеж, след това започна да се засилва.

Безброй ножове се впиха на едно в съществото на Йориносукe, ставайки свидетел на цялото превъплъщение на Калея от едно състояние в друго. Тя не знаеше. Още не знаеше какво е направил. Нямаше друго обяснение, когато тя потърси утехата у него. Всяка вода бе добре дошла в този момент. Само тя можеше да отмие случилото се, ако не от умовете и душите им, то от телата им. Без да се нуждае от мисъл, бе придърпал Калея в скута си и я полюшваше утешително, притискайки нежно главичката ѝ до гърдите си. Придържаше я в прегръдка през раменете, едновременно, за да държи колкото се може повече от нея до себе си и да не се изхлузи от там. Без да се бави много, я изправи на коленца и дръпна панталоните ѝ на талийката, спускайки блузката ѝ над тях. Дланта му остана да топли на кръстчето ѝ, другата – гърба ѝ. Продължаваше да я люлее. „Не можах да те предпазя от това. Прости ми. Не съм достоен за теб...”

– Шш... Шш... Всичко свърши. Те няма да се върнат. Няма, мила. – гласът му бе с няколко нотки по-плътен, но нисък и галещ. Няколко сълзи, проникнали през нея в него, се смесиха с дъждовните капки. Би плакал вместо нея, докато очите му изтекат.

Гласът му... Гласът му звучеше по-различно. Но нямаше как да му каже, защото не можеше да говори изобщо в момента. Но продължаваше да се гуши в него. Утехата, която ѝ носеха ръцете му, думите му, присъствието му, цялото му същество, бе като мехлем за нея и душата ѝ. Боже, ако не успяха да се измъкнат...

– Сусу... – Калея вдигна ръце и напипа страните му. Гледаше го вече съвсем ясно. – Как... Какво се случи? Ти... Добре ли си? – огледа го, за да е сигурна, че и той е добре.

Сусу сякаш беше претърпял пълна промяна или просто най-после разкриваше лицето си без маската на грима и хлапашкото изражение. Заместваха ги присвити от тъга и уплаха за нея очи, изпит цвят на лицето и трепет от ласката върху страните си. Той бе просто млад мъж. Косите му бяха се прилепили от дъжда към лицето му и го правеха още по-изтънено, по-слабо, по-зряло. Той закима леко с глава, насилвайки се да се усмихне. Не бе толкова трудно, щом тя можеше да говори, да го погледне с ясните си очи, да попита дали той е добре... Да, без съмнение. Калея имаше силен дух, истинска наследница на Луната – грижовна и загрижена.

– Да, добре съм... Добре... – вместо отговор на другото, Сусу я върна в тясната им прегръдка, прехвърляйки брадичка през рамото ѝ. – Съжалявам... – прошепна.

– Не, не. – прегракнало заяви в протест Калея. Хвана главичката му и го накара да я погледне. Тя бе не по-малко мокра от него, но дъждът бе топъл, проникващ и успокояващ. Лицата им бяха толкова близко, когато тя продължи. – Няма за какво да съжаляваш. – трепереше, но не от студ. – Не знам... Не знам какво щях да правя, ако не беше ти, ако не беше с мен. Благодаря ти, Сусу. – целуна страната му. – Дълга ти живота си.

– Не ми дължиш нищо. Животът не се продава, Калея. – каза ѝ той с одрезгавял от емоции глас. – Радвам се, че бях с теб. Не знам... – тук гласът му напълно се загуби. Устните му горяха да бъдат споделени. Не разбираше. Та тя току-що се бе спасила от четирима извратени. Йориносукe

се презря за този си копнеж. Но думите, напираси в същността му, му дадоха отговора. Той отдадено, безвъзвратно и отчаяно обичаше тази млада жена. За пореден път я върна в прилепващата прегръдка. Ръцете му не можеха да намерят начин да я задържат колкото се може по-близо.

Калей също се притисна към него.

– Моля те, отведи ме оттук. – помоли го след още известно време.

Сусу се огледа отвъд рамото ѝ. Пребъркал бе и взел идентификационната карта на единия от нападателите, който бе имал неблагоразумието да не я остави другаде, когато бяха планирали нападението си четиримата. Очите му бяха студени, когато гледаше към разхвърлените тела. Затвори очи за миг и отваряйки ги, те се бяха освободили от студа. Внимателно, без да се нуждае от думи, вдигна Калея от плочките, подхващайки я зад гръбчето и под коленете сякаш тя не бе нищо повече от пухена възглавничка.

– Където пожелаеш, Калей. – каза ѝ покорно.

– С теб... – прошепна в ушенцето му, докато обвиваше ръчичките си около врата му. Страхуваше се, че му тежи, но попиваше от топлината му и не искаше да я замени с нищо.

Йориносукe замръзна наскре крaчкa. Преглътнa зaтруднeно и мъчитeлно бaвно. Дъхът му eдвa си нaмeри път до дробoвeтe му. Когaто успя, зaпoчнa дa сe смeня дoстa бързo. Тя му имaшe нaй-бeзпрeкoслoвнoтo дoвeриe. Притeжaвaшe нaй-милeeнитe oбятия. Цялoтo му тялo и душa сe нaпрeгнaхa в слaдoстнo oчaквaнe и срaм нa винa.

– У... дoмa? – пoпитa нaкъсaнo.

– Където ме зaвeдeш. Сaмo дa e с тeб. – oтвърнa тихo Кaлeя и сe сгуши плътнo във врaтa му. Тялoтo ѝ бe рaзтърсвaнo oт тръпки нa мoмeнти, нo пoчти ги бe пoтиснaлa.

– С мeн ли искaш дa oстaнeш? Сигурнa ли си? – тръбaвaшe дa му кaжe кoнкрeтнo. Знaeшe, чe би тръбaлo дa я зaвeдe при сeмeйствoтo ѝ, нo тя нe би искaлa дa ги рaзтрeвoжи, a и тoвa щeсe дa oзнaчaвa тoй дa си тръгнe.

– Дa. Искaм дa oстaнa с тeб. Тeжкa съм, нaли? – пoпитa гузнaчкo тя, нo нe гo пускaшe.

– Въoбщe нe тeжиш. – пoклaти глaвa Сусу, пoднoвявaйки хoд. Сърцeтo му прeпускaшe. – Щe сe дoвeриш ли нa прeцeнкaтa ми дa тe зaвeдe при сeмeйствoтo ти? Нe жeлaeш ли дa сe прибeрeш при тях?

– Нe знaм. – oтвърнa oткрoвeнo дeвoйкaтa. – Нe знaм. Нe искaм дa oстaнa сaмa в стaятa си. Нe искaм дa oбяснявaм кaквo сe e случилo. Знaм, чe щe мe питaт. Щe мe усeтят. Нe жeлaя дa сe oтдeлям oт тeб. Успoкoявa мe.

– Дoбрe, Кaлeй. Oтивaмe у дoмa. – Йoриносукe дoкoснa бузa дo чeлцeтo ѝ, дoкaтo вървeшe.

– Никoй нe зaдaвa въпрoси тaм. Щe гoвoриш, кoгaтo сaмa усeтиш свoбoдa дa рaзкaжeш. Нямa дa тe oстaвя сaмa, Кaлeя. – любящo зaвърши.

– Блaгoдaря. Блaгoдaря ти. – притиснa сe към нeгo oт блaгoдaрнoст тa. Тръпкa прeминa прeз тялoтo ѝ, нo тя нямaшe нищo oбщo с прeживянoтo.

Тръпкa, кoятo прeдaдe и нa Йoриносукe. Тихa въздишкa сe oтдeли oт гърдитe му.

– Винаги зa тeб..., „пoвeлитeлкo мoя“. – съвсeм скoрo стигнaхa булeвaрдa и млaдeжът спрa тaкси. Бeз дa свaля Кaлeя oт скутa си, сeднaхa нa зaднaтa сeдaлкa. Шофьoрът oтбeлязa нeщo зa изнeнaдвaщия дъжд и дaли дeвoйкaтa e дoбрe, нa двeтe oт кoитo Сусу oтгoвoри с пo eднo oтнeсeнo „дa“. Глaвичкaтa ѝ лeгнa нa рaмoтo му, a Кaлeя прeз цялoтo врeмe държeшe ръкaтa нa Сусу oт близкaтa ѝ стрaнa. Нe усeти кoгa тръгнaхa, нитo кoгa стигнaхa в имeниeтo нa рoдитeлитe му. Единствeнoтo, кoетo усeщaшe, бe присъствиeтo му.

Прeд портитe нa мoдeрнoтo им жилищe, Сусу плaти с чипa си и слeзe, пaзeйки глaвичкaтa нa Кaлeя, кaктo и крaчeтaтa. Прeз цялoтo врeмe бe кaтo в мъглaтa нa блян. Тя... нe гo питaшe нищo. Прoстo сe дoвeрявaшe и всe oщe жeлaeшe близoсттa му. Кaтo чe ли пo-силнo и oт прeди.

Би помислил, че тя преживява и не осъзнава действията си, ако не бе се взряла в него с онзи ясен поглед.

При вида му и вкарания код, портите веднага се бяха отворили. У тях светеше, което означаваше, че баща му го чакаше за редовните занятия. Преполовяваше десет часа, но му отвориха и двамата. Преместиха очи от единия на другия и с разбираща усмивка се отдръпнаха, сторвайки път на младите.

– Ще донеса чисти кърпи и чай. Скъпи, намери още одеяла и извади комплект топла пижама от моите. Ще са ѝ съвсем малко по-големи. – заръча майката на Сусу на баща му.

– Слушам и изпълнявам, командире. – отвърна чинно съпругът.

Тих смях заглъхна по коридора зад Сусу, който се изкачваше внимателно по стълбите с Калея на ръце.

– Казах ли ти? – усмихна ѝ се шеговито. Лицето му още носеше лепкавата следа на тревогата.

– Мхм. – въздъхна тя и скри лице. Изведнъж я досрамя, че трябваше да я видят в прегръдките му мокра до кости и притиснала се допълнително. – Извинявай, че ти създавам грижи – на теб и семейството ти. – прошепна виновно.

– Ти сериозно ли? Те само това чакат. Да погледят някого. – двамата влязоха в познатата разхвърляна стая. Вратата се затвори с плъзгане след тях.

– Ти не им ли даваш?

– Ти как мислиш?

– Не достатъчно, изглежда. – опита да вложи лека шеговита нотка Калей.

– Прекалено. – измъмри Сусу, спускайки я в банята да седне на ръба на ваната, колкото и да не му се щеше. „Но всичко се компенсира от другото... Ще ти разкажа, когато си готова.”

Калея внимателно се отдели от него сякаш това може да ѝ навреди. Огледа се и започна да съблича суичера си.

Страните на Йориносукe пламнаха, ала остана приклепнал и улови едното ѝ глезенче за опора, докато сваляше обувчицата на съответното краче. Трепетът бе толкова осезаем, че го задушаваше.

– До две минути ще имаш кърпа, бельо, пижама, чай и лека вечеря преди лягане. – на плъзгащата врата отвън се почука. – Добре де. Ще имаш кърпа, бельо и пижама до десет секунди. – събу бързо и другото ѝ краче и изтича от банята.

– Йосу, погрижи се да се натопли. Доживях момчето ми да се държи като мъж. – след едно последвало „Тате!” и плъзгане на вратата, той се върна в банята зачервен с купчинка на ръце.

Калея тъкмо се изправяше, за да събуе дънките – бе разкопчала копчето и спуснала ципа, но не ги бе свалила още. Отгоре имаше сутиен и мокър черен спортен потник с дебели презрамки. Нейните страни също бяха поруменели, но пое благодарно купа и го сложи на тоалетката.

– Благодаря ти, Сусу. Не е задължително да стоиш, ако не желаш. Аз... ще си взема бърз душ. – трудно ѝ бе да го погледне, особено в ситуацията, в която се намираха, но в същото време сърчицето ѝ като че ли биеше повече от щастливо.

Сусу свенливо бе отместил поглед встрани, докато ѝ подаваше дрехите и кърпата. Направо грееше в червено.

– Ще се обадя у вас да не се притесняват. – смотолeви срамежливо и се изнесе на бърз каданс. Да стои? Да би могъл да остане, но това не бе добре за никого или бе прекалено хубаво за някого. – Приятна баня, Калей. – тихо плъзна вратата и се опря на нея отвън. Задиша със затворени очи. Картиката се отпечата като от ръжен в съзнанието му. Колкото и да я гонеше, тя се връщаше. По-добре да побърза и да се обаде.

– Мерси, Сусу. – отвърна още по-тихо Калея, обръщайки се с гръб, за да съблече потника. След което смъкна и дънките, бельото и сутиена и се пхна под горещата вода. Като спомена за бърз душ, не знаеше, че има нужда от дълъг, за да се почувства готова отново да излезе от банята му. Не само защото се срамуваше от молбата, отправена към него малко след като тръгнаха. Чувстваше се мръсна. Но не знаеше как да отмие преживяното и лепкаво усещане, че захватът Им бе още по тялото ѝ. И той наистина бе – целите ѝ ръце започваха да посиняват – под лакътя до китката, където бяха ръцете на първия, бедрото, което стискаше вторият. Вратът ѝ, също носеше своя белег, макар и невидим.

Излезе след половин час от кабината, подсуши се, облече предоставената нощница и хвърли дрехите си за пране. Щяха да са готови преди да си тръгне. Чак тогава се реши да плъзне вратата на банята и да пристъпи в стаята на Сусу.

Сусу не бе мърдал почти през цялото време от стаята, след като направи обещаното съобщение. Майка му донесе горещ чай и прекрасна топла вечеря десет минути по-късно. Поговориха си шепнешком и то нищо свързано със случилото се. Грижовни майчини думи и напътствия да се погрижи и за себе си. Кокалчетата на пръстите му бяха скрити, но бяха изранени от няколкото юмручни удара, които бе блокирал и сам бе нанесъл. Като цяло бе добре, много добре... просто чудесно! Колко липсваше онези.... да... Яростта го обливаше със студени и горещи вълни, карайки го да се блъска между вината и гнева. Калея се бавеше много, но и той си мечтаеше за едночасово киснене в банята. Въртеше идентификационната карта в ръцете си. Помнеше това лице. Запомняше бързо физиономии. Но и щеше да провери за по-сигурно. Имаше време до утре вечер. Много време.

Вдигна глава сепнато, когато вратата на банята се плъзна. Скри картата в задния джоб на панталона си... Изчерви се на мига, зървайки Калея след баня, в майчината нощница, която си ѝ бе просто по мярка, само малко по-дълга.

– Честита баня, Калей. – прошепна, вместо да каже с нормален глас.

Тя си бе зачервена от банята, така че и да бе прибавила нещо към тена си, то нямаше да окаже особен ефект.

– Благодаря. – инстинктивно погали ръката при лакътя си, докосвайки фината материя на нощницата. – Благодаря много за нощницата. Невероятна е. – призна очарована.

– Мама не носи нищо, което не спада към категорията. – засмя се Сусу тихичко. Сгъна крака от пода и се надигна леко. – Вечерята те чака. Чаят почти изстина, но е хубав за пиене. – продължи да се усмихва ведро. Доближи Калея спонтанно.

– Аз... благодаря. – стомахът ѝ се преви, чувайки за храна, но не можеше да откаже на родителите му. Те се бяха погрижили толкова добре за нея без дори да задават въпроси. Прииска ѝ се пак да го прегърне.

– Но ако не си гладна, не се тревожи. Мисля, че чаят ще ти се отрази добре. Аз самият нямам апетит. Мама би казала, че давам лош пример. – той протегна ръка към Калея.

Тя я хвана и се приближи да го прегърне. Толкова успокоение намираще в прегръдката. Толкова любов. Дори да бе егоистично, дори да не бе насочена към нея, в този момент искаше да попие няколко капки.

– Мисля, че чаят ще ми е достатъчен. Не съм... Не съм гладна.

Сусу бе свалил мокрите дрехи и бе си взел бърз душ в банята за гости, затова прие Калея радушно. Беше чист за нея. Поне колкото позволяваше съзнанието му. Нямаше думи да изрази щастието си, че тя му се доверява. След всичко.

– Дадено. Само чай. Нищо хубаво не става насила. – притисна я съвсем меко той. – Имам нещо за синините ти. – дланите му заграващо се плъзнаха нагоре и надолу от лактите до раменете ѝ и обратно. Никакъв натиск.

За миг Калея се скова. Не искаше той да ги вижда. Не искаше никой да ги вижда. Те я маркираха. Дори след като се скриеха, те пак щяха да са там. Печатът още щеше да блести: „Жертва на насилие.“ За втори път. И двата пъти неуспешни. Колко още трябваша, за да разбере, че този свят не е за нея? Че ако може да изпита чувство на омраза, то е именно към този разпадащ се в развитието си град.

– Ще зараснат, Сусу. Не чувствам вече болка. – душевната бе прекалено силна, за да усети телесната.

– Да, ще зараснат. Но бих желал да съм в помощ. Искам да те видя в рокля утре вечер. – животът продължаваше. Трябваше да продължи. Дните не винаги бяха красиви и добри, но един не бе достатъчен да разруши останалите. Сусу се разрови в джоба на панталона си и ѝ показа малко бурканче. Тя трябваше да знае, че той можеше да е нейното всичко. – Нека аз. – прошепна умолително.

Калей погледна към лицето му. Имаше ли нещо, което може да му откаже? Отговорът дойде твърде бързо, защото още при задаването му, тя протягаше ръце към него.

Сусу се усмихна щастливо и успокоено. Покани я да седне на леглото и леко нависширокоите ръкави над раменете ѝ. Хапеше устна, докато се разкриваше шарката от синини, преминаващи вече на места в мораво. Не беше от ужас пред вида им, а от ужас за онези, които ѝ го бяха причинили.

– Ще мине бързо, ще видиш. – пръстите му се потопиха в бледозелената гъста консистенция и с безкрайно внимание започнаха да я втриват по-дължина на цялата ръка сякаш я галеше.

Калея леко се усмихна.

– Хладно е. – отбеляза, докато наблюдаваше ръцете му. Не ги усещаше по себе си. Да не би да е изтръпнала от продължителния натиск върху нейните ръце? – Но е успокояващо. Да, ще мине. Какво е? – погледна любопитно към мехлема.

– Не зная. Семейна рецепта, предполагам. – усмихна се шеговито младежът. – Има охлаждащо действие, затова изтръгва болката от корен. Радвам се, че ти действа добре. – продължи и с другата ръка. – Има ли други, за които не знам?

Калея се изчерви. Замълча, но не отмести поглед.

Неговият се насочи към лицето ѝ, ставайки въпросителен.

– Има ли?

Сега лицето ѝ се приближи до моравото. Прехапа устна и затваряйки очи, кимна.

Йориносукето започна да поруменява само като гледаше Калея как потъмнява.

– Къде? – пророни тихо.

Без да отваря очи, пръстите на едната ѝ ръка се спуснаха по бедрото като паячета, за да маркират мястото на синините.

Момчето преглътна тайничко. Краската по неговото лице също достигна непозната яркост от смесени чувства.

– Би ли желала да те намажа аз или предпочиташ да се заемеш самичка?

Сърцето на Калея прескочи няколко удара. Наистина ли щеше да я обслужи той? Ако сега тя се намажеше, сигурно щеше да се нарани повече. Искаше да заличи тези синини с други, по-ярки. Затова без да размишлява за последствията, ръката ѝ се сви, надигайки леко пижамката. Остана със затворени очи.

Очите на Йориносукето се разшириха до монети от новата проява на доверие. Усещаше как ръцете му се разтреперват неудържимо. Стисна ги в юмруци – трябваше да се стегне. Тя имаше нужда от лек, а той – да ѝ помогне. Причина-следствие. Нищо, над което да се замисля прекалено. Потопи пръсти в мехлема и остави бурканчето до себе си.

– Легни настрани. – помоли ниско.

Девојката се подчини и внимателно легна, както ѝ бе казано. Сърцето ѝ не спираше да прескача удар след удар, но се страхуваше, че ще е по-зле, ако тя трябва да лекува белезите.

Сусу ѝ се усмихна успокоително и доотмести полите на ношницата. Хладната течност се докосна до кожата ѝ, пръстите на младежа я разнасяха грижовно. Не можеше да понесе да вижда тези петна по млечната кожа на Калея. Това убиваше всякакви трепети в душата му, освен желанието за отмъщение. И щеше да го осъществи. За двама им.

– Готово. – каза след малко, спускайки полите до долу. – Няма да остане и следа. Време е за... – стъпките му се чува през стаята и се върнаха. – ... чай. – клекна пред лицето ѝ с чашата в две ръце.

Приятна разстилаща се хладина бе обхванала крачето ѝ, като едва бе усещала пръстите на Сусу. Въпреки това кожата ѝ настръхна и остана чувствителна дори след като се изправи и с признателна усмивка пое чашата.

– Благодаря ти. – прошепна Калея преди да отпие. Въздъхна отпуснато.

– За нищо. – искрено ѝ отвърна Йориносукe, гледайки я одобрително как си пийва от чая. Подпираше брадичка на ръцете, които бе подгънал на леглото до коленете ѝ. Имаше и още нещо различно. Косите му не бяха с огнената краска. Бяха естествено рижи, но с повече златисто кафяво от майка му.

– Сусу? – Калея се наведе леко и погали косите му. – Какво е станало с косите ти?

Той премигна объркано. Не бяха и вързани. Май беше прекалил в разкритията си за една вечер. Но тогава щеше да пропусне ласката в тях. Замърка вътрешно.

– Махнах боята. – призна откровено.

– Така изглеждаш по-добре. – отвърна искрено зарадвана девојката. Започна да го разрошва.

– Галенето по ми харесваше. – измъца момчето.

Калей се усмихна спонтанно.

– Само да си доизпия чая. – обеща тя, преди да пусне кичурите.

Живо изумление светна в очите му.

– Калей, не е нужно... такова... – сам си доразроши кичурите и от смущение се завъртя. Оказа се, че е седнал на спален чувал и напъха крака в него. – Ти ще спиш горе.

– Не. – поклати глава Калея. – Не желая да спиш на земята в собствената си стая. – каза упорито. – Аз ще спя в чувала. – остави чашата си на тоалетката и приклекна до него.

– Ти си ми гостенка. – каза по-упорито Йориносукe. – Как ме виждаш да те сложа да спиш на земята, Калей? Какъв м... кавалер прави така за дамата си?

– Аз не съм дама. – отвърна преспокойно тя. – И като гостенка, се радвам и на спалния чувал. – свали ципа надолу.

– Мой си е. – придърпа си ципа обратно Сусу. – И ти Си дама.

– Но аз ще спя в него. – спусна го пак Калея. Другото го пренебрегна.

– Няма. – върна ципа той.

– Има. – момичето отмахна ръката му и отново го смъкна.

– Калей. – каза нежно Йориносукe. – Ако продължаваш така и двамата ще трябва да се натис... поберем в чувала. – проклети грешки на езика!

– Ако толкова го обичаш, ще се наложи да го поделим. – тя започна да се натиква вътре.

– Не, Калей. – прошепна Сусу. Имаше толкова наранени и чувствителни места по кожата сега. Трябваше ѝ пространство. Изчака я да влезе, излезе, затвори ципа със замах и вдигна дамата си през рамо като пашкулче, което „просна“ в леглото си. – Надвеси се над нея и каза повелително: – Ще спите тук, Милейди.

– Какво? – изглежда го невярващо тя. – Не, Сусу. Ти къде ще спиш? – попита загрижено и тръгна да излиза от чувала.

Опита. Сусу задържа ципа да не се отвори.

– До теб. Ти си го изпроси. – прескочи я ловко и се настани от другата ѝ страна, задържайки я през диафрагмата.

В първия миг Калея се стресна, но след това тялото ѝ се отпусна, радвайки се на близостта и чувството за безопасност, което излъчваше нейният приятел. Не отмахна ръката му, а само обърна глава към него и затвори очи.

– Сладки сънища. – пожела.

Усмивка разтегли устните на Йориносукето. Много щастлива усмивка.

– Сладки сънища, Калея. – пожела ѝ до самото ушенце.

Тя едва устоя на изкушението да отвори очи. Но само се усмихна, въздъхвайки тихо.

Сусу сякаш я почувства и отвори очи, за да не пропусне последната ѝ усмивка преди сън. Вдигна леко глава над възглавницата, предоставяйки си по-свободен и детайлен изглед на лицето ѝ. Поривът да целуне розовите устни стана като непоносим сърбеж в гърдите му. Стисна бързо клепки и се отпусна във възглавницата.

Някъде през нощта, Калея бе смъкнала ципа. Може би заради горещината, но въпреки това бе прегърнала Сусу и се преместила към него. На сутринта главичките им бяха допрени.

Тази сутрин щеше да е първият от най-щастливите начала на деня за Йориносукето. Преди да види близостта, я долови с останалите си сетива. Спал бе дълбок сън, но имаше усещането, че в него прегръщаше Калея и не я пускаше през цялото време, сънуваше, че... Страните му, потъмнели в съня, добавиха към своята яркост при посрещането на реалността. Вдигна бавно клепачи и почти веднага на устните му разцъфна усмивка. Дали докато е бил дълбоко в страната на сънищата, или разбудена за миг, Калея бе намерила пътя си до Йориносукето. Неговата ръка, за сметка на това, не бе отместила положението си на увита над талията ѝ. С блажена въздишка младежът притисна веднъж по-силно великата топлина и отпусна клепачи отново.

Калея се размърда сънено, отговаряйки безрезервно на прегръдката му. Тя бе така желана, така търсена от нея. Макар и на сън, ясно усещаше нежността и отдадеността, с които я бяха обгърнали. Които тя бе приела и с които бе отвърнала. Но дали можеше изцяло да разкрие копнежите си? Дали можеше да признае тайните си? Да изкаже страховете си?

Знаеше, че в тази прегръдка може да сподели всичко. Но дали имаше това право?

Колко въпроси. Можеше да измисли още десетки просто за да се задържи да не се загуби в ръцете на своя сън. Да удължи чувството на сигурност и любов, към които протягаше отчаяно своите. И които не знаеше дали заслужава. Въпреки това поемаше с наслада, като сладък, наситен, изпъстрен с нощни ухания въздух. Това я накара още да се сгуши в Сусу и да въздъхне на свой ред.

Но също така я и събуди. Така желаният сън всъщност бе част от действителността. Тя прегръщаше Йориносукето. И то как – беше увила ръце около врата и кръста му, бе заровила лице в основата на шията му и се притискаше цяла. Като че преградата от спален чувал не помагаше изобщо. Внимателно се приплъзна назад от Сусу, не смеейки да го поглежда. Надяваше се да е заспал. Надяваше се...

Повдигна поглед и го насочи към неговото лице. Така срещна изумените му и трепкащи очи. Зениците му почти изпълваха ирисите, придавайки му лице на малко кутре. Неговата прегръдка около талията ѝ не помръдваше, напълно забравил за нея. Видимо преглътна.

– Хм... добро утро... – пророни той, поруменял.

В едно тъгълче на съзнанието си Калея регистрира колко сладък изглежда с тези очи, когато я гледа по подобен начин. Но всичко останало бе запълнено от свян, притеснение и несигурност.

– Добро утро. – поздрави го тихичко. Внимателно продължи да се дърпа назад. – Извинявай, че те събудих. – изправи се до седнало положение, без да го поглежда. Артерията на шията ѝ пулсираше трепетно. Косата ѝ бе разбъркана и падаше повече на едното рамо, а другото се бе оголило от съня и положението ѝ – все неща, за които все още не си даваше сметка.

Клепачите на Сусу се издигнаха като щорички, докато не залепнаха за ръба на очните ямки. „Толкова е прелестна. Като пролетно цвете, окъпано от росата.“ – помисли си ненадейно. Със закъснение регистрира, плъзналата се при седането и отдръпването ѝ му ръка в топлия ѝ скут. Дръпна я съобразително бързо, но не достатъчно, за да притъпи нахлулата срамежлива вълна в съществуването му. Скочи седнал на своя край на леглото, забивайки поглед в пулсиращите си и изпълнени с пареща горещина длани. Като че бе гледал твърде дълго към ярката пълна луна, силуетът на Калея се белееше на розовия им фон.

– Извинявай... – смотолени момчето.

– Няма нищо. Аз се извинявам. – допълни тя бързо. Усещаше, че и двамата бяха в много неловка ситуация, затова реши да разведри обстановката. Леко обърна глава към него с усмивка. – Как спа? – попита нежно.

– О! Чудесно! – дланите му се събраха една към друга и вдигна лице с широка усмивка, от която очите му се затвориха.

– И аз. Имах чувството, че с нищо не могат да ме изкарат от леглото. Не си спомням кога съм спала така дълбоко. Благодаря ти. – очите ѝ изказваха истинско блаженство. Като на котенце, заситило глад си с топла купичка мляко.

„И аз... Не бих заменил с нищо тази нощ.“ – помисли си възнесен на крилете на любовта си Йориносук. „Сладка е като боровинков сладкиш!“

– Трябва да спиш по-често у нас. – направи решаващото заключение. „Да, кажи „да“!“

И Калея веднага се изчерви като сладкишче.

– Аз... Ще ме разглезиш. А и не е здравословно за теб. Бях те стиснала като плюшено мече. Ако не се събудих навреме, можех да те задуша в съня си.

„Заповядай! Ще бъда най-щастливият задушен!“

– Нищо подобно, Калей. Беше ми повече от приятно. Вече не мога да се гушкам в родителите си. – последното трябваше да послужи за успокояващ довод от страна на Сусу.

– Но те не биха имали нищо против. – опонира му веднага меко тя.

– До толкова, че няма да ме изхвърлят с гръм и трясък, а само с ритник. – прихна той.

– Сусу... – поклати глава Калея, после се покатери и го гушна в гръб. – Никога няма да те изхвърлят с ритници. – отвърна тихо в ушенцето му. – По-скоро се страхуват ти да не избягаш, ако те запрегръщат, както когато беше малък.

– Мхм. – можеше да измънка само момчето. Мускулът, който изпомпваше кръвта в тялото му, щеше да избухне. Жаждата му за въздух се засили. Със затворени очи се молеше тя да не се отдръпва и да го направи. Възпламеняваше го. Тихият ѝ глас, тясната прегръдка, топлия и мек натиск на гърдите ѝ. Ала въпреки всичко, ръцете му се вдигнаха и полегнаха на нейните отпред.

Калей пое леко дъх.

– Сусу? – започна колебливо тя. – Може ли да погледнеш ръцете ми? Искам да видя какво е станало с тях.

Дълбоко поемане на дъх. Издишване. Вдишване...

– Разбира се. Предполагам, че ще се нуждаят поне от още едно мазане. – „Дръж се, сърце мое!“ – заповяда му Йориносук.

– Добре. – девойката се отдели от младежа и остана седнала на леглото. Затвори очи и пое дълбоко дъх. Задържа го и при изпускането вдигна клепки. Започна бавно да навива ръкавите си. Трябваше сама да види. Не да използва Сусу за всичко.

Той с тъга позволи на ръцете си да останат върху нейните в изплъзването им. Завъртя се след последно дихателно упражнение. Калея вече бе навила единия си ръкав, а от моравите петна бяха останали бледи по-тъмни участъци под кожата на момичето. Още малко и белите ѝ ръце щяха да си възвърнат чистата си красота.

– Да, ще ти трябва последна процедура. – заяви ведро Сусу. – Само една.

– Ще го направиш ли? – Калея повдигна поглед към него с надежда.

– Необходимо ли е да питаш? – той се приведе по корем през леглото и намери бурканчето, което бе забравил на пода снощи в разборията с чувала. – Ето го! – подскочи в седнало положение. Долази по-близо до Калея и седна на пети. След като отвори и потопа пръсти в мехлема, веднага започна да го нанася с отмерени галъовни движения. Вътрешно въздишаше.

– Почти не ги усещам. – усмихна се спонтанно тя. – Но усещам ръцете ти. Снощи не можех.

Сусу трепна. По-добре. Така е било по-добре. Нямало е болка, нали?

– Радвам се, Калей.

Тя замълча. Какво изпитваше всъщност снощи? Почти не си спомняше. Сякаш всичко бе като в гъста мъгла. Но и самата тя не желаше да си спомня подробностите.

– Готово. – каза ведро Йориносукэ като приключи и с другата ръка на девойката. – Остана крака ти.

– Той е добре. – отвърна отсъстващо момичето.

– Калей?

– Да, Сусу? – повдигна поглед към него тя.

– Отнесе се за миг. – вдигна чистата си длан на едната ѝ бузка. – Аз съм тук и сме у дома. Тук е топло и уютно. Обичаме те и ти ни обичаш. У вас те чака великолепно семейство. Друго няма значение. – каза ѝ с нежност.

Калей се усмихна, докато очите ѝ съвсем се затвориха. И по друга причина. Хвана ръката му в своята и я погали.

– Да, така е. Друго няма значение. – кимна и цунка бързо ръката му.

– Точно така. Друго няма. – прошепна Сусу, загледан в ръцете им и устните ѝ.

След няколко минути всеки от тях бе минал през банята, а на масата в кухнята ги чакаше обилна закуска.

Калей благодари за петдесет и седми път за гостоприемството преди да напусне дома на Сусу и да се запътят към нейния. Имаше още време до празника, така че можеше да се възползва и почине, да почисти и подреди, да отдели време за брат си и за собствения си външен вид.

Сусу бе неизменният ѝ придружител до там. Едно влизане в банята и бе излязъл напълно преобразен от накитите, шарените кичури и грима. Имаше защо да бъдат създавани съмнения относно принадлежността му.

Пътят изминаха с безгрижни шегички, които той, напук на случилото се, не бе изоставил. Калея не спираше да се хихика на шегите му. Чувстваше се по-лека и уравновесена от последното денонощие.

Пред дома ѝ Йориносукэ я дръпна в здрава поклащаща прегръдка.

– Ще ви срещна довечера, милейди. – прошепна до ушенцето ѝ.

Когато я прегърна, тя изпита нужда да му върне дори по-здрава прегръдка. Заслужаваше го. Заклати се като крив макарон на маратон в синхрон с него.

– Разбира се, сър. – ушенцето ѝ изтръпна, но после го смърми. – Не съм милейди, Сусу.

– Не противоречете на кавалера си, милейди. – ръфна я за ушенцето той. Усети се на секундата и се отдръпна ведно. – Разбира се, че си лейди, Калей.

– Ах, ти. – изненада се тя. – Ти ще си изпатиш, ако продължиш да ме наричаш така. – закани се със зачервени бузки.

Сусу прие ангелско изражение.

– Да, само с хубави неща, Калей. – каза ухилен, отстъпвайки на заден. – И не забравяй да дойдеш с някого.

Момичето кимна усмихнато.

– Така и смятам, не се тревожи.

– Няма... – „... да спра щом си далеч.“ – До довечера, прекрасна лейди. – махна ѝ от дъното на стъпалата Сусу.

Калей понечи да го поправи, но само поклати глава, усмихвайки се, и му махна.

– До довечера, сър. – след което му се поклони и влезе.

Той прехапа устна усмихнат широко и ѝ направи дълбок реверанс. След като изчезна зад вратата, си позволи един копнеещ поглед след дамата на сърцето си. Въздъхна леко и тръгна с нормална крачка по улицата, докато не се скри зад ъгъла. Там извади от джоба си придобивката си от снощи. Картата проектира образа на притежателя ѝ. Йориносуке я стисна между пръстите си, докато не се врязва почти до кръв в ръката му, след което хукна в неизвестна посока.

XIII глава

Привързаност

Лория се събуди към края на деня. Първото, което усети, бе тъпа болка в главата си, последвана от пулсираща, почти остра, болка в дланите и пръстите. Сякаш бе раздавала плесници часове наред. А всъщност...

Отвори рязко очи и се огледа трескаво. Лейн! Размърда се неспокойно и издаде звук, подобен на скимтене. Но дори то бе прегракнало. Трябваше да намери Лейн. Той имаше нужда от нея.

Лейн се взираше с часове в нея. Не можеше да вижда друго освен нея. Вдигане, спускане, тихо сумтене, слабо като на мишчица... Потрепване на пръстите ѝ... Жалостивото ѝ възклицание го прониза с игла, игли... Скочи от пода и я доближи.

– Лори... – пророни тревожно. Ръката му се пресегна, но не я стигна. Застана на колене, стисвайки ръцете си в завивките. – Тук съм. – защо си мислеше, че търси него? Всичко бе по негова вина. О, боже, имаше нейната кръв по ръцете си! Но нямаше да помръдне. Не и докато не се увери, че тя е добре.

Младата жена се обърна рязко към него и протегна ръце. Коства ѝ известни усилия да го направи, но си струваше.

– Лейн... – прошепна ниско и очите ѝ отново се насълзиха. – Съжалявам... Искях да съм до теб. Моля те... Не ме оставяй... – само мисълта да стои далеч от него ѝ се струваше в пъти по-болезнена от състоянието, в което се намираше сега.

– Почивай. Няма да съм далеч. – тихо ѝ рече той. Не помръдна, не стори и друго. Очите му бяха трескави.

– Не мога... – заплака горчиво тя. – Не успях да ги спра. Когато отвеждаха Вейн, не успях да ти помогна. Не заслужавам любовта ти. – закри лицето си с бинтованите си ръце.

– Не ти позволявам... – пришепна горчиво, но и властно Лейн. – Не смей да се обвиняваш за нищо свързано със случилото се с него. Аз го предадох, аз го повиках, аз съм този, който им съобщи, кога ще бъде тук.

Ферлория бавно отдели ръцете си. Влажните ѝ очи бяха разширени от изненада.

– Ти си го направил? – премести ръката си и пръстите ѝ се насочиха към страната му.

Лейн се наведе назад, избягвайки ги.

– Ранена си. – продума. – Да, аз го направих.

– Защо бягаш от мен? Не е защото съм ранена. – ръката ѝ остана в същото положение.

– Не бягам от теб. Ти трябва да бягаш от мен. Върни ръката си на възглавницата, кръвотокът няма да ѝ стигне.

– Кога съм бягала от теб? – не се помръдна тя. Гледаше го с мек укор.

– Казах, че трябва, а не че си. Прекрати с тази своя упоритост и направи каквото ти казвам.

– Само ако и ти направиш нещо, което ти кажа.

– Ти никога не правиш, каквото ти кажа.

Фери се усмихна уморено.

– Така е. Затова има последици. – пръстите ѝ леко се раздвижиха под превръзката. – Прегърни ме.

– Не.

– А ти кога си правил нещо, което ти кажа?

– Никога.

– Да, така е. – отвърна след малко жената. – Изглежда не съм го заслужила. – спусна ръката си и се подпря на лакти, за да се изправи. – От колко време съм в безсъзнание?

– Около девет часа. И ще лежиш още. – повелително и нареди Лейн.

– Не ми се лежи. Трябва да поговорим.

– Няма за какво да говорим. Искам да лежиш. – настоя той.

– Напротив, Лейн. Има. Защо трябва да бягам от теб?

– Никакви въпроси, докато не се възстановиш напълно.

– Искам да си до мен. Само така ще се възстановя напълно.

– До теб съм.

– Не си.

– Не спори.

– Прегърни ме.

– Не. – върло отказа, но умишлено не се помести от поста си до леглото, защото знаеше, че тя ще се опита да го последва.

– Защо, за Бога?! Да не мислиш, че съм се отвратила от постъпката ти? – попита с продран глас, докато се изправяше в седнало положение. – Чуй ме, Лейн, или ще ти го повтарям, докато загубя гласа си напълно. Усещам те в себе си. Почувствах болката ти. Но само ти знаеш колко мъчително е било да го предадеш.

– Не искам да слушам за това. – изгледа я той предупредително, което се отнасяше колкото за думите ѝ, толкова и за сядането ѝ.

– Но ще ти се наложи. Сега, ако ти не ме прегърнеш, аз ще го направя. – отвърна му с упорит поглед любимата му.

– Ако опиташ, ще изляза и няма да ме видиш до утре сутринта. По петите ще те следват десет камериери и Гибланд. – предупреди я още Лейн.

Погледът ѝ остана все така упорит с лека добавка – потреперваща брадичка. Обърна се на другата страна бавно и се отпусна уморено. Затвори очи и въздъхна продължително.

Лейн остана да я наблюдава, връщайки се на стария си пост.

Фери усещаше втрещения му в гърба ѝ поглед и от това състоянието ѝ никак не се подобряваше. Да бъде толкова близо физически и толкова далеч – духом. Беше непоносимо. Разкъсваше я. И все пак бе за предпочитане пред това да не знае къде е или какво прави. Да страда сам.

Болката, която ѝ причиняваше сега, щеше да е неизмерима след това, което смяташе да стори утре, като изключеше задължението, което имаше по принцип. Лейн не можеше да се лекува, докато тя е тук. Не можеше да понася да вижда и чувства собственото си страдание на две места. Колко благородно от негова страна! Облада я, врече ѝ с в любов, предаде ѝ душата си, а сега щеше да я отдалечи от себе си, за да се възстанови по свой начин. В известен смисъл, той винаги бе сам и винаги щеше да си остане.

„Замълчи! Не се обаждай повече! Достатъчно страдаме и двамата.” – въпреки това сърцето на Ферлория не спираше да се дави в собствените си сълзи. Сви се на кълбо и притисна ръце към гърдите си. Това бе неговото желание. Щеше да направи всичко, за да го изпълни. Поне веднъж да спази думите му. Любовта ѝ нямаше да се премахне толкова лесно.

През цялата нощ, Лейн стоя на пост, за да наблюдава състоянието ѝ. Храни я собственоръчно, когато дойде вечерята, заръчана от него по комуникационната система на дома. Изчака любимата му да се отпусне отново и се изкъпа набързо, хвърляйки дрехите в улея за пране. Върна се и легна до нея в далечния край на леглото по халат, за да я наблюдава от близо. Сънят ѝ бе достатъчно неспокоен, за да се събуди.

Не, не можеше да очаква от нея да лежи в едно легло с него и да се прави, че не ѝ пука дали е върху тялото ѝ или в другия край на завивките. Трябва да е напълно побъркан, за да смята това. Ферлория се плъзна плавно към съпруга си, за да се прилепи към него, без да казва нищо.

Но Лейн не спеше. Щом усети раздвижването ѝ, се взря в нея и седна в леглото, давайки ѝ да разбере, че ако се доближи, ще стане.

Тя го изгледа за миг в тъмното, след което също се надигна и стана от леглото. Запъти се с бавна крачка към банята.

– Къде отиваш? – попита неопределено той.

– Не е ли очевидно?

– Не трябва да си мокриш ръцете.

– Само пръстите. Наложително е.

– Добре. – каза накрая спокойно Лейн, но не легна.

Фери влезе в банята и излезе след около десетина минути. Легна отново на мястото си и затвори очи.

– Спокойни сънища, Ферлория. – пожела ѝ меко нейният любим. Бе достатъчно да се забележат копнеещите му за докосванията ѝ очи, за да разбере заблудата му. Но в този момент бе убеден, че само разделен от нея е способен да се възстанови.

– Върви си, Лейн. – проговори глухо тя вместо пожелание за лека нощ. Само тя си знаеше какво ѝ костваше да изрече тези думи.

– Ще си тръгна. – каза неясно той. По-добре да бе забила нож в сърцето му.

Тя се надигна на лакти и го погледна трескаво. В погледа ѝ имаше нещо, което само той можеше да разчете – лудост. Но такава, че се задоволяваше единствено с неговата близост. Ферлория пролази до него.

– Лория... – прошепна болезнено мъжът. – Недей, Ферлория. Отпусни се. Сънят сам ще дойде. – вместо с ръце, я погали с поглед.

Тя поклати глава.

– Няма да дойде. Лежа в това легло от часове, докато ти ме охраняваш като пазач, а аз дори не мога да те докосна. Изгони ме, но няма да спра. Не искам. – продължи да го доближава, заставайки на колене и подпирайки се на пръсти. – Усещаш я, нали? Ако толкова искаш да те намразя, защо си правиш труда да се грижиш за тялото ми?

Лейн се свъси, но не ядосано – горчиво.

– Умът ти е различно измерение от тялото.

– То е едно с тялото. Иначе нямаше да съществува тази връзка, която ни прави такива, каквито сме. Когато душата страда, тялото не може да бъде излекувано. – Фери се доближи до него и седна с един подвид крак. Погледна ръцете си. – Ти си се грижил за мен, докато бях припаднала и продължаваш да го правиш. Защо сега не ми позволяваш да те докосна?

– Не задавай въпроси, на които нямам намерение да отговарям.

Фери повдигна ръцете си към него.

– Недей. – погледът му стана умолителен.

А нейният безпомощен. Отдръпна се с нечленоразделен звук и стана отново от леглото. Не можеше да стои толкова близо до него. Не можеше да диша. Запъти се отново към банята. Знаеше как ще потуши тази болка.

– Не... бягай. – прошепна ѝ Лейн. – Моля те. Просто нека останем един до друг. Без да се докосваме.

Лория се спря и погледна към него – очите ѝ бяха като океан.

– Искам да те докосна. – проплака тя. – Искам да знам, че си до мен. Задушавам се от това ограничение. Като... Като обсебена съм да сме заедно, да споделяме. Каж ми, че не ме обичаш. Каж ми, че не понасяш присъствието ми и се грижиш единствено, за да не останат белези по кожата ми и да се забелязват от други. Каж ми, че никога не си искал да се жениш за мен, че ме мразиш, за да мога поне да положа някакви усилия да се правя, че не ми пука. Че мога да прикрия всичко с маска. Че мога да направя нещо, с което да потуша това раздиране. – погледна с пламнал поглед към треперещите си ръце. – Да, това ще потуши другата болка. – започна да развива трескаво бинта от дланите си.

Лейн като че се телепортира до нея, хващайки китките ѝ с болезнена нежност.

– Не, Лори. Не мога да изричам лъжи. Никога не съм искал да се женим, но за всяко решение и отказ си има обяснение. Отговорите идват с времето, любов моя. Постепенно. – очите му я обличаха в тази любов, излъчваха желанието за близостта, за която и тя... Тялото му бе напрегнато. Сякаш се удържаше от някакво действие. – Обичам те толкова много. Бих понесъл да ме мразиш и да страниш от мен, но не и да страдаш заради мен. Кръвта ти, болката ти – аз съм виновен за тях.

– Не си! – пръстите ѝ се впиха в китките му, но без да го наранят. – Чува ли ме? Не си! Аз сама избрах да бъда тук. Да те обичам. Искам да съм с теб, независимо от обстоятелствата. Сама пролях кръвта си за теб и ще го правя, колкото е нужно. Но ти ме убиваш, ако искаш да те мразя или да бягам от теб. Обичам те прекалено много.

– Но аз се затворих, когато ти ме призоваваше. Когато удряше по вратата, а аз се поддадох на вцепенението си. Аз съм опасен за теб, не разбираш ли?

– Ти си опасен единствено за себе си, не и за мен. Аз съм виновна, че не успях да стигна до теб. Трябваше да викам по-силно. – отвърна тя със свити устни.

– Ферлория! – скара ѝ се ниско Лейн. – Не бъди наивна, любов моя. Ти едва ме познаваш. Не прави крайни заключения. Чувствам се отговорен за нараняванията ти и това няма да се промени.

Тя направи сърдита физиономийка.

– Знам, че не те познавам, но това не означава, че трябва да се чувстваш отговорен. Аз се чувствам отговорна за това, че остана сам в онзи мрачен кабинет толкова дълго.

– Поисках така. – напомни ѝ строго той. – Наистина не умееш да уважаваш нуждата на някого за усамотение. Как се е справил брат ти с този проблем? – веждите му се извиха въпросително.

– Никак. – отвърна гузно Фери. – Като малка много трудно се отделях от него. С годините се научих да чета по погледа му. Престанах да му се натрапвам след първия атентат.

„Атентатът... Стига толкова скръб за днес.”

– Ферлория, наистина трябва да се научиш на търпение. – Лейн внезапно се наведе и я вдигна през рамо.

Тя се сгуши в него и въздъхна тихичко.

– Да, имам още много да уча. – като котенце се притисна към него и замърка тихичко.

– Например, че не можем да сме залепени един за друг? – предположи полусериозно.

– Да, така е. – после го погледна с бляскави очи. – Ако знаеш само колко трудно ми бе да изтърпя половин ден без да те видя.

Лейн изпuffта и я спусна... тръсна в леглото, деликатно, давайки ѝ да разбере с твърд поглед, че ще лежи и друго няма. Приседна, сгъвайки един крак под себе си и се пресегна към подноса с лекарствени съставки и превръзки. Привлече го към себе си и го постави на леглото до двама им.

– Трябва да проверя състоянието на раните ти. – обясни кротко, посягайки първо към едната ѝ ръка.

Фери издаде нечленоразделен звук на изненада от приземяването си върху леглото, усмихна се широко и седна, колкото се може по-близо до Лейн. Поколеба се преди да му подаде едната си ръка.

– Добре съм, скъпи. Не ги усещам. – гледаше с обожание към лицето му и едва прикриваше порива да го заключи в прегръдките си, да го обинтова около тялото си и да не спира да го гали и повтаря любовта си в ушенцето му. – Ти си този, за когото се тревожа. – промълви притеснено, наклони се към него и побутна нослето му със своето.

– Справям се. – отвърна ѝ меко и вглъбено Лейн. Внимателно и грижливо отвиваше бинта на ръката ѝ, поддържайки я с едната своя за китката. Закачката ѝ сякаш не го докосна.

– Ако след това си легнем, ще легнеш ли до мен? – попита тихо и с надежда Фери.

– След това ще си легна и ще легна до теб. – вдигна очи към нейните с нежна усмивка. Задържа ги за няколко мига. Целуваше я с тях. След това ги върна на вече разтворилата се пред него пропита с кръв марля. Веждите му се извиха загрижено.

Фери му върна с влюбена усмивка. Почти го обгърна с поглед.

– Не ме боли, Лейн. Не се тревожи. – помоли го нежно.

– Не мога да не се тревожа, любима. – отвърна ѝ смръщено. Леко започна да я отлепва от пресните рани. Кървенето продължаваше съвсем бавно, отнемайки капка по капка от жизнеността на Ферлория. – Моля те, никога отново не се наранявай в мое име. – тук срещна погледа ѝ с диамантена твърдост.

С не по-малко сериозно изражение, тя се приближи към него. Нослетата им почти се допряха.

– Ще го правя, колкото пъти се наложи, ако с това мога по някакъв начин да ти помогна или предпазя. Ясна ли съм, любими?

Лейн изръмжа яростно.

– Не си играй с търпението и чувствата ми. Смяташ ли, че съм способен да преживявам всяко твое нараняване и да остана със здрав разум след това? – шепнеше, но шепотът му бе остър и гневен.

– Логиката ти е неоспорима, но се замисли и от моята страна. Смяташ ли, че аз бих понесла да страдаш сам и да се изолираш от всички и да остана със здрав разум? – опонира му остро съпругата му.

– Трябва да се съобразиш с това. Проблемите не са равностойни, за да ги сравняваш. – залепи чиста марля, напоена с лековита течност над раната, и взе нов бинт. – Аз не си причинявам сам страданието. Не в името на някого, който ме обича. Разбра ли ме?

Ферлория стисна здраво зъбки за миг, отклонявайки поглед.

– Няма значение какви са причините за страданията ни. Болката е болка и както ти страдаш, когато се нараня, с мен е същото, когато ти си ранен – физически или душевно.

– Не си причинявам болката умишлено, Ферлория. – рече ѝ ядосано той.

– Няма значение. – отвърна троснато тя. – Причинявайки я на себе си, я причиняваш и на мен. Набий си го в красивата главица.

Лейн изсумтя като дракон.

– И затова гледаш да я допълниш, причинявайки си и на теб? Много съобразително, наистина. – заби поглед в грижите си.

– Не, не я допълвам. Използвам я да притъпя другата. – отвърна хладно. – Оказа се обаче, че болката от умишленото ти отдръпване от мен, е по-силна дори от тази на дланите.

Ръцете на Лейн прекъснаха заниманието си за миг преди да го подновят след него.

– Поздравления.

– За кого? За теб ли? – погледна го ядосано.

– Не естествено. За теб. Овладеяваш похватите да бъдеш безмилостна и студена.

– Към себе си, може би. Благодаря. – отвърна иронично Фери.

– Заслужих си го предполагам. – измърмори Лейн безжизнено.

Жената замълча. Когато започна да говори, темата бе различна от тази, за която говореха досега.

– Първият атентат, който си спомням, бе преди доста години. Едва бях навършила тринадесет, когато присъствах на престрелка. Аз исках да съм прилепена за брат ми, а не осъзнавах, че правя защитата му по-трудна. Той бе обучен за това и макар и мишена, защитаваше мен. Когато го раниха, аз се заключих в стаята си за повече от седмица. Хейл идваше и ми говореше през вратата, за да знам, че е добре. Сигурно е изпитвал силна болка отвъд тревогите за мен. А аз исках просто да ми покажа, че колкото и да е силен и умен, ако реши да се подложи умишлено на болка дори за да предпази мен, тревогата ми или успокоението за собствената ми безопасност няма да намалее. А напротив. Ако с него се бе случило нещо, аз щях да остана съвсем сама. Това не е помощ. Колкото и егоистично да звучи.

– Не се жертвах за теб, колкото ѝ уязвяващо за теб да звучи. Нуждаех се от самотата си. Преди теб, няхах друга освен нея. Разбираш ли? – мрачно сподели Лейн.

– За когото или каквото и да се жертваш, мен ще ме боли. Защото вече нямам само Хейл. Вече имам теб. – после го погледна съмнително. – Коя е „тя“?

– Самотата, Лория. И когато се жертвам аз, не го правя, за да заложа твоето добруване в замяна. Точно обратното. Искam да разбереш това и да не постъпваш необмислено, когато не си наясно с цялата истина или поне част от нея. – любимият ѝ съвестно се погрижи и за втората ѝ ръка, говорейки. – За да стигна до мир със себе си, трябва да остана сам. Единственият ми лек. Не ревнувай.

„Каквото и да правим, винаги сме сами.“ – помисли си тъжно тя. За сирак, отгледан от брат си, тя нямаше особено големи шансове да изкарва дълго с него. Колкото и да ѝ се искаше. Колкото и опити да прави. Хейл вечно бе погълнат от работата си. Дори когато бе с нея. Сякаш мислите му летяха отново към кабинета. Въпреки всичко ѝ даваше толкова много. Направи ѝ най-големия дар. И той седеше до нея.

– Чаках те десет години. – отвърна тихо. – Какво ми пречи да почакам още малко.

– Не ти дадох шанс дори, нали? – попита иронично Лейн, иронизирайки себе си в случая.

– Рано или късно трябва да се науча. – повдигна рамене протичко Фери.

– Да се научиш какво? – изгледа я напрегнато той.

– Да приемам откази.

– Нямах това предвид. – мъжът прибра края на бинта на китката ѝ под навития и нежно пое дланите ѝ в шепите си. – Трябваше да ти дам шанс. Нямах представа какво е да се страхуваш от себе си. – прошепна, затваряйки очи.

– Същност, имам малка представа. – призна тихо Фери. – Тази сутрин, като излезе от стаята, аз влязох да се изкъпя и... бях различна. – наведе глава към ръцете им. – Не беше само опашката. Цялата бях променена. Нямам представа на какво се дължи. А после... ходих в тренировъчната зала. Взех сил'тан в ръцете си. И го размахвах, сякаш винаги съм се учила да го правя. И най-страшното е, че го приемах за нещо съвсем нормално и естествено. А аз никога не съм взимала оръжие в ръце.

Лейн я съгледа с тихо изумление и нехарактерно възхищение. След това с объркване.

– Ти мразиш оръжията.

Тя кимна с глава.

– И все още е така. Но когато ги докосна и нещо се променя. Възприемам ги като част от мен, като продължение на същността си. Не като инструмент на смъртта, а като... сегмент от моята... – не успя да продължи, защото погледът ѝ падна върху ножа за разрязване на плодове. Пресегна се и внимателно го взе между пръстите си. Започна да го движи между тях като изкусен майстор, без да усеща тежестта му. Погледна към Лейн с объркваност. – ... като сегмент от моята душа. – обърна ножчето с дръжката към съпруга си, за да го вземе от ръката ѝ.

– Не го прави повече пред мен. – каза безизразно той. Взе ножа и го остави обратно в подноса.

Фери кимна послушно и върна ръката си в неговата.

– Съгласи се? – още нещо, от което да се изумява Лейн.

Тя повдигна рамене примирително.

– Не трябва да те плаши. Щях да те науча да се защитаващ рано или късно. Ако... ако обстоятелствата ни задържаха заедно. – завърши сковано той.

Лория го изгледа с уплаха.

– Какво... какво може да ни раздели? Ти ми призна любовта си, аз не мога без теб.

– Съществуват безброй причини, които могат да ни разделят. Една от които съм аз. – погледна я без потрепване.

– Готов си да сложиш край на връзката ни? – попита тихичко Фери.

– Не бих могъл. Не е по силите ми да го сторя. – продължи да я гледа сериозно съпругът ѝ.
– Истинският страх от нас самите не е от възможностите ни, а от умението ни да ги овладяваме. Твоите пробудени възможности не са опасни за другите, ако ги използваш правилно.

– А ако те излязат от контрол? Ако ме завземат изцяло?

– Не могат, защото волята ти е силна.

– Какво ще стане, ако бъда уязвена? Ако вече не съм уверена в себе си. Страхувам се от тази промяна.

– Тогава няма да посегнеш към оръжие, Ферлория. По-вероятно е да нараниш себе си. – каза ѝ с подновена болезненост Лейн.

– Да, това ще е добре. – съгласи се веднага тя.

– Не, няма да е добре. – хвана лицето ѝ в длани. – Никак няма да е добре, ако те видя да се самонараняваш повторно. – устните му покриха нейните с отчаяние, от което целувката се превърна в жарка и неудържана.

Лори се вкопчи в нея, жадна от часове за неговите устни. Ръчичките ѝ останаха с дланите надолу върху бедрата му. Едва, когато успя да се отдели за миг от целувката му, прошепна задъхана:

– Не, скъпи. Имах предвид, че е добре да не посягам към оръжие.

Лейн простена безпомощно, но устните му се завърнаха отново.

XIV глава

Нечакана утеха

Черният гравитационен мобил на дома Спел спря пред стълбището на масивната сграда в имението Рейнфорест. Пореден облачен, лишен от слънчева топлина и лазурно небе, ден. Колко номиди можеха да се похвалят, че са виждали дори частичка от небето. Задният люк се издаде и плъзна, отваряйки път на пътниците. От вътрешността се показва високата стройна и дългокоса фигура на Лейн. Подаде ръка пред изхода и изчака любимата му да положи облечената си в ръкавица от фина материя ръчица.

– Добре дошла в стария си дом, Ферлория. Брат ти ще се радва да те види. Оценявам, че се съгласи да дойдеш с мен. – наистина. Чувстваше, че единствено нейното присъствие щеше да го опази от това да издаде болката си и усещането си за предателство спрямо Вейн. И от Хейл Малори. От отвеждането на близнака бяха минали два дни. Щяха да бъдат безкрайни, без грижите, които полагаше за Фери и които успяха да изместят по-голямата част от останалите тревоги.

– Благодаря ти, Лейн. – слезе след него тя, а ръката ѝ остана в неговата. – Да, ще се радва. Но ще е тъжен. Вероятно е бил много разстроен, когато е научил за Вейн. – отвърна тихо. – Хайде да се качваме.

– Да, вероятно. – „От това най-силно се опасявам.“ Задържа ръката ѝ съвсем деликатно. Двамата изкачиха стълбите, бяха посрещнати от лакея и няколко камериерки. Двамата се изкачиха, предвождани от мъжа, до етажа, където се намираше кабинетът на Малори. Споменаването на името на Вейн бе достатъчно да разклати същността на Лейн. Ала никакъв издайнически знак не го доказа.

– Господарю, херцогът на Колдмуун и съпругата му пристигнаха. Къде ще желаете да ги посрещнете? – обяви икономата след лекото почукване и влизане в кабинета на главата на семейство Малори. Хейл вдигна ярките си очи и ги впи в мъжа на средна възраст.

– Покани ги тук, Лоун. – отвърна спокойно Хейл и се изправи, за да ги посрещне. Лицето му, както винаги, не показваше никаква емоция. Но вътрешно кипеше. Раздираше се от въпроси, чиито отговори щеше да получи сега. Бог му бе свидетел, брат или не брат, Лейн щеше да отговаря.

Икономът ги въведе. Лейн се поклони официално с влизането си.

– Моите почитания, милорд. – опитваше се да забави момента на срещане с очите на лорда.

– Чест и почитания. – поклони се в синхрон с него и Хейл. Фери без много церемонии изчака мъжете да се изправят и се хвърли към брат си. – Здравей, красавице. – въздъхна той и я

обгърна в топла прегръдка. Фери сияеше от срещата им или при срещата им, Хейл трудно можеше да определи. Но тя наистина изглеждаше различно от Ферлория, която напусна дома им преди няколко седмици. Като че ли меденият месец се отразяваше повече от благоприятно на младоженците. Може би наистина нямаше да е лошо да се задоми... – Как си, Лория? – попита я топло, докато галеше гръбчето ѝ, а сестричето му мъркаше като котенце.

– Добре съм, батко. Щастлива. Влюбена. – въздъхна замечтано и се отдели, за да прати лъчезарна усмивка на съпруга си, а веждата на Хейл потрепна.

– Изключително ме радва това, котенце. Няма по-важно нещо от щастието ти.

– Страхотно е... семейният живот. – прошепна му тя. – Няма да е зле и ти да го опиташ. – подхвърли на брат си намигайки.

Този път веждата му се покачи високо.

– Благодаря, котенце. Наистина започнах да се замислям за това. – от Вейн би станало прекрасна булка. Едва не го напуши смях..., но само за миг.

Лейн изглеждаше толкова студен и каменен, колкото винаги е бил. Пред Хейл тази маска нямаше да се разчупи. Разтвореше ли се и пред него, с близнака щеше да е свършено. Всъщност би бил благодарен и на Ферлория, ако бъдеше малко по-дискретна в проявлението на щастието си. Караше го да се чувства като разголил душата си пред този мъж.

– Хихи, нямам търпение да узная коя ще те изтърпи. – закачи се с по-големия си брат Фери.

– О, благодаря ти, котенце. – усмихна се изведнъж Хейл и лицето му омекна. – Мога ли да се интересувам по какъв повод сте ми дошли на гости? – вдигна поглед към Лейн и усмивката бе заменена от делово изражение.

– Длъжен съм да ви предам важно съобщение лично, милорд. Сестра ви пожела да ме придружи. Като неин съпруг, съм длъжен да ви представя доказателство, че тя се чувства добре в новия си дом. – „с мен – до някъде.“

Хейл му кимна с глава.

– За мен няма по-голямо щастие от това на Лория. И благополучието ѝ е в основата на моето собствено.

Фери притисна за миг брат си, след което се отдели.

– Ще се видим по-късно. – повдигна се и целуна страната му, след което се насочи към Лейн. Разбирането в очите ѝ бе доказателство, че е съгласна да излезе, за да поговорят насаме. Но така искаше да го прегърне преди да напусне кабинета на брат си.

Щом срещна нейното лице и тъмните като дълбоки планински езера очи на Лория, тези на Лейн се разтопиха като огрени от слънце. Кимна ѝ леко. Почувства порива ѝ, тъй като бе и негов. Пръстите на ръцете им се срещнаха за кратко през пътя. Той се обърна, за да я изпрати с поглед. Преди да затвори след себе си, тя му изпрати нежна усмивка.

След като механизмът щракна и огласи като печат, тишината, възцарила се между двамата мъже, Хейл реши да премине по същество. Лейн можеше и да обича сестра му, но бе извършил предателство спрямо друг любим номид. Любим и за двамата.

– Какво желаете да ми съобщите, сър Спел? – попита спокойно.

Лейн се извърна с възстановено хладнокръвие – нито следа от нежните и блажени чувства, които изпитваше към жената, която напусна стаята.

– С дълбоко съжаление трябва да ви съобщя, че бившият млад лорд Вейн Спел бе отлъчен от дома Спел и понастоящем е в изгнание. Бе задържан от гвардията на Спел по заповед на ул’тават по обвинение в измяна. – предаде младият представител на семейството с равен тон.

– Знам. – отвърна с каменно изражение лорд Малори. „Аз го прибрах от там.“ – помисли си с горчивина. – Научих скоро за това. В каква точно измяна е обвинен? Срещу кого?

– Срещу семейството ни и полиса, милорд. – отговори Лейн със същия тон.

– И сте предпочели да предадете на Съвета собствения си брат пред това да го защитите?

– Направих, каквото се изисква от мен като член на дома и камарата. – заобиколи прекия отговор младият лорд. Вътрешно напрегна волята си и стисна зъби. Нямаше такова нещо като „предпочел“ – беше притиснат. Не бе оправдание – бе обвинение. От една изкривена гледна точка бе направил най-доброто, което му позволяваше времето и състоянието му за Вейн.

– Всички ни задължават да правим това. – скръсти ръце пред гърдите си Хейл. – Но не винаги успяват. Споменахте, че е бивш Спел. Следователно вече не принадлежи към фамилията ви. Кое го прави бездомник. – изричаше думите си със стоманена откровеност.

– Може да бъде прието и по този начин, милорд. – не отхвърли предположението Лейн. Спирайки да говори, зъбите му се притиснаха болезнено – нещо, за което само той знаеше.

– Вече е прието. – потвърди Хейл. – И, предполагам, не сте запознат с вида „изгнание“, което са му отредили. Нито жестоките телесни повреди, нанесени на обвинения.

– Запознат съм с възможностите и подходите на гвардията, милорд. – отхвърли новото предположение без колебание. „Мога да поема жестокостта на съвестта си, милорд. Не ми предоставяте нищо ново.“

– Интересно. – отвърна неопределено Хейл. – Имате ли да ми съобщите друго, сър Спел?

– По законите на град Номид, той е престъпник. Свързването ви с него би довело до подозрение към вас.

– Престъпник с условна присъда. И свързването му с мен е неизбежно, тъй като Вейн Спел вече, понастоящем Вейн Малори, се намира под моя опека.

„Излиза, че вие сте по-добър брат, милорд.“

– Много благородно от ваша страна, милорд. – не усети облекчение за себе си, но за Вейн – да. Смъртта щеше да го отмине. А и не означаваше ли, че, носейки друго име и бъдейки отречен от неговия дом, бе освободен и от общата тежест на проклятието? Или кръвта щеше да остане неразривната връзка между тях?

Хейл пропусна тази забележка.

– Уведомявам ви, за да не разпространявате невярна вече информация. Вейн се възстановява и ако пожелае, ще се видите. При други обстоятелства, нямаше да се месея във взаимоотношенията ви, но не мога с лека ръка да пренебрегна безопасността му. Сам разбирате колко е трудно да се противопоставите на Ул’тават и законите на града ни.

– Благодаря, че ме уведомихте. – отвърна Лейн безизразно. – Но не бих разчитал на желание от негова страна да ме види.

– А от ваша?

– Той е изгнаник, милорд. И с ново име, той остава една и съща личност.

– Така е, според вас. – „Или по-точно не според теб, а според чужди присъди.“ – мислено му опонира Хейл. – Поздравете сестра ми. За съжаление, няма да мога да ѝ отделя достатъчно време.

– Ще имате възможност, милорд. – поклони се Лейн.

„Това не прозвуча добре.“ – помисли си съмнително другият мъж, но само му върна поклона.

– Приятен ден, милорд. – пожела Лейн и след като се увери, че е свободен, излезе.

„Благодаря.“

Хейл остана сам и се подпря на масивното си бюро. Разтърка чело и основата на носа си, след това се загледа в картината на Ферлория, която заемаше половината стена от дясната му страна. Но сякаш виждаше отвъд нея.

Каква гадост! Затъваше все по-дълбоко.

*****

Излизайки от кабинета, Лейн установи, че няма и следа от Ферлория. Но в близост чакаше лакей, който привлече вниманието му и го уведоми за местоположението на съпругата му. След като предаде съобщението, бе освободен, тъй като младият лорд бе запознат с пътя. Последният слезе на долния етаж и прекоси няколко коридора, следван въпреки всичко от лакея. Лейн не харесваше това непрестанно тътрене след себе си. Отвори му дори, когато стигна вратата на гостната. Влизайки вътре, се зарадва, че най-после е освободен от присъствието на човечето.

Лория хапваше от любимите си маслени сладки и пиеше чай, докато чакаше с нетърпение разговорът между съпруга ѝ и брат ѝ да свърши. Тревогата ѝ още повече засилваше апетита. Беше вече на шестата сладка, когато любимият ѝ пристъпи в гостната. Вдигна се бавно от стола, избърсвайки устните си. Приблужи се, като гледаше загрижено.

– Как мина, скъпи? – пръстите ѝ погалила неговите в близост.

– Спокойно. – не излъга. Вътрешната борба не се считаше. Тя не играеше роля в случилото се наяве.

Ферлория въздъхна и се приближи още. Главичката ѝ се наклони напред и опря в рамото му.

Лейн хвана пръстите ѝ в ръката си, която бе докоснала. Другата я погали по главичката.

– Имаш втори брат. Официално.

– Какво? – повдигна поглед от изненада. – Вейн? – не можеше да повярва.

– Да. – потвърди съпругът ѝ ниско.

– Но... – колкото и да бе зарадвана, че Вейн е добре, какво оставаше за Лейн. Повдигна свободната си ръка и погали деликатно страната му. – Как се чувстваш след тази новина?

– Успокоен.

– Искаш ли да си тръгваме? – попита нежно, докато галеше с пръстенца страната и челюстта му.

– Ще си тръгне... единият от нас. – отговори той тихо, улавяйки ръката ѝ като че хващаше пеперуда.

Дъхът ѝ се заклеши в гърлото. Едва успя да преглътне.

– Аз ще остана тук? – очите ѝ веднага се навлажниха. Усещаше, че има нужда да остане сам. Но не предполагаше, че ще я отпрати толкова скоро. И че болката отново се връща.

– Бих желал да останеш. Усещам, че Вейн е тук. Брат ти ще има възможност да ти отдели повече време също така. – обясни нежно Лейн.

– Но ти ще останеш сам. – едва не проплака Лория.

– Няма да съм. Имам някои задължения, с които така или иначе трябва да се справя сам. Времето ни заедно няма да бъде повече от обикновено в началото. Можеш да се справиш с това.

– Но ти дори не искаше да се показваш пред мен в началото. Нима и сега ще е пак така?

– Известно време. Но тук няма да се измъчваш, че не ме виждаш, докато се намираме под един покрив.

– Трябва ли да питам дали ще се върнеш за мен? – лицето на младата жена се вкамени от мъка.

– Разбира се, че ще се върна. – помилва страната ѝ с опакото на пръстите си Лейн. – Не е завинаги, Лория. – усмихна ѝ се с любов.

Тя затвори очи и кимна леко. Опита се да се усмихне окуражаващо, но вместо това се притисна за прегръдка.

– Ще те чакам. – отвърна глухо. „Колкото е необходимо.“

„Знам, любов моя.“

– Благодаря, любима. – полегна със страна на косите ѝ. – Бъди силна.

Тя само измъца положително и се сгуши дълбоко, колкото ѝ позволяваше телцето.

– Ти също. Знай, че винаги ще съм до теб, каквото и да стане.

– Аз също. Ти си в мен и аз съм в теб. – прошепна до ушенцето ѝ. – Обичам те.

Цялата пламна от думите му, но повдигна лице и прошепна до устните му:

– Обичам те. – след което целуна брадичката му. Дотам стигаше.

– По-нагоре. – усмихна се Лейн и се наведе, за да се достигнат взаимно.

Тя му върна със закачливо облизване, след което се повдигна на пръсти в същия момент, в който той се навеждаше. Така устните им се срещнаха търсеещи и копнеещи.

Отдавайки се на тази целувка, той усети за пръв път колко ще му е трудно сам, далеч от топлината в живота си. Но щеше да си припомня огъня ѝ всеки път, когато си представеше на ново времето им заедно. За пръв път можеше да обедини силите си в нещо повече от служба на проклятието. Надежда не пропускаше до себе си, нито прекалена увереност. Просто щеше да се постарее здраво.

XV глава

Болка от предателство

Хейл постоя известно време, взирайки се като сова с немигащи очи в картината на сестра си, но всъщност виждаше отвъд нея. Обърна се накрая и включи холограмния си екран. Натисна код за достъп и картината на Ферлория изчезна, сякаш цветовете се отдръпнаха като засмукан дим, разкривайки стъклена стена, отделяща съседно помещение. След още едно въвеждане на код, стената се разтвори и мъжът мина през нея. Вътре бе тъмно, имаше огромно легло в центъра, със спуснати полупрозрачни завеси и лежаща отпусната фигура. Завивките покриваха бинтованото му тяло. Хейл отмахна завесите и седна в единия край. Загледа се в напрегнатото от изпитваната болка лице на своя брат по душа, а сега и на хартия.

Очите на полускритото в марли лице се отвориха. Весел блясък оживи помътнелите ириса.

– Ааа, медицинската сестра. Ще оживея ли? – подсвъка думите пациентът, но смисълът им се разбра, когато бе допълнен и от хриплив смях.

– Ако ти лепна една целувка, ще се разтанцуваш. – отвърна със скръстени пред гърдите си ръце и сериозен тон Хейл. – Можеше да умреш, Вейн. Излишно е да го споменавам.

– Но съм жив. – блясъкът се смени от тържествуващи пламъчета. Които бързо погаснаха. Част от него умря. – Наистина ли?

– Спорно е дали си жив или не. – отвърна мрачно другарят на Вейн и въздъхна тихо.

– Не това, Хаш. Ще ми лепнеш една целувка? – очите му грейнаха с надежда.

– За това ли мислиш? – повдигна вежда изучаващо Хейл.

– Ти си виновен, че го спомена. – изгледа го хитро близнакът.

Хейл изръмжа плътно.

– Зависи къде я искаш.

– От известно време съм се схванал на едно място. – изпъшка Вейн.

– Поясни, ако обичаш.

– Ами, такава... Намира се долу и отзад.

– Мога да ти помогна. – отвърна спокойно Хейл. – Но след това изобщо няма да го чувстваш.

– Е, пак е решение. – отвърна невинно и леко замислено Вейн.

– Мислиш ли? – потърка брадичка замислено на свой ред другият. – Имам новина за теб. След нея може ти да поискаш моя да нашариш.

Вейн измърка продължително.

– Не се радвай прибързано. – предупреди Хейл. – Едва те измъкнах. Наложих да направим някои юридически промени. Вече не си Вейн Спел. Фамилията ти бе отнета още със залавянето. – отвърна спокойно. – Сега се казваш Вейн Малори и си под моя опека. Официално сме братя.

– Обърни се и се наведи. – нареди след кратко закъснение Вейн, в което го гледаше като гръмнат.

– Трябва ли да съм поласкан?

– И още как. Ще ти разцелувам задника.

– Ще ме прощаваш, но го пазя зорко. Може само да се пипа и със специално разрешение.

– Следователно трябва да си изпрося. – младежът напрегна тяло и се постара да седне в леглото. Успя само да се подпре по-нагоре във възглавниците преди болезните му да го хванат в стоманения си захват.

– Ще си изпросиш, но след като се възстановиш. Засега ще лежиш, иначе няма да мръдна от тук. Почивай, колкото е нужно и без възражение. Ще ти донесем храна и напитки. Подариха ми едно отлежал йелодин.

– Вярваш ли го? – Вейн погледна към Хейл любопитно. – Искаш да ме напиеш, за да си легна и да не мърдам. Йелодинът ще почака. – „или ще се лишиш за нищо от цяла бутилка.”

– Не, мислех да я изпием заедно. Но след като не искаш... – повдигна рамене Хейл. После го изгледа. – Ще лежиш, докато се наложи, Вейн.

– Точно така. Докато се наложи. – той отметна завивките и спусна крака от леглото. Потрепери мимолетно, докато се овладее да не простене и да подчини тялото си. – Вече не се налага.

– Напротив, налага се. – приятелят му го хвана за раменете и го спусна пак назад. – Направи ми тази услуга и стой мирен. Поне за известно време, хм?

– Ще останеш ли така? Чувствам как се лекувам по-бързо. – веждите на младежа потрепнаха нагоре-надолу.

– Изкушаваш брат си? – по-възрастният мъж подпря една ръка на раклата над рамото на Вейн.

– Неее. Предизвиквам теб. – премигна невинно той.

– Ще ме разболееш, Вейн. – изправи се Хейл и пак седна до него, разтърквайки чело. – Говорих с Лейн. Беше тук преди малко. Уведомих го за семейните промени. Той, както винаги, не реагира.

„Защото не познаваш сърцето му.” – отвърна му мислено Вейн.

– Не очакваше да се разплаче като изпаднала девица, нали? – изкриви вежди, сядайки до Хейл. – „Наистина можеше да помогне. Малко загреване и...”

– Не, дори не спомена за собственото си мнение по въпроса. Кое то бе предпоставка за същото затруднено положение, в което си и ти.

– Аз не съм в затруднено положение. Кой ти го каза? – разпери ръце, при което измъца и се присви с длани на диафрагмата. – Да бяха само повърхностните травми... Сигурно им преподават анатомия, за да знаят как и къде да ударят най-силно.

– Тренират върху живи номиди. – допълни Хейл. – Знаят къде точно да ударят.

– Браво на момчетата. – пресилено ги похвали Вейн. – Практиката дава винаги по-добри резултати.

– Гладен ли си? Ще помогне за по-бързото ти възстановяване. Естествено, няма да се храниш с твърда или нераздробена храна. – занарежда майчински старият му другар. Все едно пред него стоеше Ферлория.

– Ако ми подаваш с лъжичка или по-добре – с пръсти, няма да ти откажа.

– С лъжица иначе си обирам крушите.

– Кой го достраша, ха?

– Не искам да ме захапеш от удоволствие.

– Може да ти хареса ли?

– За теб говорех.

– Затова не искаш да те ухапая.

– Ще има да се радвам на остроумието ти отсега нататък. Денонощно. – Хейл се изправи и поръча на пулта до масата каква точно храна да донесат в стаята.

– Ти обичаш остроумието ми. – зад гърба на мъжа Вейн бе направил своя първи опит да стъпи на крака. Къде тоз късмет? Краката му бяха на косъм от счупването. Тръсна се като пихтия обратно в леглото, след като залитна и не можа никъде да се хване. Дорева му се от яд и представата каква жалка картинка е... е, и малко от болка.

В следващия момент Хейл хвана краката му и като клечици ги премести на леглото, където отново го зави.

– Имаш нужда от майка, не от брат. – винаги бе откровен пред Вейн, защото се познаваха достатъчно добре. А и по принцип.

– Точно майчица ми липсва в този момент, Хейл. – пропусна през зъби Вейн.

– Да не си споменал на никого, чуваш ли? – доближи се до него лордът и седна до гръдния му кош. Измести го леко и положи главата му на рамото си. Вдигна единия си крак на леглото, за да има по-голяма опора.

– Не бих. Този момент е само за мен. – отпусна се Вейн, усмихвайки се меко, ала тъгата погаси усмивката. Главата му клюмна към гърдите на Хейл. – Благодаря ти, приятелю. – Лейн не му бе давал прегръдка, откакто се научи да чете. Нямаше да е в толкова критично състояние, ако сам не бе предизвиквал гвардейските мутри. По простата причина, че заради другата болка, тази в душата, му се искаше да го запратят по-бързо в безсъзнание.

– Нали знаеш, че ако искаш, може и да ме прегърнеш? – попита приятелят тихо, но спокойно. Въпреки това ръката, която му служеше за опора, се бе свила при лакътя и китката и сега пръстите разрошваха леко косите на младежа.

– Ще стане напрегнато.

– Няма да стане, ако внимаваш какво прегръщаш.

– Аз винаги внимавам. – Вейн вдигна едната ръка и положи длан на рамото на Хейл до главата си.

– Така е. Всички внимават, когато са покрай мен. – отвърна с лек скептицизъм той. После погледна надолу към Вейн. – Кротък си. Това ме радва. Никакво мърдане поне, докато можеш да се задържиш на крака, ясно? После те пускам да летиш. За сега обаче ще пазим леглото.

– Нямаш ли трон за пазене? – подкачи го.

– Повярвай, има доста, които дават мило и драго да го пазят.

– Радвам се за теб. Но не ти позволявам да се правиш на моя бавачка, когато те чака работа.

– Вейн бавно надигна глава и се спусна във възглавницата.

По същото време на вратата се почука и се отвори след разрешението на Хейл. Той остана седнал до Вейн.

– Пак ще те посетя, приятелю. – положи длан на рамото му и се изправи. Хвърли остър поглед на храната и разпреди нищо да не липсва на новият Малори. Момичето, което внесе подноса, само се поклони почтително и остана в единия край на стаята.

Хейл излезе от нея, като за последно хвърли леко тревожен поглед на Вейн, което личеше единствено по смръщените вежди.

– Не се престаравай, готин. – отвърна му Вейн неопределено. Затвори очи, за да не се изкушава да проследи излизането на Хейл и да види разтревоженото му лице.

– Желаете ли да закусите сега, сър? – попита след малко гласът на камериерката.

– Да, благодаря. – колкото по-скоро си възвърнеше силите и засилеше възстановяването си, толкова по-скоро щеше да напусне проклетия затвор.

Момичето се приближи до масата и взе част от ястията, с които да започне. Положи ги в скута му, след като той се изправи леко по възглавниците. Младият мъж ѝ благодари още веднъж и започна да се храни изключително бавно, предъвквайки всяка хапка на вид спокойно. Нервност изпълваше тялото му, безпорядък – съзнанието му, хаос – душата му. Още минута старание над яденото и щеше да полудее. Забрави маниерите и за почна да се храни бързо и настървено. Болеше го от всяко преглъщане или мърдане. Помагаше да не мисли за милион останали неща.

– Моля ви, не бързайте, има опасност да се задавите. – предупреди го тихо, но загрижено момичето.

Вейн преглътна, усещайки целия път на храната до стомаха си.

– Ваша работа е да се погрижите да се нахраня, нали? Храня се. – изгледа я с повдигнати вежди. Възобнови храненето си. Тази затворническа тактика с надзирателя го вбесяваше.

– Но също така трябва съм отговорна и за здравето ви, сър. Не искам да пострадате.

– Да не се набода на вилицата? – попита скептично Вейн.

– Да не се задавите. – повтори тя.

– Като ме заговаряте, мис, тази възможност расте. – отбеляза съобразително Вейн.

– Простете. – оттегли се пак в своя ъгъл девойчето.

– За нищо. – отговори ѝ спокойно той. След няколко минути привърши и остави неунищожената една трета от храната настрана. Стомахът му започваше да се бунтува сериозно. Отви краката си и този път стана с пълна решителност. Още час в леглото и щеше да брои гънките по завесите. Подпря се на една от кулоните на леглото, съблече горнището на пижамата си и упорито засваля превръзките, които му пречеха.

– Сър, какво правите? – приближи се загрижено момичето.

– Освобождавам се от ненужните превръзки. – сподели очевидното мъжът. Ако продължеше да лежи, щеше да мисли единствено за Лейн и начинът да се отърве от него собствения му брат. Разбира се, имаше обяснение. Имаше обяснени за всичко. Щеше да мисли за това как бе способен и Хейл да предаде в един момент, по невнимание. За тръпката. Неутолимата тръпка да прави откачени неща...

Канна проследи с тревога движенията му, но имаше бинтове, които той трябваше да дърпа, за да освободи. Това можеше да разтвори все още пресните рани. Осъзна, че не може да го спре, затова се приближи и повдигна ръце да му помогне. Започна бавно и внимателно да доразвива марлите, които бяха извън обсега на ръцете му. Излишно бе да казва, че господарят щеше да е извън себе си от ярост от неподчинението им. Макар никога да не бе виждала или чувала за подобно поведение от негова страна.

Вейн загледа девойката един дълъг миг изучаващо.

– Благодаря. – каза накрая. – Но тези не ми пречат. Ще ги оставим. – ставаше дума за няколко пласта обвити около гърдите, корема и диафрагмата, на шията и на дланите. Ала той не ѝ посочи и други, които да свали тя, а взе горнището си и с накуцване се насочи към вратата.

– Имате ли нужда от нещо друго? – попита услужливо Канна.

– Не, благодаря. – лаконично ѝ отказа младежът.

Момичето го проследи с напрегнат поглед. След господаря ѝ, новият му брат бе следващият, който не очакваше нищо, на когото не можеше да помогне. Прибра приборите, подреди леглото и напусна стаята му.

Пред врата си имаше стражи. Вейн мина покрай тях, бос, намествайки ризата на пижамата, без да си прави труда да вкарва ръце в ръкавите. Беше ненужно болезнено начинание. Скривайки се от погледа на мъжете, обаче, се предаде на слабостта си и намери опора в дясната страна на коридора. Таванът и пода ужасно се въртяха. Не можеше да преброи уврежданията в мозъка си, но ако съдеше по вида и броя на ударите, не можеше да е повече от леко сътресение. Спел имаха твърди глави. Малори още по-твърди. Така че щеше да се оправи. По-добре късно, отколкото никога, нали така? Не искаше да лежи като изпаднало болно хлапе. Когато остана сам го заля спомена от каменното лице, лишено от всякакво чувство, собственото му лице. Съвсем бе възможно неговата душа да е скрита зад него. Но не беше.

„Но не мога да бъда и Джард от книгата, Лейн. Не може да си мислиш, че ще се превърна в твой спасител. Създателят ми е свидетел – опитах.“

Дорида му се, но много бързо се смръщи решително, без да спира да върви. Салона, нуждаеше се от салона. Силите му почти бяха на привършване докато се добере до залата, но световъртежа поне бе спаднал до слабо замайване.

Трябваше да започне от съвсем невинни и слаби движения, от които да почувства по-малко разкъсващата болка от разтварянето на раните си. Имаше нужда не просто да се раздвижи, трябваше да изкара гнева и безпомощността си на нещо. Отново на тялото си. Високият кол с побитите на него по-малки вършеше чудесна роля едновременно за „спаринг партньор“ и причинител на болка. В продължение на часове успя да се концентрира единствено над движенията си и ударите. Няколко замаха не уцелиха целта. Едва тогава разбра, че образът се раздвоил и разстроил. Трябваше да е способен да открие правилния. Инстинктите му не биха го изоставили, защо го правеха сега? От тялото му се стичаше вода и ново осъзнаване го зашлеви – тресеше го. Потта бе студена, кожата му гореше... коленете му се подгънаха. Преди да срещне пода, вече не чувстваше и не виждаше нищо.

XVI глава

Последици

Фери усещаше, че пропада. Целувката я завладяваше невъзвратно и трябваше или да спрат сега, или...

Отдели се внимателно от Лейн и прошепна напрегнато:

– Върви или ще ми е изпълнимо да те пусна.

– Тръгвам. – съгласи се покрушено Лейн. – Пази ръцете си и днес. – повдигна ги към лицето си и ги целуна през ръкавичките на ранените места.

– Да, ще ги пазя. – отвърна с леко треперещ глас тя. Пръстите ѝ галеха лицето на любимото ѝ същество, сякаш запомнях всяка извивка по него.

– Това не е сбогом, Ферлория. Само довиждане. Ще се върна по-скоро, отколкото очакваш. – докосна устните ѝ леко със своите той. Едва тогава върна ръцете ѝ към гърдите ѝ и се завъртя към вратата, държейки Фери в полезрението си.

Тя кимна и си пое накъсано дъх. Изпълни съществото си поне с временна ведрост, за да не прави сцени пред него. Успя да се усмихне и да му прати въздушна целувка – на същото място, където той целуна ръката ѝ.

Лейн се усмихна едва-едва преди да излезе. След това не губи много време да напусне имението Рейнфорест и да се качи в мобила, за да се върне към делата си. Имаше нова купчина подозрителни свидетелства, над които да си поблъска главата.

А Фери остана като закована на едно място още незнайно колко време. „Събуди“ я икономът, питайки дали иска лек обяд или желае първо да се освежи в стаята си. Ферлория го изглежда като че го виждаше за пръв път. После само поклати глава и напусна гостната. Вървя безпаметно из половината имение, докато не стигна болезнено познато крило. Но никога не използвано от нея самата.

Пристъпи с умерена крачка в една от залите за тренировки и ръката ѝ хвана първото оръжие, на което ѝ попадна погледа – беше меч с тясно острие. Липсата на тежест отново озадачи една частица от съзнанието ѝ, поради факта, че го държеше с пръстите на едната си ръка. Поне молбата на Лейн да не натоварва дланите си се бе загнездила подсъзнателно. Не искаше да го разочарова. Но другият проблем бе, че изобщо докосваше оръжие. Въпреки всичко не го върна на мястото му, а го раздвижи около себе си. Дори не забеляза другите присъстващи, които спряха тренировките си, загледани втрещено в нея.

След час в напрегнато наблюдение и страх господарката да не се нарани, един от трениращите се приближи внимателно и с предразполагащ глас проговори:

– Милейди, време е за почивка.

Фери се извърна рязко и оръжието ѝ мина на сантиметри от него, но с уверено движение и не го поразил, нито имаше опасност за това по лицето ѝ. Тя бе съвсем спокойна и концентрирана. Погледа мъжа, премигвайки неразбиращо, след което кимна и му подаде дръжката на меч си. Друг ѝ подаде пухкава хавлия, трети – топло питие, за да не се разболе, макар Лория да не се чувстваше дори изпотена от усилията. Благодарил ведро на всички, след което напусна залата, за да се изкъпе и смени дрехите си. На излизане от стаята си, срещна Канна, която ѝ носеше поднос с храна. Наложил се да се върне вътре и да хапне от предложеното. През това време помоли камериерката да докладва за промените, настъпили при отсъствието ѝ. Нямахме как да се пропусне и въпроса за новото попълнение в семейството. На въпроса как е Вейн, Канна се поколеба, но отговори откровено:

– Той напуснал стаята си малко след като хапнал. Това бе преди три часа, милейди. Оттогава не се е връщал в стаята си. Проверих я преди да ви донеса храната.

Лицето на Фери изстина и почти избеля като покривката на масата ѝ.

– Защо не започна с това?! – натъртил от уплаха и подхвана полите си, засилвайки се към вратата. – Къде се запъти? – изстреля твърдо, след като излезе в коридора, последвана от изплашената прислужница.

– Видели са го да се насочва към тренировъчното крило. – допълнил с разтреперан глас момичето.

– Аз бях там досега. Не съм го виждала. – „Господи, тренирал е толкова скоро, след като премина през месомелачката на Съвета! Хейл ще го доубие, само да разбере.“ – Предупредете семейният лекар и изпратете няколко номиди от охраната. Ще го заведем ако трябва насила в леглото. Оставете брат ми да си върши работата. Аз ще се погрижа за това. – прекратил последвалия въпрос, който щеше да зададе бившата ѝ лична камериерка. – Първо проверете дали не се е върнал вече в стаята си. – нареди, прекосявайки алеята, свързваща двете сгради – тази със спалните помещения и сградата за трениране.

За няколко минути пристигна отново в центъра, където бе тренирала. Сега той бе празен, защото всички се бяха запътили за обяд. Значи нямаше да е трудно да го открие, ако все още тренираше усилено.

– Къде си... – питаше се вече ядосано Фери. По комуникатора ѝ съобщиха, че стаята му е празна. Той нямаше да тормози Хейл с присъствието си, значи трябваше да е тук някъде. – Вейн? – започна да вика името му, докато кръстосваше залите. – Къде си, Вейни? – остана още една малка зала, най-отдалечената, и почти никой не стъпваше в нея. Тук складираха предимно уредите, нямаше особено място за трениране на повече от един, най-много спаринг двойка. Затича се дотам с повдигнати поли и спря като закована от гледката, която се разкри пред очите ѝ – Вейн бе паднал по очи, крайниците му разпрострени в неестествено разположение край тялото му. Лицето му придобиваше сивкав оттенък, дишането му бе плитко, нахъсано и учестено като на зверче. Под и над бинтовете бе избила прясна алена кръв. Фери почувства как очите ѝ за един миг се навлажниха като напоена гъба. – Вейн! – втурна се към него и клекна, докосвайки лицето му с пръсти. – Вейн... – гласът ѝ свърши. Трябваше да преглътне, за да продължи. – Донесете носилка, веднага! – внимателно го обърна, така че главата му падна в скута ѝ. – Вейн, чуваш ли ме? Ще се оправяш, не се предавай! Вейн, ще ти откъсна главата, само да се надигнеш! Ще те... – гласът прекъсваше като скъсани струни, но не спираше да го гали и придържа към себе си. Минутка след това внесоха носилка на въздушна възглавница и го положиха съвсем внимателно. След което забързаха към болничното крило. Никакви тренировки за Вейн поне до края на седмицата.

Вейн не чуваше. Не както би чувал в пълно съзнание. Откъслечни шумове и от някъде позната му нотка на женски глас. Но не можеше да си спомни името ѝ, образът ѝ също бягаше от мислите му. Конвулсии разтресоха тялото му и в миг загуби пълна картина за всичко. „Мъртъв ли съм?“ – запита се загиващото му съзнание.

*****

Когато Вейн отвори очи, неизвестно му кога и къде, беше тъмно. Значи бе умрял и бе в самотно черно пространство. Не си чувстваше тялото както трябваше. Беше тежко, по-тежко от олово, но поне вече не болеше. Факт бе, че чувстваше, че има тяло. Тогава нямаше как да е мъртъв... Но не можеше да си движи дясната ръка. Парализиран?! „Господи, о, Господи...“ Заклучението му бе оборено веднага, след като другата се надигна по рефлекс и покри устните му, сподавайки стенание на уплаха. Трудно бе да диша отново. Сякаш бе забравил как става. „Къде съм?“ Зрението му трудно се пригаждаше. Тежестта придобиваше конкретно измерение. Спусна вече убедил се като подвижна ръка и напипа нещо тънко, в което пръстите му се заплетоха. Коси. И имаше защо. Нещо или, по-точно, някой бе заспал отгоре му.

Лория измънка, сънувайки съпруга си и как той прокарва пръсти през косите ѝ. Без да осъзнава, спеше от изтощение върху гърдите и корема на приятеля си от детството с подпрени ръце за възглавничка. Размърда се леко и повдигна глава, изпускайки дълга прозявка. В следващия момент погледна към него. Ирисите ѝ светеха леко и това показваше засиленото ѝ в тъмнината зрение.

– Вейн? – попита прегракнало от съня и се изправи, за да не му тежи. – Чуваш ли ме? – взе ръката му в двете свои.

– Фф... – езикът му се бе залепил за небцето. Размърда го в устата си и прочисти гърло. Ето че можеше да диша. Отвратително начало. Не кислород, а живак се вливаше в дробовете му. – Фе-ери. Чувам те. – очите му гледаха към нея, но очевидно не я различаваха, защото не се спираха в една точка.

От устните ѝ се откъсна благодарствена въздишка. Наклони глава напред и челото ѝ опря до ръката му. След което се изправи и я пусна внимателно. – Сега ще ти дам малко вода. Ще светна лампите, за да ме видиш.

– Не... Не лампите. Не още. – тя какво правеше тук? Защо не бе с Лейн? Неговият брат, който се отрече от него. Замига начесто, за да прогони сълзите си. Ридаенето му бе отнето като привилегия.

– Добре. – отвърна нежно приятелката му, докато наливаше вода в една кристална чаша. Седна отново и провря ръка под тила му, повдигайки го леко. – Пий по малко. – помоли го все така нежно, допирайки ръба на чашата до устните му.

Вейн кимна леко и отпи бавно, пропускайки течността да се спусне леко в гърлото му. Преглътна и не се задави. Добро продължение на лошото начало. Тялото му бе преживяло своите кошмарни времена, за да не може да се възстанови на мига. Преполови чашата, когато усети, че повече не може да приеме засега. Побутна ръката на Фери.

– Благодаря, феичке. – изхриптя. – Малко съм се поотнесъл. Колко е часът?

– Шест и половина вечерта. – поясни ведро тя и го спусна внимателно, за да остави чашата на масата. – Има време до вечерята. – върна се и пак седна на стола до леглото му. Беше повече като фотьойл, за да ѝ бъде по-удобно през дългите денонощия в будване. – Как се чувстваш?

– Улегнал. – устните му се изкривиха в иронична усмивка. Имаше чувството, че и на лицето му са се схванали мускулите. Изведнъж го осени жестоката истина. – Кой ден? – изправи се на лакти. И световъртежа бе на лице. Просна се обратно, отворил уста като риба на сухо. – Кой ден, Фери?

– Успокой се. Иначе ще ти дам приспивателно. – тя положи ръце на раменете му и го зави грижовно. – Двадесет и шести сме. На легло си от една седмица.

Очите на Вейн станаха кръгли, зениците му колкото връхчета на кърфичка.

– В кома ли бях? – попита тихо.

Фери замълча предвидливо. Само хвана ръката му при стгвката на лакътя и напипа системата, забита във вената му – беше дясната, която при събуждането, не успя да раздвижи.

– Ще се оправиш. – успя само да произнесе глухо.

– Да... Ще се оправя. – прошепна той, неубеден в собствените си думи. Усети иглата щом тя я докосна. Ръката просто му е била затисната под тялото ѝ. Раздвижи пръсти с облекчение. – Добре съм. Ще се оправя. – повтори като в транс. Да, щеше да се оправи. Лейн се справяше, следователно и Вейн можеше. – Не може ли да ги махнете вече?

– Ще ги махнем след ден. Дотогава ще потърпиш или ще припаднеш отново и ще направиш нещата по-зле. Аз съм тук, ако имаш нужда от нещо. – Фери се облегна назад в креслото, но ръката ѝ остана в неговата. – Изплаши всички ни, когато те намерихме в насред залата.

– Не се и съмнявам. Фери, не можех да спра... – Вейн стисна очи.

– Знам. – промърмори му тя тихичко. – Но понякога никоя физическа болка не може да притъпи душевната. – затвори очи и въздъхна безмълвно. Лейн не се бе появил нито веднъж през тази седмица. Не знаеше нищо за него. И това я убиваше. Единствено грижите за брат му, нейният брат, я разсейваха и ангажираха през повечето време.

– Искаше ми се да е така. – призна със същата нотка младежът. – Не се замислих за никого. Не би трябвало да ме държите тук.

– „В страданието само трябва, човек да бъде сам...” – усмихна се криво Ферлория. – Нормално е да не мислиш за никого в този момент. Но трябва да си луд, ако смяташ, че ще те изоставим. Ще те държим на легло, докато се възстановиш.

– Раните ми са заздравели. – „физическите“. – Няма реална причина да ме държите да лежа като болник. – Вейн внимателно се набра нагоре и се облегна на възглавницата и таблата на леглото. – През цялото време ли стоеше тук? – погледна към сестричето си с благоговение.

– Като изключим времето за лични нужди... – изплезе му се лекичко тя. Не бе пускала ръката му.

Вейн се засмя накъсано и стисна ръчицата ѝ нежно.

– Катетърът се е погрижил за това, вярвам. Знаеш ли, адски е некомфортно. – намести задните си части.

– Ако продължиш да шаваш, ще стане още по-некомфортно. – предупреди го меко Фери.

– На теб не са ти нанизвали маркучета на разни места. – промърмори недоволно той.

– Нанизвали са ми други работи. Затова спри да се оплакваш.

– Ах, ти, палавнице! – очите на младежа се присвиха сатанински.

Тя засвири с уста невинно, отмествайки поглед. Издайническа руменина се плъзна по страните ѝ, но той нямаше как да я види в тъмнината.

Свободната ръка на Вейн се пресегна тихо към лицето ѝ и безпогрешно се положи на топлата ѝ бузка.

– Радвам се, че сте разкрили част от щастието си.

Фери погали неговата и леко се притисна към нея.

– Толкова ми липсва. – призна шепнешком.

– Вярвам, че е така. Ти също му липсваш. Сигурен съм. – наклони глава Вейн. – Той използва странни методи, за да предпазва близките си.

– Да, така е. – сведе глава приятелката му. – Смята, че като ги отпрати и държи на разстояние, това ще ги предпази. Но... това ме убива.

– Фери... – Вейн я притегли за тила и я гушна. – Всичко с времето си, сестриче. Всичко с времето си.

– Обеща ми, че ще се върне, че това не е сбогом, но дори веднъж не се обади. – сгуши се в своя другар тя и заплака тихо. – Дори веднъж не се обади...

„Предполагам, че от всички ни на него му е най-трудно. Колко страдание може да понесе сърцето му преди да се пречупи?“

– Защото така ще бъде по-трудно и за двама ви.

– Да, може би си прав. – отвърна съкрушено жената и продължи да се гуши.

– Не тъжи, Фери. Ти отвори пред и в него нов свят. Разтвори Лейн за себе си. Не би могъл да се откаже от теб сега, когато те е намерил. – дланите на близнака галеха косите и ръчичката ѝ. Гласът му бе по-мек и топъл от шоколадов сладкиш.

– Усещам го. Може би болката в мен е обща, затова я чувствам толкова силна. Ние... случи се нещо между нас тогава. – отвърна несигурно. В същото време нещо погали самия Вейн по носа.

– Така ли? – в този миг главата му затъна във възглавницата, усещайки нещо да лази в опасна близост с носа му. Замига пред тънкия крайник, сигурен, че вижда някаква лъжлива сянка.

– Вейн? – младата жена повдигна своята и го изгледа озадачено. Когато тънкото нещо стигна периферното ѝ зрение, тя пое рязко дъх от изненада и светкавично го хвана и скри зад гърба си. Почувства се гузна като малко дете.

– Това твое ли е? – видимо изумен и развеселен я зяпна Вейн.

Фери го изгледа със стиснати гузно устнички и само изскимтя тихо.

– Защо се срамуваш? Мисля, че е сладко допълнение към същността ти. – закачи нослето ѝ с пръсти младежът. – Лейн има ли такава? – попита изведнъж любопитно.

– Не знам. – отвърна тя смутено. Изведнъж ѝ се прииска да има, знаейки колко чувствителна може да бъде опашката ѝ. – Но има друго. – отдръпна се леко и очите ѝ засвяткаха, като от тях и от основата на коремчето ѝ се разпростряха светещите в сребърно знаци. Показа и рогцата си. Остави опашката да се рее на воля. Тя пак погали носа на Вейн.

– Пресвети ангели! Или трябва да кажа прелестни дангели... Фери, ще си имам проблем с катетъра.

– Е, какво има? – погледна го загрижено тя.

– Хм. Не, нищо. Забрави какво казах. – прочисти гърло, за да продължи. – Лейн ли е виновен за това?

Фери издиша бавно и прикри новия си външен вид, оставяйки единствено опашката отвън.

– Може и така да се каже. Но той изглеждаше по същия начин в онзи момент. Само че бе по-тъмен. Беше прелестен. – поясни замечтано.

Младият мъж се взира като че безкрайно дълго и немигащо в нея. Отвори уста, но вместо да проговори, вдиша. Чак тогава...

– Май не съм най-подходящата личност, на която да споделяш това. – отмести очи и се потри по тила.

– Не може да не си усетил, Вейн. Вие сте близнаци. Аз усещам Хейл въпреки годините разлика. – погледна го нежно Фери и хвана опашката си, която заплашваше да се увие около врата му. Това, че си приличаха с Лейн, не означаваше, че бяха една и съща личност. Малката палавница май доста бе нагорещена. Е, нямаше да я остави навън задълго.

– Усетих неш... – започна Вейн, но смени с: – Фееери, батко ти знае ли за тази твоя способност? – изгледа я дяволито с крайчеца на очите си.

– Не... – тя поклати глава, леко изплашена. – Достатъчно е, че ме видяха да тренирам с оръжие. Страхувам се да се покажа на когото и да било в тази форма.

– Ти да тренираш с оръжие? – Вейн явно започваше да пропуска доста неща. Особено след като вече не бяха неразделни дружки, както когато Лейн се криеше от целия свят освен политическия. Опуленото му изражение говореше само за себе си.

– Да, изглежда като допълнение към новия външен вид. – призна спокойно Фери и се отпусна отново в креслото. – Сякаш го приемам като продължение на себе си. Единствено грижите за теб ме спасиха да не припарвам до тренировъчната зала. – усмихна му се топло и хвана ръката му. – Мислиш ли, че съм странна?

– Имало ли е време, в което да не си? – запита учудено той. После се засмя. – Всички си имаме свои странности. Мисля, че имаш дух на воин, който не може да не наследиш в семейство като твоето, мила. – намигна ѝ закачливо.

Тя се усмихна.

– Имаш невероятната дарба да вдъхваш надежда и веселие в душите ни. Но кой я вдъхва в теб?

– Ужасно си щедра към мен, Фери. Но колко несправедлив въпрос. Ти и брат ти, разбира се. Ти винаги си ми носила поводи да се изфукам, направи Лейн щастлив и отключи сърцето му, а това ме изпълва с надежда и топлина. А когато виждам Хейл да се усмихва, виждам и теб, чувствам, че всичко ми се връща. Усмивките ви и обичта са моите вдъхновения. – младежът ѝ се усмихваше любящо и благодарно.

Жената се наклони към него и се захихика.

– Нали знаеш, че Хейл не го бива да бъде майка.

– Но е идеален за баща. Сватовница ли ще ни ставаш? – засмя се високо Вейн.

– Истината е, че, още от детството, за мен той бе като баща и брат, а ти повече като майка заради прегръдките и нежността. Благодаря ти. – прегърна го плътно Фери, като замърка тихо.

Вейн се просълзи от блаженство и подсмъркването му го издаде.

– Ох, недей. – смърк. – Наистина не владее емоциите си много добре след едноседмична кома.

– Няма значение. Така и двамата ще си поплачем и никой няма да ни спре или търси сметка.

– И няма да ме поканите? – попита плътен глас от другия край на стаята.

– Ууу, татенце! Разбира се, че си поканен, скъпи, но ние сме клуба на сълзливите. Ти имаш ли какво да размениш? – завъртя глава Вейн към съответната посока, ухилен до уши.

– Татенце? Кога ме сватосахте, че и дете имам? – веждата на Хейл се повдигна, докато сядаше на ръба на креслото. Ръката му погали гръбчето на Фери. – Здравейте, малчугани. Вейн, спа като умрял. Мислех да те събудя и пак да те приспя. – отвърна строго към приятеля си.

– Аз съм майката. Не можеш да се оплачеш, че имаш грозна съпруга. – изплезе се Вейн. Останалото го пропусна покрай ушите си.

– Интересно. – отвърна с поклащане на глава Хейл. – Радвам се, че си добре. – протегна се и разроши косите му.

И стаята бе огласена от плътно мъркане.

Фери повдигна глава ухилена.

– Мда, наистина си добре. – вметна, когато свърши с рошенето брат й.

– Подмених половината си кръв. Свеж съм като репичка. – разцъфна Вейн в хлапашка усмивка.

– Звучи окуражаващо и плашещо в едно и също време. – отбеляза младата жена. След което се изправи. – Ще ви оставя да си поговорите. – прегърна брат си през врата и напусна стаята.

Погледът на Хейл стана сериозен, щом сестра му вече не присъстваше.

– Тренирал си до изтощение. Припаднал си в залата. Ако не бе Лория, можехме да те намерим с изтекла напълно кръв. Какви обяснения ще получи в защита на действията ти?

Усмивката на Вейн се постопи, ала остана да играе на устните му. „Фери, винаги изчезваш като стане напечено, хм?“ – запита я шеговито наум, но тя не можеше да го чуе.

– Че точно това търсех. Знам какво ще кажеш и как ти звучи. Но също знаеш, че бих предпочел смъртта пред лудостта.

– Знаеш също така, че ще направя и невъзможното, за да не те достигне. Лейн също не е попаднал под властта й. – отвърна твърдо Хейл. Но под цялата твърдост лежеше грижата за най-близките му. – Не съм оптимист, но съм войн. Ти също. Ние не се предаваме, докато някой не ни прекърши напълно. Ти сам си искал да свършиш това. Мислиш, че ще го приема с лека ръка?

– Прекърших тялото си, но предпазих ума си. – заяви упорито Вейн. – Не обичам болката, но е добре дошла, когато потушава другата. Нямах друг избор освен да го приемеш. Особено след като е свършило.

Мъжът въздъхна и разтри слепоочието си.

– Ти не ми остави друг избор. – отвърна уморено. Все още седеше на ръба на стола, но бе като меко легло за него.

– Знам, Хейл, приятелю. Не можеш да ме предпазиш от всичко. Винаги си бил наясно с този факт. И въпреки него, моля те да ми простиш. Затъвайки в своята болка, забравих за тази, която щях да причиня и причиних на вас. – лицето му се изкриви от тъга. Проявата на умора от страна на Хейл не бе типична негова черта. Налегна го тежка вина, че бе причината да го види в това състояние.

– Ще те разчлени, ако пак го кажеш. – отвърна му строго неговият приятел. Очите му блесяха, както винаги. Протегна ръка и залепи дланта и пръстите си на лицето на Вейн. Така го скри почти. – Кажи ми за кого друг мога да се тревожа така, ако не си ти или сестра ми? За кого друг имам привилегията да действам по свое собствено усмотрение.

Очите на Вейн се разшириха до крайност от проявения жест. Тази ръка можеше с лекота да смачка черепа му, но за младежът представляваше най-любящата и нежна ръка, редом с тези на Фери и баща му.

– Благодаря, Хейл. – прошепна благоговеещо пред личността му.

– Не ми благодари, по дяволите! Чувствам, че съм на прага да те пребия. – призна мрачно той. Бе го докарал до ръба на тревогата. Отдели внимателно ръката си и потърка брадичка. – Знаеш ли, че дори любовниците ми не са ме целували по лицето? А ти го направи и ти се размина.

– Те са ти любовници, аз съм ти съпруга. – самонадеяно му отвърна Вейн.

– Вярно..., забравих. – отвърна сковано той и се усмихна.

Вейн издиша рязко преди да избухне в смях.

– Радвай се на случайността. Можеше да е с няколко сантиметра по-нагоре. Тогава нямаше да си говорим въобще за това сега. – от Вейн не би останала и пращинка.

– Изглежда понякога е преимущество да си висок.

– Не би имало значение, ако от изумление се бе навел.

– Бързи рефлексии? – реши да изкаже очевидното за себе си Хейл.

– Ооо, твърдиш, че си се спасил?

– Искаш ли да се сбогуваш с катетъра си?

– Да, моля те. – съгледа го Вейн с надежда.

– Ще боли. – предупреди го сериозно мъжът.

– Ти ще бъдеш нежен. – направи кучешки очички Вейн.

Хейл се изправи застрашително и отмахна завивките...

*****

Час по-късно Фери почука преди да влезе. Улови Вейн, докато обличаше свободна блуза с разрязано деколте върху черния потник отдолу. Бе само с панталон, отново черен и не особено широк, със свлечена под тазовите му кости талия. Завъртя се въпросително към посетителката си.

– Хей! – поздрави я преди да се скрие за миг под дрехата и да промуши глава над нея.

– Хей, Вейни! – поздрави го ведро сестричето. – Не ти ли е раничко да ставаш? – попита озадачено, докато пристъпваше вътре. – Хейл ли помогна за тръбите?

– Мхм. Не е ли очарователно услужлив? Толкова се радвам да се отърва от онова нещо. – потрепери при споменаването му. Макар да не болеше, изваждането му бе отвратително преживяване. – Повече никога няма да изпадам в кома по собствена вина.

– Това звучи успокояващо. – въздъхна щастливо Фери и седна на стола си. Бе взела също душ и сменила дрехите си. – Какво ще правиш сега? За излизане ли се гласиш? Вечерята е готова.

– Няма да съм особено радушно приет в средите, в които ме познават, в момента. Не, просто ще се раздвижа. Ще се разтропам из имението. Нужно ми е движение. Само след пет дни е посещението ни на конференцията в Ледна. Трябва да съм си възвърнал формата. – вдигна ръце над главата си и се изпъна като свещ, отпусна се после назад и направи задно салто. Внимателно и бавно, прехвърляйки крайници един след друг. Изправи се задъхан. – Фюю! Загубил съм я доста бързо.

– Мога да тренирам с теб, ако нямаш нищо против. – предложи колебливо Фери.

– Изведнъж стана толкова запалена. – съгледа я съмнително Вейн. – Сякаш си готова да отбраняваш нещо с повече от думи и решителност. – присви очи. – Сякаш наближава война.

– Война? – изгледа го невярващо. – Не мисля. Просто това... вътре в мен. Усещам, че искам да се развия.

Младежът се усмихна с мекота.

– Ще се радвам да видя на какъв етап си. Най-вероятно е да ме накараш да се пукам от завист.

– Не мисля. – засмя се тя. – Но благодаря за комплимента. Искаш ли да хапнем и след това да се насочим към тренировъчната? Обещавам, че ще те щадя. – закачи го накрая.

– Нали не го мислеше? – съгледа я подозрително Вейн.

– Кое?

– Че ще успееш да ме накараш да се чувствам щаден.

– Не, беше шега.

– И моят въпрос бе. – помрачи се той. – Първото място, където смятах да отида, не е тренировъчното крило.

– А е? – погледна любопитно.

– Лабиринтът. Искам да поразсъждавам. Ти, желаеш ли да ме придружиш? – приветливо я покани.

– Ще ти преча ли, ако се присъединя? – изгледа го разбиращо.

– Не бих те поканил, нали?

– Да. Да, така е. – усмихна се меко Фери и се изправи. – Готов ли си? Чувствам невероятен глад.

– Охо, момиче. Не смяташ да вечеряш с мен, нали? – подкачи я на път за вратата Вейн.

– Не ми давай поводи, Вейни.

– Хм, и Лейн да се отърве от мен окончателно, така ли? Не, изведнъж задника ми ми се стори много ценен. – погали си едната си задна бузка.

Фери я погледна за миг и си спомни тази на съпруга си. Отклони пламнал поглед.

– Хайде да вървим. – подкани го тихо.

– Дам. – Вейн предвидливо не отбеляза наблюдението си. Отвори ѝ да излезе преди него.

– Спомена, че срещата в Ледна е след пет дни. Какъв е поводът този път? – започна Фери след началото на обиколката из лабиринта. Вечерята бе преминала в леки разговори и шегички. Дори Хейл бе присъствал, след което се оттегли по важни дела.

– Доколкото разбирам е празник на младежта. Нещо като подаване на фалшива надежда и начин да демонстрират величието си. До сега не съм чувал да са проявявали друго. – сподели виждането си Вейн.

– Да ви поканят на подобно събитие ми звучи повече като подигравка с народа ни. – отвърна мрачно Ферлория. – Точно на празник на младежта. Ако наистина е цел да покажат величието си, знаят точно как да го постигнат.

– Мда, несъмнено. Изтъкването и надменността са отличителни черти на народа им. Според историческите данни. – едната ръка младежът бе предложил на Фери, а другата подпираше с палец за джоба си. – Не съм имал пряк досег с тях досега.

– Аз също. Но се надявам тези отличителни белези да не отговарят за всички. Все пак всеки е отделна независима личност.

– Разбира се. Не твърдя, че за всички е така. Но ние ще имаме среща с представители на аристокрацията им. Разбираш на къде клонят везните.

– Близо е до ума. – само възпитанието ѝ я спираше да не изпुфти отвратно.

– Споко, Фери. Не могат да се изложат повече от познатото... Или пък могат. – почеса се по едната страна събеседникът ѝ.

– Мисля, че имат нужда от номид като теб, Вейн. – засмя се тя. – Няма да се изложиш, не се тревожи. По-скоро може да те отвлекат някои представители на нежния пол.

– Как си го представяш аз и отвличен? По е възможно да осъдят мен за първото.

– Ооо, представям си каква суматоха ще стане. Макар да се съмнявам отвличените да имат някакво възражение.

– Е, сега. – направи се на свенлив Вейн, потривайки тила си.

Фери се засмя жизнено.

– Не се срамувай, любовнико. Дори да не са изцяло верни, слуховете за теб са достатъчно разпространени.

– Това е хубавата им страна. Радвам се, че я отбеляза.

– Защо си оставил слуховете свободно да се ширят, след като не се гордееш особено с тях?

– Приличам ли ти на някой, който се впечатлява?

– Не, но при един предишен наш разговор не показва да си особено въодушевен от това, което говорят за теб.

– Казах ти, че не обичам да го чувам от устата на близките си.

– Извинявай. – отвърна виновно приятелката му.

– Този път не си казала нищо, което да ме засегне. Спокойно. – щипна ѝ бузката Вейн, подсмехнат, а тя го прегърна през кръста силно, но без да го заболи.

– Мечтаеше си за това, а? – отлепи я от пода с прегръдката си той.

Тя измърка.

– Ммного. – отвърна жалостиво.

Вейн се умили и измънка щастливо.

– На тялото ми му е липсвало доста. Ще трябва да те постискам, за да си наваксам.

– Нямам възражения. – отвърна щастливо. Дали нуждата от прегръдка се разгаряше и в Лейн? Копнееше и него да дари с такава.

– Прегръщайки мен, прегръщаш и него. – сякаш усетил мислите ѝ, прошепна Вейн.

Младата жена се вцепени за миг, след което се притисна още. Започна да диша накъсано, тялото ѝ да потръпна. Но друг звук не се чу. Не от нея, а от Вейн дойде жално мъцане.

– Фери, не така, мила. Той е добре. Чувствам го. Не се разстройвай. – залюшка я любящо в обятията си настоящият ѝ втори брат.

Тя остана в тях още известно време. След като се поуспокои, внимателно го пусна.

– Благодаря ти. И извинявай – не си позволявах да плача пред никого. Бракът ми с Лейн наистина не започна особено добре, но се превърна в нещо изключително и сега отсъствието му, за добро или лошо, ми играе по нервите. Ще се оправя. – усмихна се леко, разтърквайки бузките си.

– Щеше да ти играе по нервите и ако не бе тръгнало добре. Ти си влюбена жена. А Лейн беше задръстен... – Вейн не довърши умишлено. – И така, миличка. – избърса сълзичките ѝ с палци. – Сълзи само на щастие са позволени.

– Ако задник бе довършителната дума, трябва да знаеш, че имаше невероятен... – Фери не успя да довърши, защото опашката ѝ запуши предвидливо устните.

– Все пак сме близнаци. – изрази откровено очевидното братът на съпруга ѝ.

– И ако съдя по себе си, жените трябва да те боготворят.

– Боготворят задните ми части и ръцете ми, а ако трябва да съм изчерпателен...

Фери се изчерви.

- Има защо. – отвърна само.
- Лейн може и да ме е надминал. Има два варианта, когато ти се случва за пръв път.
- Кои са те? – попита заинтригувана.
- Или да се проявиш като пълен невежа или да си изключително експедитивен. Хейл ще ме разглови на тепиха, ако знае какви ти ги говоря. – поглади с пръсти лявото си слепоочие.
- Хейл никога не ми е говорил за това. Трябваше да го науча от общество на възрастни незадоволени дами. Не бе особено добър пример. А и Лейн не бе... експедитивен. – страните ѝ пламтяха. – Сякаш се водехме по някакъв стар закон.
- Искаш ли да насочим вниманието си към друга тема? – реши да ѝ се притече в помощ на неудобството близнакът.
- Да, може. Благодаря. – кимна признателно Фери.
- За нищо. Относно конференцията. Никой няма високи очаквания. Но ще ти донеса сувенири и ще ти разказвам в подробности. – обеща ѝ тържествено Вейн.
- Може ли? – погледна го щастлива тя. – О, благодаря ти, Вейн! Вземи ми и сувенирче, което да наподобява слънцето. Може да е и плюшена играчка под формата на луната. Ще я гушкам, докато чакам Лейн.
- И двете, миличка. – младежът вдигна ръка с пръсти в знак V. – Двойно или нищо.
- Иии, страхотно. – сестричката му отново го прегърна.
- Двойно по-страхотно. – захили се Вейн.

XVII глава

Празникът на пролетта

Кой да предположи, че Оома Йориносукe – момчето с несигурен пол и предпочитания – ще се окаже център на необикновено внимание. Бледовиолетовият промазан костюм върху по тъмната риза с орнаментирано столче, както и високата, изпъстрена с орнаменти яка на фрака създаваха аристократично и леко строго впечатление, въпреки меките цветове. Фракът се спускаше до над коленете, панталоните му бяха подпъхнати във високи до средата на прасеца ботуши. Медните му коси се спускаха на вълни по рамото и гърба му, а където бяха по-къси – бяха отдръпнати от челото и над очите. Нямаше и помен от грим и пъстрите очи се открояваха като чисти горски поляни. Но не и съсредоточеният му, търсещ поглед. Не се превиваше умишлено и бе с нормален за неговата възраст от двадесет и две навършени години метър и осемдесет ръст.

Морско синята глава на Кагаяма Акио най-накрая се разкри пред зора на Йориносукe от поста, който си бе избрал – малък подиум до вратата на балната зала в близост до масата с напитки и ордьоври. Момичетата наоколо се опитваха да привлекат вниманието му по всевъзможни начини, един от които бе несъобразено високото запитване „кой ли е той“. Младежът изпусна едно презрително извиване на ъгълчето на устните си. Слезе и целеустремено се насочи към по-високия и широкоплещест Акио. Спря точно под носа му, но, странно, изглеждаше по-висок.

- Добър вечер, сър. – поздрави учтиво Йориносукe.
- Акио погледна нагоре и също се запита кой бе този сухар срещу него.
- Добър вечер. – отвърна надменно. Костюмът му бе в кралско синьо, черно и охра със снежно бяла вратовръзка и целия изглеждаше като изпаднал от бал на висшата класа.
- Йориносукe се усмихна престорено меко, но в очите му се долови присмех. Усмивката му погасна внезапно, приближи се рязко с устни до ухото на Акио, дланите му застанаха до раменете все едно щеше да го прегърне като стар приятел, но не се докоснаха и с частичка.

– Ако нараниш, отвлечеш, тероризираш или каквато друга глупава идея ти хрумне на теб и приятелчетата ти да сторите с Калея, ще те накарам. Не да съжаляваш, че си се родил, а че не можеш да умреш. – изрече с пределно безизразен и безкомпромисен глас. Оттегли се назад с най-ласкавата си усмивка и положи на покривката пред очите на Акио познатата идентификационна карта.

– Какво по... – започна рязко той, но изведнъж преbledня, виждайки картата на едно от кучетата си. Най-опасното при това. Откъде знаеше този за него? Как бе разбрал, по дяволите?! Калея? Искаше да се позабавлява, какво толкова? Момичето си го биваше, не случайно бе такава. Онази кучка Наследницата избираше само красиви момичета. А тази определено имаше нужда от преобразяване и червило. Щеше да се появи по-късно и да я приюти, ако момчетата му, тези недодялани твари, не бяха се поддали на хлапето и го бяха оставили да ги натръшка. Проклети да са! – Не знам за какво говорите. – отвърна най-нагло Кагаяма.

– Убеден съм, че е точно... обратното. За съжаление, господин Коул Вандервил не е особено издръжлив при прецизно формулирани и поднесени доводи. – заяви гладко Йориносукe. – Сега, ако ме извините. Моята дама ме чака. – поклони се подигравателно и се отдалечи по коридорчета в множеството.

Цялото тяло на Акио се скова, гледайки в гърба на момчето... Мъжа? Значи това наистина бе Оома Йориносукe, хлапето, което се правеше на обратен, докато го рисуваха. Да не би да има нужда да си прегледа очите? Та той изобщо не приличаше на хлапе, нито на жена.

Буца заседна в гърлото на даухайския син. Грабна светкавично идентификационната карта и извади комуникатора си. Изпод картата изпадна и миниатюрен диск. Когато го преслуша ужасено, чу подробните показания на господин Вандервил за уговарянето и планирането на отвлечането на Калея Сталк. Трескаво се опита се да се свърже с Коул, но копелето не вдигаше, а накрая се включи и дежурният глас при липса на отговор.

По дяволите! Мамка му!

*****

– Сигурна ли си, че всичко взе? – попита я за пореден път загрижено майка ѝ, докато Калея сваляше колана си, за да слезе от мобила.

– Да, мамо, успокой се. – усмихна се ведро, издухвайки леко бретона си. Като че ли бе прекалено смъкнат пред челото и сега изпитваше трудност при наблюдаване на по-високи от нея предмети. Леле, как Сусу издържаше на това?

Прегърна майчето си преди да слезе и затвори вратата. След като семейният им мобил потегли, Калея пое дълбоко дъх и го задържа, изкачвайки стъпалата пред главния вход на сградата. Показа пропуска си и влезе с плавна крачка през фойето, последвано от дългия коридор към балната зала. Цялата се тресеше от притеснение и страх. Искаше ѝ се час по-скоро да зърне Сусу и да се зарови в прегръдката му. Добре бе, че се гримира – никой не я позна. Но защо я гледаха така, сякаш е паднала от Луната?

Пристъпи бавно, държейки полите си с една ръка, за да не се спъва в тях. Още се чувстваше странно в толкова скъпа и фина материя. Обгръщаше я като облаче – меко и деликатно. Караше я да настръхва от нощния вятър.

Огледа се с първи общ поглед, за да намери ниша, в която да се забиe, но и да може да наблюдава присъстващите. Погледът ѝ премина втори път по-бавно, по-обстойно. „Сусу, къде си?”

Щом крачето ѝ пристъпи зад прага на залата, а може би бе започнало и от по-рано – с доближаването на Калея до сградата, влизането ѝ в нея – Йориносукe бе привлечен като от монолитен невидим магнит към точно определен вход към огромното пространство. Стъпи на

подиума на музикантите, които го изгледаха любопитно. Теменужено виолетовите коси на Калея хванаха погледа му безпогрешно. Пътите, в които му крадеше дъха, доближаваха своят безброй. Скочи от платформата и се стрелна през тесните и стесняващи се сякаш нарочно коридорчета между хората. „Калей, тук съм!“

Търпението ѝ ли се бе изчерпало, или просто Калея не се чувстваше на място? Погледите към нея допълнително допринасяха за вътрешния ѝ дискомфорт. Запъти се по интуиция в посока, в която ѝ се искаше да е Сусу. Толкова силно ѝ се искаше, че когато успя да го види, се закова като замразена. Това... Това той ли бе наистина? Сърцето ѝ спря за неопределено време, а очите ѝ не трепваха, приковани във фигурата му.

Йориносукe забави крачка за няколко продължителни мига. Страхуваше се, че ще се олюлее, виждайки я. Може би се бе съмнявал в способностите си, но те нищо не струваха пред самата Калея. Тя бе тази, която правеше роклята хубава, правеше я да бледнее пред красотата ѝ.

„Повелителко, любима...“

Не губи нито миг повече, а заобиколи всички изникващи като с дистанционно пречки по пътя си, за да я стигне час по-скоро.

– Калей... – задъхването му не бе от умора. – Калея, ти си истинска фея! От коя приказка избягахте, милейди? – вместо да разтвори обятията си веднага, той взе ръката ѝ в своята и я докосна дълго с устни и затворени очи.

Калея все още стоеше като закотвена на мястото си, дори след като Сусу пое ръката ѝ. Той... изглеждаше невероятно! Мъжествено. Идеалът за всяко момиче. Той... Дори не бе забелязала кога е станал толкова висок. По кожата ѝ пробягаха тръпчици от целувката му. Преглътна няколко пъти преди да е уверена, че гласът ѝ ще е стабилен.

– Благодаря, Сусу. – отвърна тихо девойката въпреки всичко. Гримът не ѝ позволяваше да изглежда повече зачервена от нанесения руж. – Ти изглеждаш неописуемо. – взорът ѝ не се откъсваше от лицето му.

– Благодаря, Калей. – изправи се със слънчева усмивка той. Нямаше по-красиво място на света, ако тя бе с него. Животът просто се изпълваше със смисъл. Прегръдката не закъсня. Сусу нежно притегли своята любима в обятията си. – Ти просто открадна дъха ми. – нашепна ѝ, без да крие.

Най-послед... Тя се гуши в него и въздъхна. Думите му я изпълваха с копнеж по... него?

– И ти моя. – чак сега пое нова глътка.

„Усещаш ли, Калей? Сърцето ми бие за теб.“ Удряше се в гърдите му, теглейки го, избутвайки го към нея. Думите ѝ отнеха следваща глътка въздух. Чувстваше се замаян. Трябваше да ѝ каже. Не можеше да бави това и със секунда повече.

– Искам да ти дам нещо, Калей. Ще дойдеш ли с мен? – с плъзгане на длан по косите ѝ от тила ѝ до отред, където падаха на рамото, Йориносукe се отдели назад.

В очите му се стаяваше нещо. Нещо дълбоко и непреклонно. Калея потъна в тях и го последва с кимване, сякаш бе завързана за него.

Прехапвайки устна от вътрешната страна, младежът я поведе обратно отвъд вратите на залата, по дълъг коридор, който постепенно опустя. В един момент стана съвсем тихо, а глъчката долиташе като някакво далечно буботене. Пълна тишина не съществуваше в реалността.

Йориносукe си пое дълбоко дъх и спря, задържайки ръката на Калея. Затвори очи и издиша, вдиша, след което пак издиша.

– Забравих последния детайл на роклята. – заяви стеснително. – Моля те, затвори очи.

Калея го следваше безрезервно и спря, когато той спря. Затвори очи, както ѝ каза, и пое незабележимо дъх. Какво щеше да ѝ подари още? Та тя не заслужаваше повече.

Но заслужаваше всичко. За Йориносукe тя заслужаваше цялото щастие на света. Колко ли би могъл да запълни той от него? Взра се в нежните ѝ черти, изразяващи точно това, което бе нейната същност. Не грима, под него. Не можеше да скрие истината от очите му. Копнежът едва не го погълна. Отмести поглед засрамено и извади от джоба си направената от него гривничка с декоративни цветя от виолетов сатен и панделка от коприна в цвета на роклята. Повдигна с финес едната ѝ ръчица и завърза панделката около нея, като накрая събра ръчичките на любимата си с длани една към друга. Истински ангел бе тя. Неговите ги притиснаха между своите. Съществуването му се съсредоточи в този миг, на това място, към тази жена.

„Обичам те, Калeя.“

Трябваше да ѝ каже, че може да отвори очи, но истинския му дар или кражба... Наведе се настрани и спонтанно, копнеещо, бленуващо покри устните ѝ със своите, заключвайки ги, като ги затвори една към друга.

Калeя почувства ласка върху ръката си, когато Йориносукe положи гривната като последен щрих на тоалета ѝ. Усещането за невероятната нежност, с която я обграждаше не само с думи, докосвания, но и действия, постъпки, деликатната тъкан, галеща чувствителната ѝ кожа, всичко изкарваше сълзи в очите ѝ. Сълзи на обожание, възхищение, изненада, отдаденост, доверие, приятелство, разбирателство, покровителственост, собственичество... Боже, изпитваше собственическо чувство към своя най-скъп приятел! Тя, която не изпитваше алчност към материалното в живота си или към някого, сега изгаряше цялата заради чуждите погледи в тялото му. Дори в момента, когато бяха сами, съмнение се прокрадна в съществуото ѝ. Да не би някой да ги наблюдава, да изпраща горещи сигнали на Сусу, да го примамва, а тя да стои със затворени очи.

Каква глупачка е само! Що за помисли?! Как е възможно...

В следващия миг почувства натиска върху устните си. Отначало съвсем лек и почти незначителен. Но постепенно се засили, събирайки устните ѝ, крадейки от дъха ѝ. Най-прекрасното блаженство.

Въпреки това повдигна клепки, за да погледне, да се увери. Господи, Сусу наистина я целуваше по устните! Не бе плод на въображението ѝ или на самозаблуждения. Той... Как ѝ се искаше да не се отделя от нея. Да не я пуска, докато и двамата не се наситят.... Какво?! Откъде можеше да знае, че и той не желае да спират?

Йориносукe сякаш усети, че Калeя отваря очи, и бавно се отдръпна като отвори своите със забавяне. Лицето му и цялата му стойка създаваха гузен и притеснен вид. Думите застинаха в гърлото му.

„Сигурно ме презира сега..." – болезнен спазъм притисна гърдите му.

Калeя поe остатъка от нужния ѝ въздух, докосвайки устните си. Усети, че пръстите ѝ леко треперят. Но всичко бе толкова прекрасно... Толкова нереално...

– Сусу... – прошепнаха устните ѝ. Очите ѝ блестяха във виолетови искрици на обожанието.

– Обичам те, Калeя. – изговарянето на тези две думи, заседнали в съществуото му от безкрайно дълго време, се отрониха като цветен лист. Сякаш от душата му бе изтръгната запушалка, която държеше субстанцията на любовта ѝ затворена. Едната му длан се вплете с пръсти в косите му, очите му се отклониха свенливо и засрамено.

Не! Защо да се срамува от любовта си?! Калeя не му бе забила шамар, не го бе изритала. Имаше надежда да приеме чувствата му.

„Да ги приеме..." А ответа? Какъв щеше да е той.

„Но ние сме приятели." – вече го чуваше, обсебваше го, задушаваше го.

– Обичам те. – върна очи на нейните. – „Каква грешка щях да направя?“ – Отново не можеше да диша, но бе от вцепенение пред блясъка. Защо не го разпозна веднага? – Калей, обичам те. От самото начало. – протегна длан към лицето ѝ плахо. Боже, как копнееше да се върне!

Калей продължаваше да го гледа с още по-големи очи. Думите му, толкова естествени и в реда на нещата, накараха вътрешностите ѝ да се стопят и разтворят сред усещанията на собственото ѝ съществуване. Тя примираше за Сусу, за своя приятел. Още с непрестанните си опити да помогне на слабото момче, което обичаха да клеветят и обиждат. Още с усмивките и шегите, които ѝ разказваше като малък. Винаги я изпълваше с радост, чистота, спокойствие. Сигурност. Че сред целия идиотски свят, в нейният вътрешен малък и нищожен се намираше една светлинка с огнени коси, която можеше да нарече приятел. Истински приятел – безрезервно предан и открит. Единственият ѝ другар. Кога се бе превърнал в душевен, не можеше да определи. Сякаш винаги е присъствал в сърцето и ума ѝ. Винаги е бил част от нея. Сякаш винаги го е обичала.

При това заключение се усмихна спонтанно, хвана ръката му и я положи на лицето си. Искеше да изрази това, което обгърна душата. Искеше да му отвърне подобаващо, но мозъкът ѝ бе като пихтия. Въпреки това по импулс целуна дланта му и като насън отвърна трепетно:

– Обичам те. Винаги съм те обичала. – „Защо не го бях осъзнала досега?!“

От устните на Йориносукe се откъсна звук между дихание и стенание. Преди това почти бе загубил достъпа на кислород до мозъка си, изпаднал в пълно мъртво състояние на ума. Чакаше и чакаше сякаш една вечност, за да чуе думите ѝ. С какво можеше да сравни стаяването на тези чувства през изминалите години? С нищо, което познаваше. Устните му се раздалечиха, опитвайки се да кажат нещо. Не пророниха повече думичка. Пристъпи и придърпа едновременно Калей към себе си, за да се срещнат по средата в първата им съкровена и открита прегръдка едновременно. Обгърна я с такава сила, сякаш искаше да се срасне с нея и същевременно ѝ даваше целия въздух, от който се нуждаеше.

– Калей... – прошепна до сами ушенцето ѝ. – Моя любима, Калей. Повелителко моя...

Едва не изкара дъха ѝ, но се вкопчи жадно в прегръдката му. Господи, усещаше тялото му, така плътно към своето. Сърцето му, толкова забързано, също като нейното. Нямаше граница, с която да определи щастието си. Нямаше думи да изрази любовта си. Въпреки това той го правеше и направо разтърсваше съществуването ѝ из основи.

– Сусу... – прошепна задъхана. – Не ме пускай... Повече не. – зарови муцунка във врата му и цялата потрепери от блаженство.

– Повече не... – повтори благоговейно Йориносукe и намести носле в основата на нейната тънка шия. – Никакво пускане. – приглушено допълни от там. Едва не я повдигна от пода със здравата си прегръдка зад гърба и раменете ѝ. – Калей, толкова те обичам...

Допреди миг мислеше, че сърцето ѝ е спряло и в гръдния ѝ кош пърхаха птички. Сега Калей установи, че всъщност то бие толкова силно като че ли се носи по небосвода. Въздъхна тихо под разстилящия се по кожата ѝ дъх от устните му. Не знаеше, че може да ѝ въздейства като възпламенител. Изведнъж в коридора стана доста горещо. С какво поддържаха за доброто охлаждане тук?

Леко присви рамо към Сусу.

– И аз. Много. – след миг измъца тихо тя. – Знаеш, че там съм чувствителна.

– Всъщност, не се замислих. – призна уклончиво той, завъртайки лице и отърквайки попътно носле по копринената мекота на кожата ѝ. Не знаеше какво прави, защото мозъкът му бе загубил способността си да пропуска ток по невроните му. А може и да имаше някаква мисъл, а тя бе, че любовта му бе до него, в него, край него, в прегръдките му, в нея самата.

Пръстите на Калея леко се впиха в материята на сакото, едва контролирайки потръпването си. Но като по команда главичката ѝ леко се изпъна настрани, за да му предостави повече площ за ласки.

Йориносукето долови беглото движение и се ококори на шията ѝ. Гъста и ярка руменина напълни бузите му. Вдигна глава и потърси лицето на Калея с поглед. Нейното бе не по-малко румено, но държеше затворени очите си и леко разтворени устните. Той преглътна. Тя беше... беше... неустойимо сладка, невинна... Устничките ѝ – чувствено розови, сякаш очакваха трепетно следващата целувка. Създадени за целувки. Неговите. Алчност ли бе това? Притеглян от тях, лицето му се наведе, устните му погалиха нейните едва отърквайки се в повърхността им. Сладко от цветни венчелистчета. От теменужки. Лъх от него се стопи на небцето му.

Този път Калей не сбърка какво и с кого ѝ се случва. Втората ѝ целувка. Отново с мъжа, който сама желаше. Да, мъж, не момче. Мъжът Йориносукето я целуваше, толкова нежно и отдадено. Какво трябваше да стори? А, може би да отвърне? Но как?

Притисна устни още към неговите. Бяха топли и меки. Искаше да усети вкуса им, въпреки че нямаше представа как да го направи.

Действително, Йориносукето не желаше да придава повече страст на последната му милувка, ала Калея... Тя сама бе го потърсила. В един безкраен за него момент не знаеше как да продължи. В действителност желаше много повече, бе чакал дълго и търпеливо, с трепетливо сърце и пристегната душа. Трябваше да е крайно внимателен и грижовен въпреки това. Чувстваше, че така желае да бъде, съществуващото му го насочваше с целия си устрем да бъде нежен. Но и тези насоки на съзнанието му се стопиха в плама на копнежа. Притисна леко на свой ред устни и ги притвори по нейните. Прегръдката му внимателно се затегна.

То бе по-различно от всичко изживяно досега. Нямаше име, нито правилно обяснение. То просто поемаше Калея като на гребена на вълна с висока скорост. Винаги изпитваше страх от чужди ласки и докосвания. Дори не мислеше изобщо за сливането между души и тела. Но целувката му бе нещо повече – споделеност между две копнеещи едно за друго същества. Измънка от прегръдката и вдигна ръка, за да погали страната на Сусу.

Устните му я освободиха с дихание. Втори се спусна по тях и страната ѝ, когато се допряха в близост до нейните. Каква магия бе любовта? Превръщаше тялото в проводник, а душата бе източник. Енергията – електрическа или мистична, струеше по вените му, в капилярите към наситените с кръв устни.

– Обичам те... Не мога да ти опиша начинът и силата. Моля се да усещаш, както аз теб. – прошепна Йориносукето и премести устни на челцето ѝ, задържайки ги там. Дишаше дълбоко и държеше очите си затворени. Дъхът на Калея, няколко сантиметра по-надолу, галеше шията му.

– Аз отдавна загубих речника си. – въздъхна тя и отърка челце. – Но усещам думите ти. Усещам и обичта. Толкова съм щастлива. – прегърна го през тила, заравяйки пръсти в косите му. Очите ѝ се навлажниха от изпитаното. От помитащата радост.

Сусу прехапа устничка и отпусна глава на рамото ѝ.

– Аз... – не просто помитаща бе радостта му. Беше преливаща и овладяваща. – О, Калея! – стегна внимателно прегръдката на необходимите места... и се завъртя около оста си, заедно с нея. Идваше му да се смее до припадък и да плаче до изтощение.

Със сълзи на очи, Калея също се захихика, прегръщайки го здраво, за да не я изпусне. Сега и отсега нататък.

XVIII глава

Градът на лицемерието

Вейн зяпаше наоколо удивено като малко дете и не изпускаше да оцени всяко достойнство на древната сграда. Чудно бе как не се сблъскваше с някой друг минувач по коридора или с Хейл, когото придружаваше. Разводачът им вървеше пред тях с елегантна крачка и сякаш не ходеше, а се плъзгаше. От това тръпки побиваха младежа и той още повече избягваше да гледа към върлинения и тънък мъж. Беше като изсечена от суров камък статуетка отзад – отпред разликите в описанието не търпяха много корекции.

– След съвещанието, господа, ще имате възможност да се насладите на прекрасните ни забележителности и таланти. В тази сграда не е имало толкова млади от векове. За пръв път от триста години празникът на младежта и пролетта се изнася в сградата излязла от ръцете на самата Магна Ледна.

– Да, някаква старица. – смъмри под нос Вейн.

– Казахте ли нещо, сър? – извърна се крехкия им водач с извити тънки вежди, които и иначе имаха неестествено лукав вид.

– Да. Била е изключителна красавица. – бързо се перифразира младият мъж.

– Не просто изключителна. – върна се към пледоарията си разводачът им – Оно-таи.

– Да, сигурно имате предвид нещо далеч над изключителна.

– Далеч отвъд. – закима мъжът.

Вейн стисна устни до избледняване, за да не прихне или издаде друг звук.

– Едва ли съществува достатъчно голяма книга, в която да се опишат нейните благодетелности, щедрост, сърдечност. С една дума, нейната доброта.

– Не би се намерила. – заклати глава Вейн като че напълно задълбочен в темата. Хвърли смеещ се поглед към Хейл. – „Този е чел само фейлетони.”

Веждата на неговия приятел и брат потвърждаваше абсолютно същото. За разлика от повечето номиди, той разполагаше с известна информация относно родословното си дърво и това на целия му народ. Определено на Ледна не можеше да ѝ лепне стикера "Девица" по няколко интересни причини. Но тактично млчеше и само наблюдаваше със зорък поглед. Намирисваше блудкава каша около себе си. Не бе на добре.

Оно-таи продължаваше със своите вездесъщи истории за добродетелите на тяхната покровителка, която не се бе явявала в друго освен в символите им през последните тридесетина столетия, а можеше и да са повече.

Вейн отдели по-съществено внимание на общуването с погледи и знаци с Хейл относно една или друга интересна забележителност в архитектурата на палата, който се приемаше и като резиденция, постоянна, на Слънцето. Тази вечер Тя щеше да се яви пред народа си, за да им поднесе приветствията си и да им засвидетелства, че нейната топлина ще продължава да сгрива земите и сърцата им. Колко великодушно и алтруистично звучеше само.

По високите стени имаше портрети на великани – в цял ръст или само бюстове. Скулптурите бяха на облечени в ефирни дрехи ангели – мъже и жени – с изваяни и издължени тела. Едно единствено правдоподобно нещо в изкуството им. Закръглеността, която се бе възприела много по-късно за естетичност и жизненост, идеал за красота в отдалечено време, тук не присъстваше. Въпреки ефирните драперии, голотата бе ограничена до минимум. Ако я имаше, тя бе изваяна, сякаш жените нямаха възпроизводителна и майчинска способност.

Коридорът сякаш бе безкраен, защото завоите в него не бяха внезапни, а изключително плавни и дълги, създаващи илюзията за безкрайност. И все пак зад един такъв интериорът бе напълно разнообразен от нещо, което нямаше нищо бяло по себе си, освен кожата с цвят на слонова кост, която изпъкваше на контрастиращо черния фон на надиплената рокличка. Бледо резедави силно начупени коси, едва достигащи слабите раменца, обгръщаха малката главица на фигурката, която предполагаше възраст не по-малко от дванадесет години. Очите на девицата се

взираха в колосален портрет на жена, седнала в три четвърти и завъртяла глава в профил. Буйните коси на жената бяха придържани от диадема на челото, а тежкия им бронз се спускаше по едното ѝ рамо. Очите, с тежки клепачи, бяха с цвят на боров мед, оставен на пътя на слънчев сноп.

Единствените прилики между момичето, което изглеждаше като мушица пред портрета, и жената от него бяха тези тежки клепачи. Ирисите на жената, чиято осанка всяваше респект и почитание, бяха изпълнени с топлина, пламък, неспяща сила. Сякаш казваха: „Светът ни е прекрасно място, но само ние можем да го задържим такова.“ В строгата ѝ поза нямаше нито хлад, нито дистанцираност. Тя бе просто личност, чийто ум не почиваше. Това бе и първата картина, която изобразяваше човек, който да не лъхаше на отегченост и самодоволство като личностите от другите портрети. А очите на дребосъчето под клепачите и над ситните лунички на страните му бяха някак лишени от блясък, мъртви.

Гидът Оно-таи даде знак на господата да го извинят и приближи с по-широка и бърза крачка малкото пиронче, застанало на пътя им от нищото.

– Шиори-таиа, защо сте тук? И защо сте сменили роклята?

Момиченцето, което трябваше да отговаря на това име, дори не се поклати от напълно изправената поза с прибрани крачета и отпуснати безжизнено край тялото ръчички.

– Шиори-таиа? – по-остро прошепна Оно-таи. – Защо сте заповядали да сложат обратно портрета ѝ? Той не бива да е тук.

Най-подир създаването се обърна към гостите и въпросът, който зададе, бе насочен направо към тях. Кехлибарените очи ги пронизаха неочаквано като изострени кристали на скъпоценния камък.

– Познавате ли тази жена? – и говорът бе нисък и плавен.

Очите на Хейл се „залепиха“ първо на малкото същество, след това, по-дълго, на портрета. Дете на Ледна в черно? Те не носеха този цвят дори на погребения, какво оставаше за фестивали и празници. Но малката бе изцяло като излята в катран. Сякаш присъстваше на упадъка и погрома на един свят. Странни мисли му идваха, откакто дойде... се върна тук. А картината на стената бе най-прекрасното нещо, което очите му виждаха, откакто... Откакто загуби себе си преди двадесет години.

Без дори да върне сапфирените си очи към момиченцето, кимна едва забележимо.

– Тя е Шинани, повелителка на Слънцето. – „Единствената, която знам и зачитам.“ – помисли си горчиво.

– Шинани. – повтори момиченцето, но не се долови никаква емоция в говора ѝ. Или може би носталгия? Липса? Загуба? Какво?

Вейн ненадейно се обади:

– Тя не изчезна ли безследно преди колко – повече от петнадесет години?

Шиори кимна. Тези мъже знаеха за нея. Защо някой като нея не знаеше друго освен името ѝ? Беше красива и величествена. С друг не можеше да облече тези думи до деня, в който срещна портрета ѝ.

– Помня, че говореше странни неща. За равновесие и мир и изглеждаше сериозна. Не знам как още пазя тази информация в спомените си. Бил съм само на четири. – вдигна рамене Вейн уж небрежно.

Оно-таи изстина.

– Тази жена, Шинани..., беше лъжеводач. Образът ѝ няма място по стените на тази сграда или на която и да е друга стена в Ледна. – заяви с фанатична убеденост върлинезия разводач.

– Не чухте ли, Оно-таи? – попита тихо, можеше да бъде сбъркано с нежно, Шиори-таиа. – Едно Слънце не може да бъде лъжовен водач, Оно-таи.

Явно гласът на момичето не влияеше добре на мъжа на средна възраст – изглеждаше така, сякаш е пред инфаркт.

– Всеки мисли така, докато не се случи, Шиори-таиа. Но тя измами всички ни.

Фигурката в черно не му обърна внимание. Очите ѝ се върнаха от картината на двамата чужденци. Наистина бяха ужасно различни от хората в Ледна и все пак приличаха на хора. Виждала бе други на снимки, но се опитваха да ѝ внушават, че са адски изчадия и не заслужават доверие, а ето че и двамата гледаха с възхищение на изобразената величествена жена.

В този момент очите на Хейл прогаряха гърба на разводача им. Как смееше да критикува политиката ѝ за сближаване и съюз между градовете?! Собственият ѝ народ я бе обвинил в опит за превземане на властта в Ледна, защото като аспект на слънцето, нейната бе само символична, не и действителна. Под сурдинка се подхвърляше, че не случайно е подмамвала ледните в съюз с номидите. Говореше се, че се била споразумяла със заговорници от Номид, които да ѝ осигурят възкачването в Ледна.

– Моля, отнасяйте се с уважение към паметта ѝ, Оно-таи. – обяви с безчувствен тон водачът на прокълнатите. Тя отдавна бе обявена за мъртва и от двете раси. Макар Хейл да се бе съгласил под натиск да го обяви публично.

– Паметта ѝ бе почетена както се полага да бъде с всяка носителка на Слънцето. – върна Оно-таи, извърщайки се към мъжа. Беше си върнал хладнокръвието. Кехлибарените очи на Шиори-таиа се бяха впили в лицето на ул’нар на номидите. Не даваше признаци да проговори.

„От кого?“ – помисли си с нещо близко до ярост Хейл.

– Каквото и да е правила една личност приживе, съдбата ѝ вече не е в нейните ръце. Ние можем единствено да приемем фактите и да продължим напред. Не клеветете собствената си кръв пред нас, Оно-таи. Особено пред мен. – погледът му стана твърд като кристалчетата в очите му, макар тонът да звучеше все така безчувствен.

Очите на Шиори като че се отвориха с още микрометър. Обърна се, за да види реакцията на Оно-таи. Отговорникът ѝ даваше симптоми, че е на ръба на истерията. Вместо да върне подобаващо на забележката, или поне да опита, защото момичето се съмняваше да може, той се обърна със суров поглед към него.

– Шиори-таиа, дано да сте си взела поука. Ако обичате, върнете се в покоите си и сменете роклята.

Тя отпусна клепачите си силно, показвайки нещо като презрение към човека. Но той явно го рачете и понечи да посегне да я хване за близката му нейна ръчица. Насекомото се изплъзна.

– Добре дошли в града на лицемерието, господо. – обяви с равен тон пред Вейн и Хейл с поглед в Оно-таи. След което се завъртя на петички и със ситна, но непоколебима, крачка се отдалечи.

Вейн без малко да се облеци. Но премигна на често и се прокашля, за да прекъсне неловкостта на ситуацията.

„Браво, малката.“ – помисли си с тиха гордост Хейл. Изпрати момиченцето с леко кимване и се обърна отново към изпъчилиия се представител на Ледна. Този Оно-таи наистина му лазеше по нервите, но прекалено често ставаше свидетел на подобно недостойно отношение, в което превес взима по-силният. И не само в неговия град.

Неговия град? Откога един квартал на сбирщина главорези се наричаше център на раса? А той към какво принадлежеше?

„Жалка картинка си, момче. С годините скептицизмът ти се е превърнал в болестно състояние.“

– Желаете ли да продължим с обиколката, Оно-таи? – попита Хейл спокойно, макар едната му длан да го сърбеше.

– Разбира се, сър. Има още много какво да видите. Ще ви е по-лесно да се ориентирате в почивката на съвещанието също. Моля, последвайте ме. Само момент. – извади комуникатора си от джоба, започна да дава някои кратки нареждания на кодиран език от сложни словосъчетания.

Някой друг двадесетина метра напред по коридора погледна над малкото си рамо назад към двойката чужденци. Шиори бе забавила с частичка крачката си и се озърташе през рамо леко смръщила малките си веждички. Виждаше се само едно кехлибарено оченце.

Хейл погледна надолу и настрани към Вейн. Младият мъж знаеше какво значи това. Предупредителен знак. Скоро щяха да настъпят промени покрай тях и първо щеше да се започне с премоделиране на мебелите. В частност картините по стените.

Шиори възстанови крачка и потегли напред, без да се извърне повече назад. След скриването от завоя, почти се затича. Във вихъра си, който бе рядкост за нея, се залепи за някакъв... крак. И притежателят му залитна. Както и някаква девойка свила се в обятията му.

– Добре ли си? – попита мъжкото създание. Имаше медни коси и много фини черти. Момиченцето си възвърна равновесието още щом го загуби и ги заобиколи, оставяйки въпроса на момчето без отговор.

– Какво...? – Калея едва успя да запази равновесие, опирайки се и подпирайки Сусу в прегръдката си. – Добре ли си? – попита нежно момичето на свой ред, но не очакваше подобен студен, дистанциран и абсолютно мъртвешки отговор.

– Не стойте на пътя. Пречите. – измърмори им то. Отвори една врата с двете си тънки ръчички няколко метра по-надолу по-коридора и се скри през тънкия процеп.

Калея погледна загрижено към приятеля си, след като момиченцето се скри.

– Сусу, а ти добре ли си?

– Мисля, че кракът ми стана на висулка. Други поражения не откривам. – разтри бедрото си с длан той.

А нейната легна отгоре.

– Ще мине. – усмихна му се окуражително и нежно Калея.

Йориносукe я погледна странно. Спря да движи ръката си, но очите му останаха на нейните.

– Да, ще мине. – отвърна отнесено.

– Искаш ли да влизаме? – попита тихо любимата му, преплитайки пръсти в неговите. – Страхувам се, че ако мине някой по-голям със същата скорост, ще те отнесе преди да съм свикнала с мисълта, че ще сме заедно, аз и ти.

– Никой не може да ме отлепи от теб. Опасявам се да не повлече и двама ни. – ухили се младежът. – Но искам да влизаме. Как да те покана на танц без музика? – вдигна ръцете им и целуна нейната.

Тя прехапа устна, поруменяла. После се засмя и го притегли към залата, не откъсвайки очите си от неговите. Така за малко не се сблъска с други минувачи. Завързаните им погледи обаче не спряха тренираната бдителност на Йориносукe и той придърпа Калея назад, към себе си, за да я спаси от докосването с тройката разхождащи се господа. Кимна им за добър вечер.

Двамата високи, облечени в черно, мъже им кимнаха и ги проследиха как влизат. Калея направи и невъзможното, за да не им обръща внимание. За миг зърна очите им и разбра какви са. Това още повече засили фобията ѝ към противоположния пол, но близостта на Сусу я изпълваше с увереност и спокойствие. Не се отдели от него нито за миг.

„Виолетово... Откъде ли ми е познато?“ – запита се Хейл, хвърляйки кос поглед към фигурката с теменужените коси.

– Простете, господа. Младите забравят за благоприличието на обширни мероприятия. – извини се от името на девойката и младежът Оно-таи.

„Аз ли не го знам?“ – запита се Вейн, забил поглед в лицето на Хейл.

– Моля, ако сте приели извинението, да продължим. Скоро ще започне съвещанието. Ще ви насоча към залата за дебати.

– Приемаме извиненията, когато са необходими, Оно-таи. – отвърна по-младият номид. – Благодаря ви. След като поставяте въпроса така, нямаме избор освен да ви последваме.

Хейл само кимна и продължиха. Той по принцип не се славеше с особена словоохотливост, но когато започнеше да говори, го правеше дълго. Само че малко знаеха за тази му черта. Вейн бе сред малцината „щастливци“. Може би именно по тази причина го взе със себе си.

– Имаш да ми казваш нещо, Хаш? – прошепна любопитно Вейн по време на разговор, който водачът им провеждаше със... себе си.

– Освен, че все още не виждам ясна причина да сме тук. – отвърна все така тихо той. – Допадат ми виолетовите коси. – изтърси от нищото пред Вейн.

– Забелязах. – изви вежда той.

– Изглеждат ми познати. Но не си спомням къде съм виждал подобни. – отвърна замислено лордът, повдигайки вежда поради собствената си озадаченост.

– Да, вероятно в някои от преките предавания от столицата на Лицемерите. – скептично подаде Вейн.

– Не. Ако не е умишлено придобит цвят, виолетовите коси се срещат единствено... – Хейл замълча, защото очите му просветнаха, както и късчето памет, което бе изровил от тъмните коридорчета на съзнанието си.

– Аха? – подкани го въпросително Вейн.

– Според старите записки, виолетовите коси са символ на Луната и нейната наследница.

– Добре, имахме среща с лунната наследница. – по-изумен, отколкото можеше да си призна, продължи придружителят на Хейл. – Вярно, че обещах на Фери талисман, но не съм обещавал автентичен и дишащ.

– Не знаем това със сигурност. Тя не би се разхождала така своеволно. Една наследница, било то на Луната или Слънцето, трябва да бъде придружавана от стражите си. Разказвали са ми, че всяка има по тринадесет такива – шест я охраняват денем и шест нощем, а последният е с нея денонощно. Той е нейният духовен защитник. По прическата ѝ съдя, че цветът е използван заради празника, за да се отличава от останалите. – заключи Хейл.

– Искаш ли да я попитаме? – предложи услужливо Вейн. – Само че нейният духовен защитник ще ми откъсне някои части преди да съм припарил и на метър.

– Дори да го направим, надали ще си признае. Особено пред нас. – лордът заобиколи умишлено частта с откъсването.

– Всъщност, споменавах косите ѝ. Да попитаме дали са естествени. – премигна невинно младежът.

– Друг път, малкия. Сега ни чака... каквото ни чака. – отвърна замислено Хейл.

– Каквото ни чака. – повтори Вейн и издиша дълго, ставайки отново сериозен. – Това преди малко беше странно.

– Срещата с малкото момиче в черно или отношението на Оно-таи към нея?

– И двете. – призна Вейн. – Ако я нарича „сама“, защо се държеше с нея, сякаш му е подчинена и няма право да прави нищо. Кое е това дете в действителност? Защо очите му не приличаха на детски? Изникнаха ми безброй въпроси. Просто ме побиха тръпки от взора ѝ.

– Познавам този поглед. – допълни Хейл, гледайки напред. – Лишен от емоция, от вяра, от живот. Преди време ми споделиха, че така съм изглеждал след атентата над родителите ми.

– Така изглеждаше и когато се запознах с теб и ти се лепнах като мушица на сладко. – погледна го Вейн с тънка усмивка.

– Досадна мушица. Едва не те премазах. – отвърна мрачно мъжът, но знаеше, че това е невъзможно.

– Но ти не бе вече дете. – допълни Вейн, без да отмества поглед от Хейл. – Нито си способен да премажеш някого, който не пристъпва към теб с зла умисъл. Знаех го тогава, добре де, не го знаех, вярвах го, но с една степен по-силно от вяра. Не можеш да обясниш всяка интуиция. Особено моята.

– Мхм, ти си уникален случай. – похвали го Хейл.

– Това трябваше, предполагам, да прозвучи окуражаващо. Не се получи Хейл. И знаеш ли още нещо, което ми подсказва тя...

– Пристигнахме, господа. – съобщи Оно-таи изневиделица. Вейн го погледна изненадано. Високият тънък мъж им отвори двукрила врата и ги покани с плавен галантен жест.

– Благодаря, Оно-таи. – Вейн погледна към Хейл, за да потвърди, че ще влезе пръв.

Той му кимна съвсем леко и изчака, за да влезе след него.

Вейн се усмихна леко и пристъпи в голямата конферентна зала. Приличаше на някоя достойна за съвета на кралска особа – с няколко десетки метра висок таван и прозорци, с тежки кадифени пердета в наситено алено и златни ресни, дълга овална маса, която заемаше едва половината от пространството, макар да бе с голям диаметър от около петнадесет метра. Около нея се бяха наредили всякакви особи от знатното общество на Ледна, и хора, които имаха нещо общо с политиката, предвид властта си в други области. С Хейл съвсем спокойно можеха да признаят, че са влезли в гнездо на стършели. От едната дълга страна на масата се издигаше висок подиум, към който водеха пет стъпала и върха му бе обграден от балдахин, зад който прозираше седнала женска фигура.

Възрастният (само на години) номид огледа залата със зорка, но ненатрапчива прецизност. Имаше спомени да е идвал тук, но като че ли е било в друг живот. Толкова отдавна.

Поклони се, излизайки напред до Вейн с думите:

– Чест и почитания на присъстващите. Оказвате ни неизменно уважение с поканата си. – думи. Просто думи. А той искаше да реже гърла. Откога престана да мисли за това?

– Чест и почитания, ул'нар Малори и... – даухаи погледна към Вейн с неприкрито пренебрежение. – ... Малори. Каква титла ви е присадена? Имахме радостта да бъдем осведомени за новото ви принадлежност.

– Просто Вейн Малори. Ако ви е по-удобно, обръщайте се към мен с господине или по име. – отвърна младежът, без да оставя възможност на Хейл да отговори. – Вниманието ни тази вечер се предполага да не е насочено към какво име или титла трябва да използвате в обръщението си към мен.

– Да, напълно сте в прав, Вейн. – подсмихна се аттаи Кагаяма. Яркосините му коси бяха пригладени назад, фигурата му бе атлетична и поддържана за възрастта, но не изглеждала способна на физически сблъсък. – Добре дошли, господа.

Хейл за пореден път само им кимна и погледна към Вейн. Искеше първо той да тръгне към мястото си.

Той го стори със спокоен и неприкосновен вид. Седна с плавно движение и се намести удобно, подпирайки лакти и прибирайки ръце една към друга на масата. Чу Хейл да сядат до него, но очите му бяха вперени в аттаи.

Когато всички бяха по местата си и се разбра, че няма други, които да очакват, започнаха с въвеждащи слова относно празника и свободата да обсъждат в този ден разнообразни теми, като се позволяваше гостите да изберат насоката.

След около час безплодно бръщолевене, присъстващите на конференцията бяха освободени в почивка, която щеше да продължи двадесет минути. Двамата номиди бяха вече на един завои от двата изхода на залата, когато Вейн изпъна ръце над главата си и разчупи врат.

– Ще трябва да ти присъдят награда за търпение и толерантност щом се върнем у дома. Защо и не учредим медал за издържалите изпитанието да присъстват на конференция в Ледна. – скръсти ръце на гърдите си. – Господи, та те ни мислят за не по-висши твари от червеите! За безмозъчни безгръбначни!

Хейл се усмихна съвсем леко.

– Да не споменаваме начинът им на изразяване и възжеленията. Наистина могат да накарат някой от расата ни да си върне закуската, ако смятат, че желанията им ще се сбъднат. – явно се целеха прекалено високо.

– Не можем да влияем на бариерата извън нашето пространство, само на бариерата между двата града. Ние дори не знаем какво стои зад нея. Възможно е да погубим световите си заради тяхната алчност. Те очевидно също не са склонни да рискуват в такава насока.

– Именно. Страхът, че не е доказано дали има атмосфера отвъд Бариерата, им оставя само една опция – нас.

– Да, но през нас не с нас. Следиш ли ми мисълта?

– Очевидно, малкия. Те ни изправиха пред свършен факт. – Хейл погледна Вейн с насмешка.

– Все още не са. Народът им не е склонен да участва в неоправдано насилие. Нито нашият е склонен да се свие на тясно.

– Мислиш ли, че им пука за народа им? След като е ясно като деня им, че разполагат с финансите и техниката, за да започнат подобно начинание.

– Но не разполагат с причината. Трябва им нещо, което да разбуди народа им, в противен случай ще се вдигне срещу тях. Ледните са колкото податливи на внушения, толкова и безмилостни към онези, които ги притискат да вършат нещо без основателен довод. Протестите им срещу щяло и нещяло са постоянни.

Хейл замълча за малко. Вейн беше прав, но изпускаше нещо важно – номидите бяха най-голямата причина. Тяхното съществуване само по себе си беше причина за бунт и война.

– Тогава да се постареем и да не им даваме поводи, повече отколкото сами могат да намерят.

– Пробвах се вече. Лазеха по ръба на границата на учтивостта с оскърблението.

– Винаги могат да намерят начин. – отвърна мрачно Хейл. – Дори ние да си тръгнем.

– Като говориш така, чувствам ледени висулки по гърба си.

– Хубаво е, че са само на гърба ти.

Вейн изглежда другаря си дълго с нарастваща тревожност. Накрая просто въздъхна.

– Надявам се за пръв път да не си прав. Ще влезем ли за малко на празника в залата?

– Нямам особено желание. – отвърна откровено Хейл. – Трябва ми чист въздух. А и чух, че тази вечер има луна. Ще ѝ се порадвам от някоя тераса. Но това не те спира да се порадаваш на празненството.

Събирайки върховете на пръстите на ръцете си, Вейн прие ангелско изражение.

– Обещах на Фери подарък. По-късно може да не ми се отвори възможност. Чух Оно-таи да казва, че има базар на талантите.

„Гледай да не се забъркаш в някоя каша, приятелю.” – цитира с плътен глас, отново Вейн.

– Ще бъде незабележим като прашинка.

„Много добре. Върви.”

– Не е нужно да подканяш. – завъртя се на пети той и изпуши по коридора. – Ти внимавай да не се отплеснеш, лунчо.

– Благодаря, че ме спасяваш от подобно многословие. – устните на Хейл леко се разтеглиха. – Ще бъде примерен. – след което се обърна и сви по съседен коридор. Спомняше си една очарователна тераса, сливаща се с градината зад двореца.

Но не бе очаквал да бъде изпреварен от някого.

Една от вратите към терасата бе отворена и колкото повече доближаваше, толкова по-отчетима бе тиха и неописуемо нежна мелодия. Като хор от гласове на нимфи. Музиката, колкото го накара да се върне обратно, толкова и го привлече да послуша от първия ред. Бе тъй прекрасна и различна от всичко, с което се сблъскваше, както в Номид, така и тук. Тази мелодия... Галеше така ефирно слуха му. Караше го да мечтае.

Не, не да мечтае. Да си спомни. Само веднъж бе чувал подобно изпълнение. И оттогава се чувстваше благословен, че го помни.

Като насън пристъпи през вратата и погледна навън. Не можеше да е възможно...

Отвън, на опасващата цялата дясна страна балюстрада на терасата, която продължаваше от другата в перило на стълбище, водещо към градината, седеше дребна фигурка с арфа в скута, чиито струни бяха изваяни от кехлибарено жълта светлина. Малките тънки пръсти играеха по тях сякаш бяха напълно реални, с ловкост, достойна за някой, който можеше да свири само много отдавна. Но не и едно дете. А защо не? Мелодията, която изкарваше чиста и плавна, се извиваше и обличаше пространството с коприна.

Светлите коси изглеждаха синьо-бели на лунната светлина, черната рокля – синьо-виолетова, очите със заспали клепки сияеха леко в тъмнината, която бе разтваряна само от лунните лъчи. От мъничките устни меко се низеше текста на песен. Песен за тъгата по загубеното, надеждата в търсенията и обещания за нови срещи.

Хейл остана на прага, скрит в сенките на нощта. Не желаше да прекъсва изпълнителката. Нито да я заговаря. Знаеше, че е натрапник. Но мелодията бе така позната и така далечна. Песен, която чу само веднъж, в най-черния от дните си. И въпреки всичко, която прочисти съществото му от дълбоката омраза и жлъч, насочена към този град и невинните му. Тя му напомни, че малцина са тези, които целяха смърт и унищожение, не всички. Не всички.

Тази жена бе Шинани, старата повелителка на Слънцето и близка приятелка на неговите родители. Сякаш тя седеше там с арфа в ръка и пееше за загубата на своите близки, на своя любим. На всички, чиито живот бе изтръгнат преждевременно. Независимо дали е от смъртта или от действията на човешките същества.

Момиченцето. Със закъснение осъзна, че е същото момиченце с черна рокличка, което видя по-рано вечерта. А той помисли, че е Шинани. Колко наивно...

И все пак.

Откъде момичето знаеше песента? Та тя не е била родена по времето, когато семейството му е било още живо. Шинани бе обявена за предател и малко след това регистрираха изчезването ѝ. Нямаше как тази малка душа да я е познавала или да я помни. Но сякаш слушаше нея. Омагьосваше го.

Гласът, леко се извисяваше и заглъхваше почти до шепот, но все още бе ясен и мелодичен. Толкова ниски тонове, които с деликатността на пеперудени криле се спускаха по въздуха към слуха на слушащите.

Песента завърши, но ехото на арфата потъна последно. Кристалче проблесна като звезда по луничавата бузка на момиченцето. То сякаш се пробуди и пръстите му се отделиха от нереалните струни, докосвайки кристалчето, което се оказа капка вода, сълза. Пръстчетата му бавно се отпуснаха и свалиха от лицето.

Какво бе това? От къде бе дошло? Вдигна лице към небето и въпросите се загубиха в образа на луната.

– Грееш по-ярко от всякога. Защо е това? – ръчичката се протегна нагоре и застана на пътя на лунните лъчи, разделяйки ги на пет основни снопа. – Как да я намеря? Къде да търся? Има ли смисъл? – ръчичката се отпусна и погали струните, отронвайки тон като въздишка на вятъра.

Хейл се дръпна назад, още по-дълбоко в сянката и близо до изхода. Това... момиченце, ако наистина бе такова, имаше по-женствен и зрял глас от повечето си връстници, от... всички, които бе срещал досега. Но когато започнеше да говори като че ли детските гласни струни се връщаха в строя. Какви ги приказваше, по дяволите?! О, те често го следваха, да не споменеше винаги.

А въпросите? Кого търсеше? Споменът за изпънатата ѝ стойка пред портрета на Повелителката се върна ярък в съзнанието му. Да не би нея да търсеше? Но защо тогава бе облечена в черно...

Издиша безшумно и разтърка слепоочието си. Нещо му ставаше през последните седмици. Като че ли гравитацията го притискаше с пъти по-силно от преди и сега вървеше с рамене, тътрещи се в земята. Толкова тежък и превит се чувстваше. Но не бе учудващо. Тежестта на поста, който заемаше, бе съразмерна с тази на сградата, в която се разхождаше в момента.

Постоя още малко и реши да се връща. Търпението му нямаше да устои още дълго, особено в заседателната зала. Макар отдавна да не изпитваше особено силни чувства към работата си, лицемерието и наглостта на водачите от Ледна започваха наистина да му лазят по нервите. Нищо ново. Те точно това целяха.

Подсмихна се сатанински. Обърна се и влезе отново в коридора, насочвайки се в обратната посока. По пътя звънна суровият глас на момиченцето от терасата: „Добре дошли в града на лицемерието, господа...“ Не знаеше колко е права. Само колко...

Шиори завъртя лице към изхода на терасата. Ръцете ѝ оставиха реброто на арфата върху парапета, а миниатюрните крачета скочиха с тихо потупване на земята. Придвижиха я скорострелно към вратите и главичката ѝ се показва зад ръба на едното крило. Видя единствено широкият гръб на шпионина си, отдалечаващ се по коридора. И той не ѝ отговори. Просто си бе тръгнал. Никой нямаше отговори. А може би той търсеше свои собствени и нямаше време за нейните.

Устенката ѝ се разтвори сякаш да кажат нещо, но само въздух влезе през тях и излезе, когато те се затваряха. Тъмната фигурка се завъртя пъргаво и се затича към парапета, прескочи го и изчезна сред сенките на градината. Ами ако я издадеше на Оно-таи?

Не, той не харесваше Оно-таи.

Устничките ѝ се изпънаха. Това ли бе да се усмихва?

Няколко десетки крачки по-надолу по коридора и два завоя преди съвещателната зала, Хейл бе пресрещнат от познато лице.

– Нямаш представа какво научих. – без да отдаде веднага внимание на състоянието на приятеля си, Вейн започна да го залива с информация за структурата на палата. Значи не бе ходил просто за сувенири.

– Браво, малкия. – похвали го накрая Хейл. – Предполагам, че знаеш и аварийните изходи?

– Не един. – уж свенливо се потри с ръка по тила Вейн. – Как беше луната? – попита внезапно.

– По-ярка от всякога. – отвърна спокойно Хейл.

– Ти имаш поне с какво да я сравниш. Късметлия. – рече младежът сухо. После понижи тон конфиденциално. – Някой ме следеше.

– Радвам се, че не си го хванал. Остави ги да си мислят, че могат да ни контролират.

– Не мислех да го оставя да си тръгне без нищо. В случая и двамата сме имали късмет, че когато отидох на мястото, вече го нямаше.

Хейл кимна и двамата се запътиха към залата.

– Мога да разбера загрижеността им да не омърсим светото им място, но това се превръща в мания, предвид свободата, която ни дадох за през почивката.

– Интуицията ми работи под пара и тя ми казва, че вманиачеността им произхожда от нещо друго. – сподели Вейн. – Ако искат да се издъним, няма да ни следят толкова изкъсо и открито.

– Какво още ти казва? – поинтересува се Хейл.

– Да не влизаме в залата. – но вече бе късно, защото двамата бяха пред отворените врати и Оно-таи подпираше едното крило, за да влязат господата.

Хейл също изпитваше известна несигурност, но непоклатимо влезе в залата, последван от Вейн.

Младежът се загледа изучаващо в присъстващите. Нещо бяха изстинали съвсем, а след влизането на двамата номиди, вратите се затвориха доста бързо. Шумно изскакване издаде заключването им. На Вейн му се изправиха косите. Тялото му, умът му застинаха в готовност.

– Хей, не забелязах преди да сте толкова предпазливи. – обади се с шеговита нотка, ала вездите му се мръщеа сериозно.

– Защото тогава все още имахте нашето благоволение и гостоприемство. Но вие злоупотребихте. – отправи към тях изправения на водещото място аттаи. Другите присъстващи бяха впили бездушните си и ехидни погледи в обвиняемите.

– Моля?! – възкликна Вейн втрещен.

– Дойдохте с едничка цел, нали така? Дошли сте, за да ни отнемете деня и нощта! Не смейте да отричате! Разполагаме с всички доказателства, за да ви убием на място за подобна ненадмината наглост.

Вейн изведнъж възстанови спокойствието си.

– И какви са...

– Тишина! Принавате ли, че сте дошли тук тази вечер с умишленото намерение да ни лишите от източниците на живота и силата ни? На всеки е известна вашата завист, която таите към Ледна и цивилизацията ѝ. Желаете да ни унищожите бавно и мъчително. – продължаваше с презрителния си тон Кагаяма. Другите присвиха очи злобно и закимаха в съгласие с водача си. Не всички, но повечето. Няколко изглеждаха като изпаднали от небето.

– Не! – преряза гласът на Хейл въздухът на цялото помещение. – Не признавам нещо, в което не сме взели участие. Дойдохме тук по ваша покана. Нищо повече. – гласът му бе толкова хладнокръвен, че около най-близките до него можеха да почувстват студ.

– И ние трябваше да заплатим за грешката да ви поканим на това светло събиране на младите ни. Имаме свидетел, който е видял протежето ви, това куче, да души из замъка ни, чиято си природа не проявява за пръв път в нашия град. – аттаи даде знак на един от аристократите и той хвърли някакви снимки в краката на Хейл.

Вейн запази присъствие на духа. Нито се поддаде на обидата, нито показва реакция на неопровержимите доказателства плъснати пред най-добрия му приятел.

– Признавате ли вие, Вейн Спел, че сте търсили наследниците на нашите слънце и луна и че сте оказали посегателство над секретни архиви в информационната система на Ледна?

– Сам го казахте. Този номид на снимките е Спел. Аз не съм Този номид. – отвърна безизразно Вейн.

– Той се разходи с мое разрешение. – отвърна спокойно Хейл, поглеждайки леко надолу към снимките. Дори не наведе главата си, за да ги разгледа. Не му бе нужно. – Защо го обвинявате, след като е ваше задължение да ги пазите добре? Нима ни е забранено да оползотворяваме почивките си, както намерим за добре?

– Вие нямате власт тук, за да давате разрешение за това да проучва замъка. – отсече аттаи.

Междувременно Вейн проучи обстановката с поглед. Нещо тъмно пропиваше в застланите с тапицерия стълби край балдахина на подиума. Слънцето, което бе присъствало на предишното заседание скрита в своята защитена от външни погледи „шатра“, сега мълчеше безучастно. Отне само секунда Вейн да отпусне и обонянието си, за да долови мириса на смъртта.

– Ще бъдете задържани, докато не се докаже вашата невинност.

– Хейл... – простена почти Вейн. – Те са я убили.

Аттаи също проследи погледа на номида.

Очите на номидския водач се присвиха до тънки цепки, насочвайки се за миг в същата посока.

– Значи това е вашата почит към висшите! – отсече разгневен. – Не можете да се погрижите дори за безопасността им, а обвинявате нас за вашите грешки.

Аттаи се усмихна сатанински.

– Но разбира се, че се грижим за тяхната безопасност. Както виждате, аз съм на поста си повече от всеки друг аттаи през последните няколко столетия. – хвърли нещо към Вейн. Проклетите му инстинкти сработиха и той го улови, без да мисли. Беше кинжал със стоманено острие от Номид. – В опита си да отвлечете нашето Слънце сте убили нейния заместник. А вие, ул'нар, ... – продължи Кагаяма, обръщайки се към Хейл. – ... сте се опитали да ме убие, защото очевидно съм водач на този град и защото съм ви заловил – вас и протежето ви – в действие. Никой тук не знае за съвещанието освен присъстващите. – бяха около дванадесет представители на аристократите и някои други, които принадлежаха на бизнес обществото. – Широко известно е, че Слънцето ни винаги присъства на подобни прояви на младежта, за да освети пътя на таланта, и тя винаги резидира в една и съща стая – тази. – мъжът заобиколи масата и застана встрани в разкрячена поза. Извади оръжие, което отново бе по стандартите на Номидските въоръжени сили. – Отдавна трябваше да унищожим тази плунка на демоните – Номид. Какъв по-добър повод, а, милорд? – мъжът се простреля в рамото. Залата се огласи от съскането му от болка. – Заловете ги! Ако се съпротивляват много – ги убийте! – с насълзени от болка очи, заповяда водача. – Никой няма да се усъмни в думите на елита... – изпъшка агонизиращо. – Дяволите ги взели! И оръжията им са коварни като тях самите.

Хейл разположи тяло в бойна поза.

– Какъв по-добър повод да си разчистим сметките, а, аттаи Кагаяма? Сбъркахте крайника, между впрочем. – след което вече нямаше нужда от думи. Хейл никога не нападнаше пръв. От дете го учеха, че самозащитата е най-доброто нападение. Злобата и жаждата първи да нападнеш, те довеждаха единствено до твоята гибел. А той не смяташе да се остави на милостта на жалките страхливци от Ледна. Не му разрешиха дори сам да се прицели в губернатора. Е, може би защото знаеха, че няма да пропусне аортата му.

Вейн опря гръб в неговия.

– Е, дотук бяхме с преговорите. – въздъхна театрално.

В същия момент вратите на залата се разтвориха с трясък и вътре нахлуха няколко стражи в пълна бойна униформа, а знатните персони се изнесоха от другия изход, за да запазят чисти ръцете си и да предпазят задниците си.

– Ти съмняваше ли се? – подхвърли Хейл, докато нокаутираше първия си нападател. При завъртането си събори следващия с изпъната ръка, след което му подари десен прав за сладки сънища и заповяда твърдо. – Вратата, Вейн. Бъди добро момче...

– Работя по... – младият номид изрита оръжието от първия свой опонент и срита в лицето втория. – ... въпроса. – Изви се, приклепна и подкоси краката на трети, който събори друг. Бяха общо петима. Вейн скочи напред и прегърна четвърти през талията, събаряйки го с инерцията и едва не разбивайки главата му в пода под двойната тежест. Единствено го зашемети. Претърколи се от него и се озова на крака, за да посрещне, онзи чието оръжие бе избил, но се бе сдобил с ново.

Хейл едва не седна на стола си с купа пуканки, за да се наслаждава на шоуто, но за това бе твърде късно. Положи ръка на рамото на приклепналия си приятел, за да му даде знак, че засега му стига с игрите. Докато той обезвреждаше стражите, Хейл взе оръжието, което Кагаяма бе използвал върху себе си. Носеше ръкавици, така че нямаше опасност да остави отпечатъците си. Продължи напред по коридора в приклепнала поза, готов да стреля или скочи върху всичко, което мръдне. Още на втория завой простреля двама от новодошлите в рамото и краката, за да не могат да издадат положението им. Приспаха ги за по-сигурно.

– Отгук. – подхвърли Хейл разтваряйки едното крило на балната зала. Скри оръжието си под сакото и пристъпи с нормална крачка. – Пооправи се, момче. Не изглеждаш достатъчно представително.

Вейн му хвърли толкова обвинителен поглед, че със същия успех би го застрелял в задника със сол. Изпъна реверите си и провери косата си.

– А вие сте, както винаги, в превъзходна форма, милорд. – подхвърли многозначително младежът. Младите се отдръпваха да им сторят място, забелязвайки очите, косите и лицата им.

Тъй като Хейл познаваше значението на погледа, подметна бързо.

– Остави задните ми части на мира, Вейн. Те са запазена стока.

Вейн спусна предпазителя на лъчевия си пистолет под шлифера си, за да не се изкуши да го използва.

И нямаше да е нужно. Около и пред тях се образува свободен коридор за бягство, тъй като всички ги разпознаха. Хейл обаче не бързаше. Да тръгне на бегом означаваше, че има причина да ги гонят. А такава нямаше... освен обезвредените по пътя, които ги нападнаха без доказателства.

Причината на двойката бегълци да влезе в залата бе, че нямаха друг избор. Те бяха в края на избора от тях коридор. Трябваше да прекосят залата с празненството, за да изляза от другата ѝ страна и поемат към изхода. Само че не бяха подготвени след тях да се появят още стражи. Изглежда ги бяха видели или някой беше изпял местоположението им. Факт бе, че не успяха да преполовят залата, когато зад тях се разнесоха заповедни гласове.

– По дяволите! Не ни оставят да се порадваме на празненството.

– Кой му пука за безгръбначните? Те просто си пъплят, когато завали. – Вейн забърза крачка. – Не трябва да им позволяваме да задръстят изхода или да ни наобиколят в пълна зала.

– Всички знаят къде сме и кои сме, хм? – подметна предводителят.

– Очевидно. – Вейн спря внезапно. Изходът бе заварден. – Най-дълбоки дебри на Ада! Сега какво? – Хейл едва ли си спомняше младият му другар да е използвал толкова здрав тон.

– Сега ще ти кажа какво. – той разтвори сакото си и каза на висок глас, макар че просто се отвори с режещия си и механичен. – Всички на земята! – извади оръжието си и изстреля патрон в тавана. Това моментално въздейства като дъжд от куршуми и всички с викове започнаха да

приклякват, някои и да залягат. Трети обаче се затичаха към изходите. – Ето ти решение. – Хейл отново скри оръжието си и се смеси с тълпата на излизане.

– Калей, дръж се за мен здраво! – опитваше се да надвика тълпата Йориносукe. Той самият стискаше здраво дланта ѝ и я придържаше за кръста, но в един момент не можеше да запази това си положение.

Какво ставаше тук?! Бе видял номидите, но не бе виждал заплаха в тях. Не действителна, не и такава.

Не, не! Пръстите на Калей му се изплъзваха. Бяха влечени от два различни потока, заобикалящи войниците на изхода, които стояха там, за да предотвратят измъкването на нарушителите. – Калей! – пръстите му се плъзна по нейните. Усети, че ще ѝ причини болка и те се изпуснаха. – Калей... – заглъхна гласът му. Бореше се с множеството, колкото можеше, но загуби виолетовите проблясъци. – Калей... – повтаряше в мантра. Чувстваше, че се задушава, а му трябваше бистро съзнание. Трябваше да мисли трескаво. Да се бори неуморно.

– Сусу! – сигурно го одраска, докато ги разделяха. Не можеше да го достигне. Сърцето я заболя от тревога. Избутваха я все по-далеч и по-далеч от Йориносукe. – Сусу! Къде си? – опита се да премине срещу течението от паникьосани тела, но едва не я събориха и премазаха. В последния момент се задържа за ръкава на преминаващ в близост мъж.

Мъжът погледна надолу към нея, улавяйки я под мишница, за да не се строполи и да бъде стъпкана от множеството. Срещна чифт невероятни виолетови очи. Преди да е заговорил обаче до слуха му стигна:

– Не мърдай! Пусни момичето и отстъпи назад! – един от войниците се бе озовал срещу тях с вдигнат многолъчев автомат срещу лицето на Вейн, но бе все още далеч, за да е сигурен в стрелбата си, а и множеството не бе спряло потока си.

– Съжалявам, миличка. – рече номидът, който изглеждаше млад колкото Йориносукe. Извади от вътрешния си джоб пистолета, обърна Калей с гръб и я притисна през раменете към гърдите си. Дулото не го допря до нея, а го насочи срещу стражата. – Пуснете ни да минем.

Девојката изтръпна цялата и почти се скова. Нямаше време да гледа дълго лицето на похитителя си, защото той я обърна внезапно, веднага след извиканата заповед. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ, гледайки неவிждащо към стража и...

Преди да го предупреди, един дълъг крак изби оръжието му отдолу. Войникът го изхвърли нагоре с изтръпнала ръка и докато успее да реагира, две ръце обхванаха врата му и наклониха назад, измествайки центъра на тежестта на тялото му и спирайки притока на кръв до мозъка в същото време.

След като се увери, че е обезвреден, Хейл огледа дали приятелят му и заложницата са добре. Освен попадала мазилка, лъчевия пистолет, който бе задействан при удара, не бе нанесъл телесни повреди.

– Да вървим. – изправи се леко и продължи към Вейн и изхода.

– Да. – като че бе загубил душата си Вейн, но не пусна заложницата си, а я побутна да върви, колкото нежно позволяваше ситуацията.

Йориносукe най-после бе успял да види края на опашката от тела и да различи на повече от метър пред себе си. Сърцето му спря да бие за една малка безкрайност.

– Махни си ръцете от нея! – заповяда яростно, заставайки пред номидите и Калей.

– Не, моля ви... – проплака момичето, докато я поемаха със себе си. После видя любимия си и цялата се скова. – Сусу, внимавай! – гласът ѝ се бе променил заради страха за безопасността му.

– Дръпни се, момче. – започна Хейл със спокоен тон. – Няма да я нараним. Трябва да напуснем двореца.

– Не ме интересува по какъв друг начин ще напуснете двореца, но няма да е с нея. – изръмжа момчето, стиснало юмруци край тялото си. Позата му издаваше готовност, но очите му не изпускаха ръката на Вейн с оръжието и лицето на Калей, пребледняло от страх за него. „Любима моя Повелителко...”

– Не ме карай да правя това, дребен. – дулото на пистолета се спусна до талията на Калей, но не я докосваше. Вътрешно му се повръщаше от собствените му действия, но външно Вейн запази вид на безскрупулен убиец.

– Отстъпи! – заповяда този път Хейл. Не искаше да нараняват невинни, но чистата заплаха винаги действаше безотказно. – Или ще минем през теб. – в този момент изглеждаше достатъчно хладнокръвен, за да го стори. Това смрази кръвта на момичето.

– Сусу, ... отстъпи, моля те. – прошепна то. Единственото, което можеше да убие Калей, бе неговата смърт.

Отчаянието започваше да прозира в Сусу.

– Не мога да ги оставя да те отвеждат, Калей. Обич моя... – юмруците му се стегнаха, забивайки нокти до кръв. Очите му се стиснаха, а лицето му се изкриви от агония, щом направи крачка встрани и освободи пътя им. – Само да сте я наранили, кълна се, ще ви се иска да сте умрели тази нощ. – прошепна, докато Хейл го разминаваше.

– Ако я нараним, ти губиш любовта си, а ние – последната надежда за светлина. – отвърна тихо Хейл, колкото момчето да го чуе. След което продължи напред.

– Обичам те... – прошепнаха устните на Калей, докато Вейн я отвеждаше. По-добре жив, макар и далеч. Усещаше, че няма да я оставят дори след като напуснат двореца. Но щеше да намери начин да се върне при него.

– Обичам те... – протегна след тях ръка Йориносукe. Не се отказа. Последва ги, без да посмее да ги нападне. Нещо в думите на едрия не се връзваше. Ако не смятаха да я наранят, Йориносукe можеше... Не можеше да рискува. В очите му избиваха сълзи на безсилие. Не ги допусна. Нямахше да издържи далеч от нея, разделен от бариера, разделен от разстояние, дни наред. Завинаги... Нееее!

Не би могъл да живее, без да знае дали тя е добре, дали е жива, дали е недокосната. Подли нещастни създания!

Хейл още не знаеше какво изобщо го подтикна да се замесват с Ледна. Нищо хубаво не излизаше от сделки с тях. Мерзки изчадия! Криеха се зад едно прастаро име, обкичено с лъжливи добродетели. Чувстваше... Всъщност, чувстваше се омърсен. Много. Но с това заплашваше да омърси обкръжението си. Щеше да отдели друго време за подобни екзистенциални теми. Сега бе време за бягство. Мизерно, страхливо и нечестиво бягство. Но е заради едната кожа, нали така?

Докато стигнаха стълбите на изхода, трябваше да приспят още дузина от стражите. Хейл се насочи към първото возило, попаднало му в полезрението. Дори не взе под внимание незначителния факт, че не бе тяхното.

– Моля ви, пуснете я. – младежкият глас, който се бе опитал да ги възпре по-рано, ги привика отново. – Тя не ви е необходима повече.

– По дяволите... – изсъска на себе си тихо Хейл. – Вейн, пусни я преди да съм наранил цивилен. Това хлапе ни забавя.

Само че открита стрелба, която не бе съобразена с никого, прекъсна опита на Вейн да се съгласи. Йориносукe залегна по инстинкт.

– Хиляди пъти по-дяволите! – изруга Вейн, снижавайки се край мобила с Калея в ръце. Простреля устройството за заключване на люка и го отместа. – Ако остане, ще я убият по невнимание. – докосна специфично място на артерията ѝ, за да приспи девойката, нагоди тялото ѝ на задната седалка и пролази над нея вътре приведен. – Хейл, качвай се? – мобилът не бе обикновен. Отразяваше някои от зарядите.

– Имат заложник! Не стреляйте! – развика се Йориносукэ и размаха ръце. Едва не го перфорираха.

– Мамка му! Шибани... – ругатнята на Хейл заглъхна в изстрелите. Той също приклепна и се вмъкна веднага след думите на приятеля си. Намести се до Калея, но така че да прикрива, в случай че някой от зарядите проникнеше отвъд стъклото. По-добре него, отколкото невинен.

– Не бих се изразил по-добре. – Вейн запали мобила само с няколко простички маневри с електрониката. Вдигна го от земята и го отведе от паркинга, след което ускори при първа възможност. Изстрелите валиха като дъжд отгоре им.

Йориносукэ пролази до някакво друго превозно средство наблизо и се покри.

Не им пукаше по кого стрелят. Как беше възможно това? Изръмжа и заудря по люка на мобила. Не бе отключен. Как ли пък щеше да е! Изскочи на улицата и се затича в посоката, където бе остави този отстъпен му от родителите му.

„Калея, любима, ще те намеря. Където и да си. Кълна се в живота си.”

*****

– Добре ли си, Хейл? – Вейн погледна в екрана за обратно виждане, но всъщност проверяваше за преследвачи. Все още не бяха изпратили ескадрила по петите им.

– Определено съм имал и по-слънчеви моменти. Ти, приятелю? – проверяваше пулса и дишането на момичето, за да е сигурен, че няма да се събуди скоро. Не биваше да става свидетел на това. Тогава периферното му зрение засече тъмно петно в другия край на седалката. Дупка ли бе или предмет?

Всъщност две очи се взираха от сянката на предната седалка в него с нещо средно между настойчивост и пълна незаинтересованост. Фигурката седеше на пода на мобила, обгърнала с ръце, облечени в сатенени ръкавици без пръсти, коленцата си.

– Да, добре съм. Драснаха ме на няколко места, но ще го преживея. – шофирането на Вейн можеше да се сравнява само с някое състезание от холоигрите – винаги бе на косъм да се блъсне, но никога достатъчно близо.

– Ще те прегледаме в Номид. Аз съм добре. – за тялото на Хейл обгарянето от лазерчетата на тези лицемери бе като стрелба с водни пистолети. Друго бе по-важно сега. С нова ругатня на езика си се пресегна и хвана ръката на притежателя на очите, притегляйки го към лицето си. Захватът му не бе твърд, дори бе съвсем лек, но настоятелен.

– Хейл? – въпросително и притеснено се обърна Вейн и веднага поправи грешката си с ръзък завой. Така другарят му се намери в единият край на возилото, прегърнал малката фигурка, за да я предпази от удар.

– Сложи си колана, момче. – цитира тонът му Вейн. – Какво те прихваща? – поне той бе се погрижил тялото на момичето, което отвлякоха, да е захванато здраво от обезопасителната лента.

– Добре ли сте? – попита меко едрият номид момиченцето, което се разкри пред него сред задните седалки, докато го повдигаше през талийката и раменцата, за да го намести и да му сложи колан. – Така е по-добре. – отвърна все така предразполагащо, след което прескочи седалката и седна до Вейн. Сложи колана си, говорейки: – Пропуснали сме да отбележим защо е брониран този мобил. Не е бил празен. Сега не отделяй, ако обичаш, повече взор от пътя си.

Момичето, както се оказа, го следеше неотлъчно, докато си боравеше с беззащитните ѝ размери като с играчка. Дори не изсумтя, когато бе направил всичко това. Бе свикнала да я подценяват.

– Няма да се обръщам, ако сам ми кажеш на кого... – но се обърна. – Пресвети Боже! – веждите на втората им пътничка се смръщиха с половин степен, когато на всичкото отгоре контролът над мобила пак се изплъзна на Вейн.

Хейл посегна да му помогне. Така лицата им се оказаха мноооого близо.

– Гледай си пътя, момче, или аз поемам управлението. – отдели се преди на Вейн да са му дошли шури идеи.

– Ам, да, добре, шефе. – заби поглед в пътя и от време на време го местеше към огледалото-екран за задно виждане. – Започва се. Дръжте се, компания! – изведнъж гмурна гравитационния мобил две нива от сегашното, изкарвайки го извън моста на движението.

– Казвал ли съм ти колко се гордея с шофьорските ти способности? – не забрави да отбележи очевидното Хейл. После се обърна назад. Момиченцето не спираше да го гледа, младата жена спеше. Все още. Това бе обнадеждаващо. Погледна пак детето. – Добре ли сте, Шиори-таиа?

Тя не отговори, но и не спря да го пронизва с поглед, който можеше да се определи като злостен. Но всъщност бе силно съсредоточен.

– Може и да си го споменава? – обади се през това време Вейн. – Но едно напомняне никога не е излишно. – рече гордо. – Носиш ли си онова нещенице, което отваря врати? – не бе трудно за Хейл да се досети, че става на въпрос за „дистанционно“, което отваряше кратък портал в завесата между измеренията на Ледна и Номид.

– Не, изпуснах го, докато търсех място на оръжието си. – беше твърде сериозно, за да е лъжа. Но си беше чиста шега. – Разбира се, че го нося. Но забравих друго... – протегна напред ръка и напипа чип под кожата на китката си. Включи холограмна проекция и написа кода за достъп. След което кулите, охраняващи града им, изключиха хранването си за няколко минутки. Така се отвори тунел между градовете.

Подир Хейл откопча колана си и се върна отзад. Не защото се притесни от погледа на малката, а защото бе забравил оръжието си до нея. Не можеха да рискуват с нищо. Протегна се и го взе бързо, ала ръката му се озова върху някаква по-мъничка, която вече бе докоснала оръжието. Притежателката ѝ я дръпна бързо, прибирайки я в скута си. Хейл погледна в очите ѝ и поклати глава преди да го вземе в ръце и измести до шофьора, със спуснат предпазител. Остана отзад. – Ще го дам за изследване. Не може да се е появил проста така в Ледна.

– Не може. – съгласи се Вейн. – Не знаех, че си толкова опасен в шегите си. Когато си във вихъра си, ставаш непредсказуем не само за враговете си. – забеляза младежът. Наложил се да прави поне още десетина маневри, за да избегне обсадата.

– Забрави ли, че ставам опасен и за себе си? – попита саркастично мъжът отзад, слагайки колана си. – От това по-страшно няма.

– За тези, които ти се изпречат, да. – закима Вейн. – И пригответе се за междупространствен скок. – ново гмурване и изравняване, ускоряване и мобилът се озова в тъмно като в рог и напълно лишено от шумове пространство. Сякаш бяха попаднали в нищото, където ако останеха повече от необходимото, можеха да смятат че са загубени безвъзвратно. Не, не мъртви. По-лошо. Живи, но и не съвсем.

Излязоха от другата страна. Разликата бе поразителна спрямо осветения зад тях град с бели футуристични колоси и този, потънал в пурпурен здрач, изграден от старинни сгради със запазени изострени мотиви и нито едно петънце от бяло. Най-малката на ръст пътничка, която не бе изпускала нито сричка от разговора между похитителите през цялото време, подпря ръчички

на ръба на прозореца и притворените ѝ очи се вгледаха в околността. Разруха. Те живееха в разруха.

В очите ѝ се отбеляза емоция, мимолетен блясък в кехлибарените ириси. Съкрушение и състрадание?

– Добре дошли в града на гибелта... – приветства тихо Хейл, наблюдавайки реакцията на момиченцето повече, отколкото пейзажа навън. Не му трябваше да го гледа. Той бе роден в него и живял достатъчно дълго.